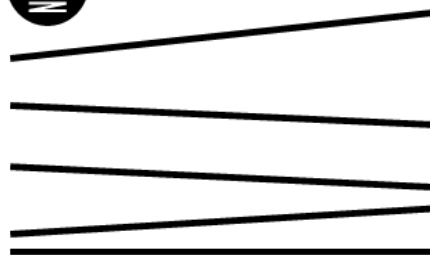

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Shakespeare, William.

William Shakspeare's dramatiske Værker.

Vol. 5

Kjøbenhavn : J. H. Schubothe, 1845-1850

11 Bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

56. - 150 - 8°

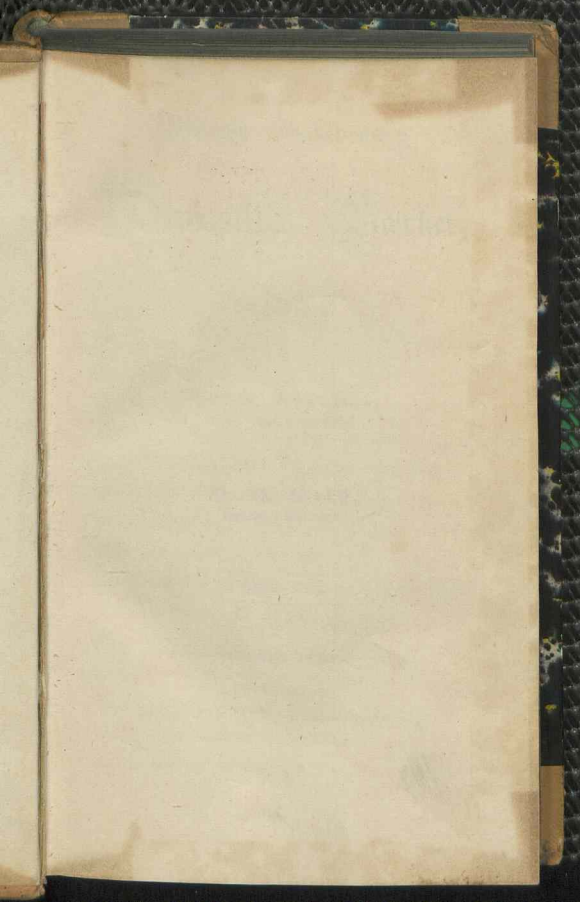
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 01042 8

REX/5

William Shakspeare's

Dramatiske Bærker,

oversatte

af

Peter Boersom,
forhen kongelig Skuespiller.

og

P. S. Wulff,
Capitain i Sø-Etaten.

Femte Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af J. S. Schubothes Boghandling.
Trykt hos J. E. F. Græbe.

1847.

William Shakespeare

Comedies

1616

16

Peter Boreham
1616

16

P. Boreham
1616

1616

1616

1616

Fortale.

Af dette femte Bind har afdøde Skuespiller P. Boersom oversat hele første Deel af Kong Henrik den Sjette og første Act af Henrik den Sjettes anden Deel; Døden bortrev ham, og jeg vovede at fortsætte Arbeidet. Ved Correcturen af ovenmeldte sex Acter, har jeg anseet streng Noiagtighed i at følge Manuscriptet for en ufravigelig Pligt.

Disse to Bindes Tragoedier knytte sig saaledes til hinanden, — det er een stor Revolution med dens Følger, fra Begyndelsen til Enden; Personerne ere de samme i to a tre, stundom, som Dronning Margaretha, i dem alle fire, — at jeg har anseet dem for et heelt Digt i fire store Affnit, og derfor min Pligt at lade dem, fordanskede, komme for Lyset paa een-

IV

gang. Jeg har paalagt mig et Baand mere end sædvanligt ved saadant Arbeide, nemlig: at give Oversættelsen, saavidt det stod i min Magt og min Erne tillod det, i den samme Aand som min For-
gjænger. Vanskeligheden ved saaledes at fuldføre en
begyndt Oversættelse, vil Enhver erkjende, ved, til
Exempel, at efterslaae i Originalens 2den Deel 1ste
Act, Spaademmen om Suffolks Dod, og dens Guld-
hyrdelse i samme Deels 4de Act; her vilde det blive
for vidtloftigt at omtale.

Ogsaa i Formen har jeg søgt at træde i afdøde
Hoersoms Fodspor; han elskede ikke Roter, som stedse
forstyrre Læsningen, og ei altid oplyse; jeg har fulgt
ham, og ingen tilføiet — synligt nede paa Siden
eller med Henviisning til et Appendix; men jeg har
til en Prove ladet nogle Faa, (efter min Mening de
mæst nødvendige) følge bag i 6te Deel, og det staaer
da til Enhver at benytte sig af dem eller ei, de skal
blive ordnede efter Pagina, og man vil selvfølgelig lette-
ligen finde om der er nogen Note, hvor man søger
Oplysning; dersom dette møder Bisald, skal de blive

udførligere i de følgende Oversættelser, og med et Talmærke anviist sit Sted bag i Bogen; og i det jeg nævner de følgende Oversættelser, hvoraf Dithello er begyndt, bør jeg tilføie, at det vil aldeles beroe paa disses Modtagelse, om de nogensinde komme for Lyset, fra min Haand.

Jeg tilstaaer det: da jeg blot læste Shakspeares Bærker uden at begrunde dem, fandt jeg det lidt besynderligt, at Foersom stedse anførte A. W. Schlegels Dom; ved noiere Eftersyn er det bleven mig tydeligt, da Schlegel sikkert er den, som med meest Hjerte har læst Shakspeare. Malone siger i sin Fortale af 1790 at „Rowe og Pope vare meget uvidende i den gammel engelske Litteratur; Doctor Warburton var afholdt ved vigtigere Studium; og Theobald, dersom Rygtet er billigt imod hans Ihukommelse, betragtede Værdom som et Vehicle for Binding, og grandfledede ikke dybere efter sin Autors Mening, naar han blot havde saa mange Noter som behøvedes for dermed tilstrækkelig at pryde sine Blade.“ Dersom det var mig passende at vedblive i saadant kort og afgjørende

Sprog vilde jeg tilføie: at Malone selv var for minutius; at Johnson har større Fortjeneste af sin fortræffelige Fortale, end af sine Noter; og at Stevens stundom holdt sig lidt for meget til Metrum og Velklang; men han havde et klart, grandstændende Blik og en varm elskværdig Følelse for det virkelig Skønne; jeg sætter ham langt over de Andre, og har derfor brugt hans Text.

Naar man grubler imellem disse Noter, forekommer det mig, som om man var sluppen ind i et Labyrinth, hvor det er vanskeligt at finde Ariadnes Traad; man møder ikke en enkelt Centaur, der er Klere, og hver Commentator staaer med et draget Sværd, for at paanøde den Forvildede sin Mening; især synes Warburton og Theobald steds at ville slaae til med Slagsværdet. Om det enkelte Udtryk i Richard den Tredies tredie Act's første Scene: *the formal vice iniquity* er skreven tre Disertationer, hver paa tre a fire Ark, og Resultatet af dem alle er, at de ikke bestemt kan angive hvad Shakspeare har meent; men Warburton hugger Knuden over, og paastaar at

VII

han skrev: the formal-vise Antiquity. Langt fra mig være det imidlertid at ferdømme disse Commensarer, nei tværtimod, jeg troer ikke nogen Engelskmand, mindre nogen Udlænding, uden dem, forstaaer Shakspeare. Utallige dunkle Steder ere ved dem oplyste, og mange obsolete Talemaader forklarede; dybt og med Tænksonhed have de grandset og ponsat; men min usørgribelige, maaskee feilfulde Mening er klet: at Resultatet i Almindelighed rober mere Lærdom end Smag.

Shakspeares uovervindelige Lyst til Drdspill og ofte Igjentagelser af det samme Ord, lægger mangen Hindring i Veien for hans Oversætter; for dem som dømme, uden at lægge Originalen ved Siden, vil jeg anføre et par Steder:

I Henrik den Sjette tredje Deel første Act fjerde Scene siger York:

I would assay proud Queen — —

— — —

were shame enought to shame thee, wert thou
not shameless.

VIII

I samme Stykkes tredie Act anden Scene siger
Gloster:

Ay, good leave have you; for you wil have
leave,
til youth take leave, and leave you to the
crutch.

Det er klart, at Hovedoiemedet, især i det sidste
Tilsælde, har været at faae det ene Ord anbragt saa
ofte som muligt; jeg har her vedføiet dette for dem, som
ikke kan lide den nære Igjentagelse af det samme Ord.

Meget havde jeg foresat mig at nedskrive til
foreløbigt Forsvar for denne Oversættelse; men lange
Fortaler kjede, og det er de fleste Læsere ligegyldigt,
hvorledes Bogstavet er kommet paa Papiret; de spørge
kun, og med Rette, hvorledes det er, og derfor foran-
drer jeg min Beslutning i denne Henseende, og ender
med Malone: that the will is infinite, and the
execution confined; that the desire is bound-
less, and the act a slave to limit.

W. F. Wulff.

Kong Henrik den Sjette.

Første Deel.

Personer:

Kong Henrik den Sjette.
 Hertugen af Gloster, Onkel til Kongen, og Protector.
 Hertugen af Bedford, Onkel til Kongen og Regent i Frankrig.
 Thomas Beaufort, Hertug af Exeter, Grandonkel til Kongen.
 Henrik Beaufort, Grandonkel til Kongen, Biskop af Winchester og siden Cardinal.
 Johan Beaufort, Greve af Somerset, siden Hertug.
 Richard Plantagenet, ældste Son af Richard, den henrettede Greve af Cambridge, siden Hertug af York.
 Greven af Warwick.
 Greven af Salisbury.
 Greven af Suffolk.
 Lord Talbot, siden Greve af Schrewsbury.
 Johan Talbot, hans Son.
 Edmund Mortimer, Greve af March.
 Mortimers Fangevogter.
 En Lovkyndig.
 Sir John Fastolfe.
 Sir William Lucy.
 Sir William Glansdale.
 Sir Thomas Gargrave.
 Borgemeesteren af London.
 Woodville, Commandant i Dover.
 Vernon, af den hvide Rose, eller Yorks Parti.
 Bassett, af den røde Rose, eller Lancasters Parti.
 Earl, Dauphin og siden Konge af Frankrig.
 Reignier, Hertug af Anjou, med Titel: Konge af Neapel.
 Hertugen af Burgund.
 Hertugen af Alençon.
 Gouverneuren i Paris.
 Bastarden af Orleans.
 Bøssemeesteren i Orleans og hans Son.
 Hærførereren for den franske Magt i Bourdeaux.
 En fransk Sergeant.
 En Portner.
 En gammel Hyrde, Fader til la Pucelle.
 Margaretha, Reigniers Datter, siden gift med Kong Henrik.
 Grevinden af Auvergne.
 Johanna la Pucelle, sædvanlig kaldet Jeanne d'Arc.
 Unde Vænder, som lade sig see for la Pucelle; Adelsheerrer; Bevogtningsmænd i Tower; Heroldder; Officerer, Soldater, Endebud og Felge baade af Englands og Frankrigs Store.

Scenen er deels i England, deels i Frankrig.

Kong Henrik den Sjette.

Første Deel.

Første Akt.

Første Scene.

Westminster Abbedi.

Dødningsmarsch. Kong Henrik den Femtes Liig
sees paa Paradeseng, omgivet af Hertugerne af Bed-
ford, Gloster og Greter, Greven af Warwick,
Biskoppen af Winchester, Herolder o. fl.

Bedford.

Før Dig Sorgflor, Himmel! Dag, viig Nat!
Kometer, Forbud for Statsrystelser,
sving de krystalne Haler høit, og pidst
med dem de onde, oprørsvangre Stjerner,
som Stemme gav til Konning Henriks Død!
Henrik hiin femte, til langt Liv for herlig!
England har aldrig tabt saa stor en Konge.

Gloster.

England har aldrig havt for ham en Konge.
Han Dyd besad, og værdig var at herske;
hans svungne Slagsværd blanded' med sin Staalglænde;
hans Arme strakte vidt som Dragevinger;
hans Klarblis, guistrende af Bredebild,

tillbagedrev og blanded' Fjenden meer
 end Middagsfol mod deres Dine sigtet!
 Hvi taler jeg? Ord tolke ei hans Daad,
 han løstet' Haand ei, uden jo han seired'!

Greter.

J Sort vi sørge; hvorfor ei i Blod?
 Henrik er død og lever meer ei op;
 vi følge efter en Trakiste her
 og Dodens Skjændselsseir forherlige
 liig Fanger, bundne til Triumphvognshjulet.
 Siig! skal vi bande meer de onde Stjerner,
 som virked' at vor Vressol her daled'
 hvad eller skal vi troe de snue Franskmænd
 er' Troldpak og Besværgertram, og har
 af Frygt for ham, ved Koglevers bevirket
 hans aarle Dødsfald?

Winchester.

O! han var en Konge,
 af alle Kongers Konge benedidet!
 For Frankrig vil ei Dommens Rødselsdag
 saa rødsom være, som hans Blik det var.
 Hærskarernes Guds Krige skæmped' han;
 saa seirsel gjorde Kirkens Benner ham.

Gloster.

Hvad? Kirken! Harde Klerker Benner sparet,
 var end hans Liv den Dag i Dag bevaret!
 Nei, Eders Ganning er en Vindeprinds,
 den J kan ave som en Skolepebling.

Winchester.

Gloster!

Hvad end vor Ganning er — Du est Protector,
 og lyfter at regjere Prinds og Rige.
 Din Liv er stolt; hun holder Dig i Ave
 meer end Din Gud og Kirkens Mand formaae.

Gloster.

Nævn Gud og Kirke ei! Du elsker Kjødets,
og ei i Mærets Lob Du gaaer til Kirke,
indtagen for at lede imod Fjender.

Bedford.

Stand's Eder's Riv og giver Jer tilfreds!
Lad os til Alt'ret gaac; Heroldder, følger!
i Guldets Sted vi vore Baaben offre,
thi dod er Henrik, Baaben meer ei nytte.
Vent, Efterslagt! usale Jammersaar,
da Barn skal die ved graadsfyldt Moderroe;
da Taareflod vor D skal overstrømme,
og Dvinder levnes kun, til Liig at følge. —
Du semte Henrik! jeg Din Land paakalder;
Sign' dette Land; frels det fra Borgerfplid!
Kjæmp med de vrede Stjerner hist i Himlen!
Din Land vil vorde Stjerne, mere lys
end Julius Cæsar eller Elskovsstjernen.

(Et Bud træder ind.)

Budet.

Guds Fred til Eder alle, ædle Herrer!
Fra Frankrig bringer jeg Jer Sørgepost
om Blodbad, om Forliis og Nederlag;
Guienne, Rheims, Champagne, Orleans,
Paris, Guysors, Poitiers — det Alt er tabt!

Bedford.

Hvad siger Du her ved Kong Henriks Liig?
Tal sagte, eller hine Staders Tab
gjenvækker ham, og han Blykisten sprænger!

Gloster.

Paris er tabt? Rouen er overgivet?
Hvis Henrik blev opvakt til Liv paany,
han ved slikt Budskab atter opgav Landen!

Greter.

Hvorledes tabt? Ved hvad Forræderi?

Budet.

Ei ved Forræderi, men Pengemangel.
Der mumles om iblandt Soldaterne,
forskjellige Partier herske blandt Jer;
at mens I burde slaae og vinde Mark,
I lides om Hærføerøvalget. En
er for langvarig Krig med lidt Beføstning,
en anden for høi Flugt, men mangler Binger;
En tredie troer, at uden alskens Udgift,
ved glatte, fagre Drd vel Fred kan vindes.
Vaagn op, vaagn op! du Englands Adelskab!
Ei mørkne Træghed den nye Gressjoll!
afplukket er Dit Vaabens Lillier;
Englands Skjoldmærke det er halvt borthugget!

Greter.

Hvis vore Taarer her ved Riget mangled',
slig Tidende dem strømmeviis fremkaldte.

Bedford.

Det angaaer mig; jeg er Regent af Frankrig. —
Giv mig min Pantfersærk! jeg slaes om Frankrig. —
Bort med den Sorgedragt, som meer ei sommer!
Jeg laaner Fransken Saar istedfor Dine,
til at begræde et kort standset Vanheld.

(Et andet Bud træder ind.)

Budet.

Væs, ædle Herrer! disse Hjøbsposter;
Frankrig staaer heelt i Oprørsstand mod England,
paa enkelte Smaastæder nær; Carl, Dauphin,
i Rheims til Konge kronet er; Bastarden
af Orleans har sig med ham forenet;
Reignier, Hertug af Anjou, staaer ham bi,
og Hertug Alençon flyer til hans Side.

Greter.

Dauphin er kronet! Alle flye til ham!
D! hvorhen skal vi flye for denne Skændsel!

Gloster.

Vi vil blot flye mod vore Fjenders Struber! —
Bedford! læg Dig kun! jeg udkjæmper Sagen.

Bedford.

Gloster! hvi tvivler Du vel om min Iver?
en Hær i mine Tanker alt staaer mynstret,
hvormed al Frankrig alt er oversvømmet!

(Et tredje Bud træder ind.)

Tredie Bud.

J ædle Herrer! for end at forøge
den Sorg, hvormed J Kongens Liig bedugge,
jeg Bud maa bringe om en rædsom Tægtning
imellem Franken og den stoute Talbot.

Winchester.

Ha! hvori Talbot seirede? Ei saa?

Tredie Bud.

D nei; hvori Lord Talbot blev besejret.
Jeg vil omstændeligt berette Sagen.
Den tiende August, da denne Krigshelt
fra Orleans Beleiring drog sig bort,
fulgt af en Hær paa knap sex tusind' Mand,
blev han af tre og tyve tusind Franskmænd
omringet og sat hart paa; ingen Tid
han havde til at ordne sine Folk;
ei Piker til for Rytterne at sætte;
saa rev man spidse Gjerdestave op
i Hast, for Hestfolks Indbrud at afværge.
Meer end tre Klokketimer varede Kampen,
hvor tappre Talbot gjorde Underværker
med Sværd og Spyd, fast meer end troligt er;

han sendte Tjenden hundred'viis til Helved',
 og Ingen turde byde Helten Spidsen;
 her, der, hvert Sted han slog ham rasende;
 De Franske skreg', at Djævlén var i Baaben;
 al Hæren stirrede forbauset paa ham,
 udraabte friskt: „Hurra, for Talbot! Hurra!“
 og styrted' sig i Slagets Hjerteblod.
 Her Seiren fuldelig beseglet var;
 men Sir John Fastolfe teede sig som Nidding.
 Han i Forhæren bagved stillet var,
 for den at følge og at understøtte,
 men smurte Haaser feig, og slog ei Slag.
 Deraf opstod Fordærø og Nederlag;
 de stod' omringede af deres Tjender.
 En snavs Balloon jog Talbot med et Spyd
 i Ryggen for at vinde Dauphins Gunst,
 Talbot, hvem hele Frankrigs Hærmagt aldrig
 end vovede at see i Ansigtet!

Bedford.

Er Talbot dræbt, saa dræber jeg mig selv,
 fordi jeg døjer her i Pragt og Mag,
 mens sliq glørværdig Helt af Savn paa Bistand,
 til sine feige Tjender saa forraadtes.

Tredie Bud.

O nei, han lever, men til Fange tagen;
 med ham Lord Seales, Lord Hungerford og Resten
 er størstedeel deels fanget med, deels slagen.

Bedford.

Kun jeg hans Løsepenge skal betale;
 Dauphin jeg hovedfulds fra Thronen haler.
 Hans Krone være Talbots Løsepriis;
 jeg verler ud for fire franske Lorder
 een engelsk. — Mine Herrer! nu farvel!
 Jeg vil gaae til min Dont; i Frankrig strax

et Fyrværk tænde ved hvis Glands vi skal
vor store Sanct Georgsfest helligholde.
Ti tusind' Krigere med mig skal gaa:!
og al Europa til at bære faae!

Tredie Bud.

Saa iil! thi Orleans er stærk berendt;
og Englands Hær er bleven mat og svækket.
Greven af Salisbury kræver Hjælp,
og holder kun med Nød sin Hær fra Opstand,
da den, saa liden, nu maa holde Die
med sligt et stort og overlegent Antal.

Greter.

J Jorder! mindes Eders Sed til Henrik:
enten plat ud at sondertræde Dauphin,
eller at holde ham i Nag og Aue.

Bedford.

Jeg mindes den, og byder nu farvel,
for strax at lægge Haand paa min Udrustning.

(gaaer.)

Gloster.

Til Dover iler jeg med muligt Hast,
for Krudtforraad og Skyts at eftersee;
Ung Henrik saa til Konge jeg udraaber.

(gaaer.)

Greter.

Jeg gaaer til Eltham til den unge Konge;
til første Hofmester er jeg udnævnt,
der vil jeg vaage for hans Sikkerhed.

(gaaer.)

Winchester.

Hver har sin Post, sit Embede at rygte,
mig lod man staae, jeg intet har at gjøre.
Dog længe jeg paa Torv ei ledig gaar;

Fra Eltham agter jeg at sende Kongen,
og sætter mig som Mand ved Statens Rør.

(Gaaer. Et Bagtæppe falder.)

Anden Scene.

Frankrig. For Orleans.

Carl træder ind med sine Tropper, Alençon, Reignerier og flere.

Carl.

Som Martis sande Gang paa Himmelsbuen
er end ukjendt, saa er den og paa Jorden.
Nys skinnede han huldt paa Englands Sag;
nu har vi seiret, og til os han smiler. —
Nævn mig en vigtig Stad, den ei vi har?
Til Lyst vi ligge her ved Orleans;
forhungret Britte, blege Gjenfærd liig,
en Time svagt hver Maaned os beleirer.

Alençon.

Han savner fede Drebrad og Sadd;
han enten som Munkelæsel søres skal,
med Muleposen bundet op til Munden,
hvis ei, da seer han ud som druknet Munk.

Reignerier.

Ophæv Beleiringen! Hvi nøle her?
Talbøt er fangen, ham vi frygtede!
Salisbury hiin Galmand nu kun refter,
og han kan under Jorden ærgre sig;
thi Folk og Guld ham til at krige fattes.

Carl.

Blæs! blæs Alarm! Vi styrte paa dem flux!
Vi sagte for de tabte Frankmands Gre; —

Og ham min Død tilgivet være skal,
som seer mig flygte mellem Feiges Tal!

(De gaae.)

(Baabenbrag. Angreb. Tilbagetog. Carl kommer tilbage med Alençon, Reignier og flere.)

Carl.

Hvo saae vel Mage! Hvad Folk har jeg da?
De feige Hunde! — Aldrig var jeg flygtet,
men ene lod de mig i Sværm af Hjender.

Reignier.

Salisbury er en rasende Manddraber,
han fægter, som ham Livet var til Byrde.
De andre Lorder, fast som sultne Løver,
fremstyre paa os, for i Blod at lødskes!

Alençon.

Froisard, en Landsmand af os, har berettet,
England har lutter Olivers og Rolands,
hiin Tid, da tredie Edvard sad paa Thronen.
Sandsfærdigere det bekræftes nu,
thi Goliath og Samsoner kun
det sender ud til Kamp! — En imod ti!
Skindmagre Skrællinger! hvo skulde tænke,
de havde sliq Forvovenhed og Mod?

Carl.

Kom! bryder op! de Trælle rase jo,
og Hunger vil meer rasende dem gjøre;
Jeg kjender dem; de for med deres Tander
nedgnavt Ringmure end Beleiring have!

Reignier.

Et sælsomt Hjulværk driver deres Baaben,
saa at de stedsse slaae som Seierværker;
thi ellers faldt de aldrig saadan ud.
Jeg raader til: vi lade dem med Fred!

Alençon.

Belan, det fkee! —

(Bastarden af Orleans træder ind.)

Bastarden.

Hvor er Dauphin? Jeg bringer Budskab til ham!

Carl.

Bastard af Orleans! trefold velkommen!

Bastarden.

Mig tykkes Eders Blik er mørkt og ængstligt;
Er Eders sidste Nederlag vel Skylden.

Horsag da ei; Hjælp er paa rede Haand.

En hellig Mo jeg bringer hid med mig,

Hun ved et Syn, fra Himlen hende sendt,

bestemt er til Beleiringen at have,

og drive Britten ud af Frankrigs Grændse. —

Den dybe Spaakunstsaaend besidder hun,

og overgaaer Old-Roms de ni Sybiller,

hvad fkeet er, hvad skal fkee, det raader hun!

— Tael! skal jeg kalde hende? tro mit Ord,

thi det er vist; ja det er useilbarligt!

Carl.

(til Bastarden af Orleans.)

Kald hende frem!

(Bastarden gaaer.)

Til Prove paa slikt Snille,

Reignier! stil Dig som Dauphin paa min Plads,

spørg hende stolt, og spørg med strenge Blik,

saar skal vi see, hvad Snille hun besidder!

(Carl viger tilbage blandt de Dvrige.)

La Pucelle træder ind, tilligemed Bastarden af Orleans og flere.

Reignier.

Skjen Jomfru! Du vil virke Uud're for os?

Pucelle.

Reignier! Du tænker at bedrage mig? —
 Hvor er Dauphin? — Kom frem! frem af Dit Bag-
 hold!

Jeg grant Dig kjender, skjendt jeg aldrig saae Dig.
 Studs ikke; thi for mig er intet skjult.
 I Vondom ene vil jeg tale med Dig; —
 Viig bort, I Herrer! lad os ene lidt!

Reignier.

Det første Angreb har hun raast udholdt.

Pucelle.

Dauphin! en Gyrdes Datter er jeg baaren;
 Min Viid til ingen Kunst opdragen er.
 Himlen og vores Frue har alnaadig
 sin Mildheds Lys ned paa min Ringhed straalet.
 See! mens jeg vogtede de spæde Lam,
 og holdt mod Solens Glod min Kind, Guds Moder
 mig værdiged' en Alenbarelse,
 og i et Syn af hellig Herlighed
 bød mig mit lave Kald til Side lægge,
 og frie mit Land fra dets Glendighed.
 Hun loved' Hjælp, og mig om Held forsikred';
 I Himmelglorien kom hun forklaret;
 Og endskjendt jeg var brunn og solbrændt før,
 nedgjød hun paa mig med de klare Straaler
 den Skjønhed som I see har rigt mig signet.
 Spørg mig hvad Spørgsmaal helst Du kan udfinde,
 og jeg vil svare Dig uforberedt.
 Forsøg mit Mod i Kamp; ifald Du tør,
 Du finde skal mit Mod langt over Skjonnets.
 Dat nu Beslutning! Held Dig følge skal,
 saasnart jeg stander blandt Dit Krigertal!

Carl.

Din høie Tale har forbausset mig;

een Prove æfter jeg kun paa Din Djarvhed, —
 Du skal i Gnekamp Dig maale med mig;
 Ifald Du seirer, er Din Tale Sandhed;
 hvis ei, saa fæster jeg ei Vid til Noget.

Pucelle.

Jeg rede staaer; her er mit hvæsse Sværd,
 paa hver dets Side med fem Lillier prydet;
 paa Sanct Kathrinas Vind jeg i Touraine
 udsaae mig det blandt alskens gammelt Jerntoi. —

Carl.

Saa kom i Guds Navn! Vinde jeg ei frygter!

Pucelle.

Dg mens jeg aander, jeg for Mænd ei flyer!

(De fægte.)

Carl.

Hold! Stands Din Haand! Du est en Amazone,
 Du fægter med Deborahs Sværd!

Pucelle.

Guds Moder
 sin Kraft mig laaner; min Arm var for svag.

Carl.

Hvo end Dig laaner Kraft, laan Du mig Kraft!
 Mit Hjerte staaer for Dig i Fyr og Flamme;
 Det samt min Haand paa eengang Du besejrer';
 Høie Pucelle! hvis Du saa Dig kalder,
 lad mig Din Tjener, ei Din Konge være;
 Dauphin af Frankrig derom Dig anraaber.

Pucelle.

Jeg maa ei bugne under Elfskovs Magt!
 beseglet i det Høie er min Pagt;
 naar Dine Tjender jeg hersra mon gjenne,
 skal jeg taknemlig sege at erkende.

Carl.

Sku midlertid med Naade paa Din Slave!

Reignier.

Mig tyffes Prindsen snakter noget længe!

Alencon.

Det er vel hendes første Skriftegang;
thi ellers blev hans Tale vist afknappet.

Reignier.

Forskyr ham; Maal og Maade han ei kjender!

Alencon.

Han maaler muligt, hvad vi aldrig see;
let friste og forføre Dwindetinger.

Reignier.

Min Prinds! hvor er J? hvorpaa pønser J?
Skal Orleans opgives? — Skal vi blive? —

Pucelle.

Ja bliv! J vantroe Hedninger, bliv her!
fægt til det sidste Gisp! jeg Jer beffjærmer!

Carl.

Jeg vedgaaer hendes Ord: vi slaae til Enden!

Pucelle.

Jeg er bestemt til Tugtenstris for England;
endnu i Nat jeg Staden vist undsætter;
vent herlig Østerhøst, Sanct Mortens Sommer,
nu da jeg Haand tog med i disse Krige,
Hren er liig en Cirkel paa et Bandspeil,
den holder aldrig op sig vidt at sprede,
til ved vidt Spreden den i Jntet spredes. —
Med Henriks Død er Englands Cirkel endt;
slukt er' de Hrens Lys, som den indsluttet'.
Nu ligner jeg det holde, stolte Skib,
som bar paa een gang Cæsar og hans Held!

Carl.

Blev Mahomed begejstret af en Due,
saa har en Kongeørn begejstret Dig!
Helene, Moderen til Constantinus,
saa lidt Dig ligned' som Sanct Philips Døttre.
Du, Venusstjerne, dalet ned til Jorden,
hvor kan jeg ydmyg nok tilbede Dig?

Melencon.

Lad os ei nele, men undsætte Staden!

Reignier.

Saafermt Du kanst, da, Kvinde! red vor Ære!
Driv dem fra Orleans, og bliv udødelig!

Carl.

Vi strax vil prøve! — Kom! isærd dermed!
Jeg troer Propheten ei, hvis hun er falsk.

(De gaae.)

Tredie Scene.

London. Hoi udenfor Taarnet.

Hertugen af Gloster træder ind med sine Betjente i
blaa Kjoler.

Gloster.

I Dag jeg Taarnet dog vil eftersee;
Kneb er nok gjort her siden Henriks Død. —
Hvor er' de Bægtere, som skulde staae her?
Luf Porten op; det Gloster er som kalder.

(Tjenerne banker paa.)

Første Bægter (indenfor.)

Hvo er det, som saa myndigt banker paa?

Første Tjener.

Det er Hans Heiher, Hertugen af Gloster.

Anden Bægter (indenfor.)

Det være hvo det vil, I ind ei komme!

Første Tjener.

Sturk! saa Du svarer Herren, vor Protector?

Første Vægter (indenfor.)

Ham Herren protegere! men saa svares:

Vi handle heri blot som os er budet.

Gloster.

Hvo bod Jer? hvis Bud gjelder mit undtaget?

Jeg — ene jeg — Protector er af Riget. —

Dræk Porten op! jeg indestaaer for Alt!

Skal jeg af Moddingknægte saadan spottes?

(Tjenere storme til Taarnets Porte; indenfra nærmer sig Commandanten Woodville.)

Woodville (indenfor.)

Hvad Stoi er her? Hvad for Forræderbande?

Gloster.

Ha, Commandant! jeg hører Eders Rost!

luk Eders Porte op! Gloster vil ind.

Woodville (indenfor.)

Slaae Jer til Taals, min Hertug! ei jeg aabner;

forbudt det har mig Cardinal Winchester.

Tra ham jeg har udtrykkelig Befaling,

at Du og Dine ei skal lades ind.

Gloster.

Woodville! Du Feige, ham mig foretrækker?

Ha, stolte Winchester! opblæste Klerk,

hvem vor hoifalig Henrik aldrig doied'!

Du er ei Ven af Gud, ei Ven af Kongen.

Luk op! hvis ei, jeg slux Dig lukker ud!

Første Tjener.

Luk Porten op for Lord Protectoren;

og aabnes den ei slux, vi storme den!

(Winchester træder ind med et Følge af Tjenere i mørkebrune Klæder.)

Winchester.

Hvad, herskesyge Humphrey! hvad er dette?

Gloster.

Du Skaldemunk! Du vil mig lukke ude?

Winchester.

Ja, det jeg vil, Voldherster! Du Forræder,
og ei Betsjermer for vort Land og Rige.

Gloster.

Viig bort Du aabenbare Statsoprører!
Du, som spandt med paa salig Kongens Mord;
Du, som gik Hører Fribrev paa at synde;
jeg i Din brede Cardinalshat Dig
vil figte, hvis med Trodsen Du fortfarer.

Winchester.

Nei, Du viig bort! jeg viger ei et Todbred!
Damaskus være dette, og Du Kain,
forbandet for sin Broder Abels Mord!

Gloster.

Jeg vil ei myrde Dig, blot bort Dig drive.
Din Skarlag's Kjørtel jeg som Christentoi
vil bruge til at bære Dig herfra.

Winchester.

Gjør hvad Du tør! jeg haaner, trodser Dig!

Gloster.

Hvad! Haan og Trods, og ret i mine Dine!
Træk, Folk! skjendt er end her et helligt Fristed!
Blaa mod Brunkjole! — Klerk! vogt nu Dit Skjæg!

(Gloster og hans Tjenere ansalder Biskoppen.)

jeg nappes om det vil! Dig i det ruske;
Din Cardinalshat træder jeg i Skarnet,
trods Paven og trods Kirkens Vardigheder,
ved Dreene jeg op og ned Dig slæber!

Winchester.

Det, Gloster! skal for Paven Du tilsvare!

Gloster.

Winchester-Gaas! — et Kæb! et Kæb! kom med det,
nu ydsk dem bort! — hvi lade J dem staae?

Du Uls i Gaarepelts først bort skal gaae!
Bruunkjoler, bort! Væk Du Skarlagens-Hyfler!

(Der opstaaer stor Larm. Under samme kommer Borgemeesteren af London med Betjente.)

Borgemeesteren.

Hj! at J, første Øvrighedspersoner
saa skjændeligen Freden ville bryde!

Gloster.

Tie, Herre! ei min Krænkelse J kjender.
Beaufort, der agter Gud saa lidt som Kongen,
har tilbendt Taarnet sig til eget Brug!

Winchester.

Dg her staaer Gloster, Borgerfredens Fjende,
en Mand, som evig Krig, Fred aldrig onsker,
med Paalæg letter Eders frie Guldbors;
attraaer Religionens Undergang,
fordi han Lord Protector er for Riget;
og vilde have Baaben her af Taarnet,
for sig at krone, og plat kue Prindsen.

Gloster.

Jeg vil ei svare Dig med Ord, men Slag!

(De komme atter i Haandgemæng.)

Borgemeesteren.

For mig kun refter i sligt stormfuldt Virvar
en offentlig Kundgjørelse for Folket, —
kom, Rettens Tjener! læs saa heit Du kanst!

Retsbetjenten.

„Alle Folk, som i Dag samstimle her i

Baahenfærd mod Guds og Kongens Fred,
byde og befale vi i hans Høiheds Navn, at
forføie sig hver til sit Huns og Hjem, og
herefter ei bære, føre, bruge Sværd, Baa-
ben, Kaarde, Dolk. Alt under Dødsstraf!"

Gloster.

Jeg vil ei Loven bryde, Cardinal!
Men engang vi en Brydekamp vil prove.

Winchester.

Vi mødes, Gloster! det Dig dyrt vil komme;
Dit Hjerteblod jeg da til Daglen kræver,
for dette Dagværk!

Borgemeesteren.

Jeg henter Spyd og Koller, gaaer I ei;
hiin Cardinal er mere stolt end Djævlén!

Gloster.

Farvel Borgmester! Du gjør blot Din Pligt!

Winchester.

Affkyelige Gloster! vogt Dit Hoved;
jeg tænker det om soie Tid at have.

(De gaae.)

Borgemeesteren.

Vi vil see Kysten klar, for vi gaae bort. —
O Gud! at Aldel sig saa splidfuld skaær;
jeg fægter knap eengang i fyrgethye Nar.

(De gaae.)

Fjerde Scene.

Franfrig. For Orleans.

Bøssfemesteren og hans Søn træde frem paa
Muren.

Bøssfemesteren.

Du veed, min Gut! at Orleans beleires,
og at de Engelske Forstaden har.

Sonnen.

Det veed jeg, Fader! jeg har tidt skudt paa dem,
endsskjendt uheldigviis jeg ei har rammet.

Bøsssemesteren.

Nu skal Du ramme, følg nu hvad jeg siger;
jeg første Bøsssemester er i Staden;
jeg noget gjøre maa, for Günst at vinde.
Mig Brindsens Speidere har meldt, at Britten,
som ligger i Forstaden vel forskandset,
igjennem et Løngitterværk af Jern,
fra hiint Taarn jevnlig overskuer Staden;
og speider, hvordan han med muligst Fordeel
kan plage os med Stormløb eller Skud.
For sligt Uvæsen nu lidt at forpurre,
jeg rettet har et Stykke grant mod Stedet;
og luvret trende Dage for at faae dem
i Rifferten. — Pas Du nu paa, min Gut!
jeg kan ei tøve længer!
Ifskud Du seer dem, løb og slig mig det;
Du finder mig i Commandantens Bolig.

(Gaaer.)

Sonnen.

Det lover jeg Dig for! vær Du kun rolig!
seer jeg dem, skal jeg spare Dig Ullagen.

(I det øverste Stofværk af et Taarn sees at træde ind:
Lorberne Salisbury og Talbot, Sir Wil-
liam Glansdale, Sir Thomas Gargrave
og flere.)

Salisbury.

Talbot! mit Liv! min Fryd! jeg seer Dig atter!
Hvorledes har man handlet Dig som Fange?
Hvorledes gif det til at Du blev udløst?
Kom, lad os sladdre her paa Taarnets Tinde!

Talbot.

Hertug af Bedford fanged' Gen, man kaldte

den djarve Herre Ponton de Santrailles;
 for ham blev jeg udverlet og udlost.
 Men mod en langt meer ringe Mand i Baaben,
 af Haan de engang vilde byttet mig;
 sligt Forflag vraged' jeg, og fordred' Døden
 før at vurderes lig med sligt Jan Hagel.
 Tilfidsst blev jeg udlost som jeg det onsked'.
 Men den Forræder Tastolse! han mig krænker!
 med bare Næver slog jeg ham til døde,
 saasnart jeg nu ham fanged' i min Magt.

Salisbury.

End siger Du ei, hvordan man Dig handled?

Talbot.

Med Haan og Spot, med Gloser og Stikpiller.
 De stille mig paa Torv og Gade frem,
 til almeent Skuespil for Folkemængden.
 Her — sagde de — her er de Franskes Rødsel,
 den Bussemand, hvormed I Bern mon kysse.
 Da sled jeg mig fra Bagten som mig forte,
 grov Gadestene op med mine Negle,
 for dem at kaste paa min Skjandsels Vidner.
 Fler flygted' bange for mit Rødselsaasyn;
 af Frygt for brad Død kom mig Ingen nær.
 Man holdt mig ikke sikker i Jernmure;
 saa stor Angst for mit Navn var blandt dem, at
 de troede Stanger Staal jeg kunde brække,
 og søndersprænge demanthaarde Poster;
 derfor en udvalgt Skyttevagt jeg havde,
 som gik med Skarpladt hvert Minut omkring mig;
 og naar jeg blot mig rørte ud af Sengen,
 den rede stod at flyde mig i Hjertet.

Salisbury.

Det smerter mig at høre Eders Dvaler;
 men vi skal hævene os tilstrækkeligt.

Nu er det Nadværtid i Orleans;
 Her gjennem Gitt'ret tæller jeg hver Mand,
 og seer hvordan de Franske sig forskandse;
 lad os see ind, det Syn vil mere Dig. —
 Sir Thomas Gargrave og Sir William Glansdale,
 lad mig nu vide, hvad bestemt I mene,
 hvilken troe I vort Skjts vi bedst mon rette?

Gargrave.

Mod Nordreporten, troer jeg; der staaer Ad'len.

Glansdale.

Og jeg troer her mod Bolværket ved Broen.

Talbot.

Saavidt jeg seer, maa denne Stad udhungres;
 hvis ei, maa vi den ved Skjermydsler svække.

(Et Skud fra Staden. Salisbury og Sir Thomas Gargrave falde.)

Salisbury.

O Herre! vær os arme Syndere naadig!

Gargrave.

O Herre! o forbarm Dig ved min Døide!

Talbot.

Hvad Vanhæd er det, som med et os krydser? —

Tael, tael, Salisbury, hvis Du kan tale!

Hvor staaer det til, Du Ridderdydespeil?

Et Die og Din ene Kind er bortskudt! —

Gordemte Taarn! forbandet Riddinghaanden,

som dette Sorgens Skuespil har fuldført!

I tretten Slag Salisbury var Seirer,

han opdrog femte Gentil først til Krig;

saalange Trompet klang og Tromme hvirvled'

ophorte ei hans Sværd at slaae i Marken. —

Du lever end, Salisbury, skjendt maalles!

Et Die har Du end hvormed Du kan

see op mod Himlene om Naade. — Solen
seer med eet Die over hele Verden. —

Vær ingen Mand i Live naadig, Himmel!

Hvis ei Salisbury faaer Naade hos Dig! —

Vær Liget bort; jeg det til Graven følger. —

Sir Thomas Gargrave! har Du Liv endnu?

saar tael til Talbot! See dog op paa ham!

Salisbury, muntre Dig ved denne Trost,

Du skal ei dø, saalange —

Han vinker med sin Haand, han smiler til mig;

som sagde han: „naar jeg er død og borte,

husk paa at hævne mig da paa de Franske!“

Plantagenet! det skal jeg! — og lig Nero

paa Luthen slaar, mens Stæder brænde kring mig,

ved Lyd blot af mit Navn skal Frankrig skjælve!

(Der høres Torden, og derpaa forvirret Larm.)

Hvad Stoi er det? hvad Larm er det i Himlen?

Hvor kommer denne Gny og Bulder fra?

(Et Sendebud træder ind.)

Budet.

De Franske, Herre! har forstærket sig,

i Forbund med en Jeanne la Pucelle —

En fattig Prophetinde, nys fremstanden —

Dauphin en Hær til Stadens Hjælp hidfører. —

(Salisbury udstøder dybe Dødsuffe.)

Talbot.

Her, hvor Salisbury i Døden sukker!

det martrer ham, at han ei Hævn kan tage. —

Ha! Frankmand!

Jeg en Salisbury Jer være skal. —

Pucelle, Pioffe, Dauphin, Delphin, Marsvin,

Min Hest skal stampe Jeres Hjerter ud,

og Eders Hjernerøre skal jeg gjøre

til Mosedynd og Mudder! Bringer nu

Salisbury ned i hans Telt, og saa vi
vil prøve hvad de feige Franskmænd vove!
(De gaae ud og bære Ligene bort.)

Femte Scene.

Udenfor en af Stadsportene.

Baabengny. Skjermnydsel. Talbot forfølger Dauphin, og driver ham ud; derpaa kommer la Pucelle, jagende Engellanderne foran sig. Derpaa træder Talbot ind.

Talbot.

Hvor er min Kraft, min Styrke og mit Mod?
Vor Hærmagt viger; jeg kan den ei holde;
En Kvinde, iført Rustning, jager den.

(La Pucelle træder ind.)

Her er hun! — Jeg en Dyst vil vove med Dig;
jeg vil Dig mane Djævel! Lucifer!
jeg vil Dig aarelade, Her! og strax
Din Mand, til ham Du staaer i Sold hos, sende.

Pucelle.

Kom an! Jeg ene kan Din Vinge stække.

(De fægte.)

Talbot.

I Himle! taaler I, saa Helved seirer?
Mit Mod skal svulme, saa mit Bryst det sprænger,
og mine Arme slides mig fra Skuldren,
men jeg vil tugte denne stolte Skjæge.

Pucelle.

Talbot, farvel! Din Stund er end ei kommen;
jeg Næring bringe maa til Orleans.
Indhent mig, kanst Du! Jeg Din Styrke trodser.
Gaae, muntre Dine halvforsultne Mænd;

hjælp Salisbury sit Testament at gjøre.
 Vor Dagen er, som mange meer skal vorde!

(La Pucelle gaaer ind i Staden med Krigsfolk.)

Talbot.

Mit Hoved smurrer rundt med mig, fast som
 en Pottemagers Hjul. Hvor er, hvad gjør jeg?
 Jeg veed det ei. En Her ved Frygt ei Kraft
 som Hannibal, vor Har forjager; seirer,
 alt som hun lyfter. — Saadan Bier med Røg
 og Duerne med æfel Stank uddrives
 af deres Kuber og fra deres Slag.
 Vor Djærvhed gav os Navn af Englands Hunde;
 nu lobe vi som Hvalpe, pibende.

(En kort Stridstummel.)

Hør, Landsmand! hør! fornyer end eensgang Kampen!
 hvis ei, riv Loverne af Englands Vaaben;
 affværger Landet; Naar for Løven sæt det;
 ei halv saa lange Naaret flyer for Løven,
 og Hest og Dre for en Leopard,
 som I for de saa tidt betvingne Slaver!

(Baabengny. Atter Stjærmydsel.)

Det skal ei skee! — Rast Jer i Eders Skandser;
 I stemte alle i Salisbury's Død,
 thi Ingen slog et Slag for ham at hævne. —
 Pucellen er i Orleans inddraget
 trods Os og Alt hvad vi har kundet gjøre!
 D! døde jeg blot ved Salisbury's Side!
 Slig Skam gjør, at jeg skjule maa mit Hoved!

(Baabengny. Tilbagetog. Talbot og hans Tropper
 gaar ud.)

Sjette Scene.

Sammenfæds.

Paa Stadsmuren træder Pucelle frem med Carl,
Reignier, Mencon og Krigere.

Pucelle.

Lad vore Faner høit paa Muren vaie!
Frelst Orleans er nu fra Englands Ulve. —
See, Jeanne la Pucelle holdt sit Ord!

Carl.

Gudlige Bæsen! Du Astræas Datter!
hvor kan jeg hædre Dig for denne Lykke?
Aldonis's Haver ligne Dine Løfter,
som en Dag blomstred', og bar Frugt den næste. —
Vær seirfælt, Frankrig! af Din Prophetinde! —
Vi har gjenvundet Staden Orleans;
et større Held end ei vor Stat er hædet!

Reignier.

Hvi ringe Frydeklokker ei i Staden?
Dauphin! byd Borgerne antænde Lystild,
og holde Gilder i de aabne Gader,
til Priis for Glæden, som os Gud har skænket!

Mencon.

Al Frankrig fyldt med Fryd og Jubel vorder,
naar det faaer høre, hvordan vi stod Karle!

Carl.

Det Jeanne var, ei vi, som Dagen vandt;
derfor jeg Kronen dele vil med hende;
og alle Præster, Munkke i mit Rige
skal i Procession lovsjunge hende.
En Pyramide jeg vil reise hende
meer stolt end Rhodopes og de i Memphis;
til hendes Minde, naar engang hun doer,
skal hendes Stov, bevaret i en Urne,

riig som Darii demantfyldte Kiste,
 ombæres ved de høie Feskdagsgilder
 for Frankrigs Konger og dets Dronninger.
 Ei meer Sanct Dionys paakalde vi,
 men Jeanne la Pucelle er Frankrigs Helgen.
 Og kommer nu til Tyrste-Trydelag,
 og jubler for vor gyldne Seir i Dag!

(Klang af Trompeter. Alle gaae.)

Anden Akt.

Første Scene.

Sammesteds.

En fransk Sergeant og to Skildvagter træde hen til
 Porten.

Sergeanten.

Træk nu paa Ederes Post, og vær aarvaagne,
 og mærk I til nogen Larm og Krigsmand
 nær Murene, paa allermindste Tegn,
 da melder os det strax paa Hovedvagten!

Første Skildvagt.

Ja!

(Sergeanten gaaer.)

Saaledes maae nu stakkels Tjenere,
 mens andre sove trygt i deres Senge,
 staae her i Mulin og Regn og Blæst og vaage.

(Talbot træder ind samt Bedford og Burgund
 med Dropper, som bære Stormstiger; Trommer
 ne slaae en Dødningsmarsch.)

Talbot.

Min Hr. Regent! — stormagtige Burgund!

J, ved hvis Ankomst Artois Sebeet,
 Balloon og Picardie er' Venner med os, —
 i denne Seirnat er' de Franste trygge,
 og sviret har og fraadset hele Dagen.
 Skal vi benytte denne Leilighed,
 nu til et Tak for sidst for deres List,
 den de ved Kunst og djævelsk Trolddom opspandt?

Bedford.

Ridding af Frankrig! — hvor sit Navn han skjænder!
 mistvivlende om egne Armes Kraft
 han tyer om Hjælp til Here og til Helved.

Burgund.

Førrædere har aldrig andet Selskab. —
 Men hvo er hiin Pucelle, som de kalde
 saa englereen?

Talbot.

En Pige, siger man.

Bedford.

Hvordan, en Pige? og saa drabelig?

Burgund.

Beed Gud, at ei hun snart sig mandlig viser;
 hvis under Frankrigs Banner hun vil føre
 sit Skjold og Bærge, som hun har begyndt.

Talbot.

Vel! lad dem bruge Svig, Forbund med Mander;
 Gud er vor Borg! Lad i hans mægtige Navn
 os djærvt bestige deres Steen-Volværker!

Bedford.

Stig op, Du brave Talbot! vi vil følge.

Talbot.

Nei, Alle ei, jeg troer det meget bedre,
 at ad forskjellig Wei vi trænge ind,

saa hvis for Gen af os det maae mislykkes,
den Anden da kan staae mod deres Magt.

Bedford.

Godt! Jeg gaaer til hiint Hjerne.

Burgund.

Jeg til dette.

Talbot.

Dg her vil Talbot storme, eller finde
sin Grav! og nu, Salisbury! for Dig
og for Kong Henriks Ret skal Natten vise
hvor fast min Pligt er til Jer begge bunden.

(Englænderne besige Murene med Stormstigerne, under
det Udbrud: „Sanct Georg! Hurra for
Talbot!“ og alle trænge ind i Staden.)

Skildvagten (indenfor.)

Op! op til Vaaben! Fjenden løber Storm!

(De Franske springe næsten upaaklædte over Murene.
Derpaa komme fra forskellige Sider Bastar-
den, Alençon, Reignier, deels halvt, deels
næsten ikke paaklædte.)

Alençon.

Hvad nu, I Herrer? Hvi saa upaaklædte?

Bastarden.

Ja upaaklædt, og frøe vi slap saa vel.

Reignier.

Jo! det var hoi Tid at forlade Sengen,
da Larmen alt ved Kammerdøren hørtes.

Alençon.

Fra den Dag jeg først stred, har jeg ei hørt om
et krigerst Forretagende som dette,
saa rasende, saa vovet og fortvivlet!

Bastarden.

Jeg troer den Talbot er en Helvedaand!

Reignier.

Om ei fra Helved, er ham Himlen gunstig.

Allençon.

Her kommer Carl, mig undrer hvor det ham gif?

(Carl og la Pucelle træde ind.

Bastarden.

Ah Bah! Sanct Jeanne var hans Værn og Livvagt.

Carl.

Er det Din List, bedrageriske Qvinde?

Torst, for at smigre os, Du lod os tage

Deel i en liden Binding, paa det nu

vort Tab ti Gange større werde skulde?

La Pucelle.

Hvi vredes Carl vel saa paa sin Veninde?

Vil Du min Magt skal altid være eens?

I Sorn og vaagen maa jeg stedse seire,

hvis ei, I skjelde mig som Skyld i Alt.

Blindt-trygge Krigsmænd! ved aarvaagen Vagt

slig Uheld aldrig havde været muligt.

Carl.

Det, Hertug Allençon! var Eders Feil;

at I som Vagtens Hovedsmand i Nat

ei bedre passede slig vigtig Post.

Allençon.

Hvis hvert Qvarteer saa godt bevaret var,

som det der under min Befaling stod,

slig skjændig Overraskning var ei høndt os.

Bastarden.

Mit sikkert var.

Reignier.

Saa ogsaa mit, min Prinds!

Carl.

Hvad mig angaaer, da har jeg næsten tilbragt

den hele Nat med at gaae rundt omkring
i mit Distrikt, og sørge for Afsløsning;
hvordan, ad hvad Veier' de da brudt ind?

La Pucelle.

Forst ikke videre i denne Sag
hvordan og hvor; vist nok, de fandt et Sted,
kun svagt bevogtet, hvor de gjorde Breshen.
Og nu har vi kun dette Raad tilbage,
at samle vor adspredte Krigerhær,
til Jordærv for dem nye Skandser lægge.

(Vaabentummel. En engelsk Soldat træder ind og
raaber: „Hurra for Talbot! Hurra for
Talbot!“ De flye, og efterlade en Deel Klæd-
ningsstykker.)

Soldaten.

Jeg tager dristig hvad de efterlod dem.
Udraabet: Talbot! tjener mig som Sværd;
thi med mangt Bytte har jeg mig belåstet,
og ei brugt andet Vaaben end hans Navn.

(gaaer.)

Anden Scene.

Orleans. Inde i Staden.

Talbot træder ind med Bedford, Burgund, en
Hovedsmand og flere.

Bedford.

Nu bryder Dagen frem, og Natten flyer,
som i begjorte Slør indhyllet Jordens Ansigt.
Blæs her Tilbagetog; forfølg ei længer!

(Der blæses til Tilbagetog.)

Talbot.

Bring Liget nu af gamle Salisbury,
og stiller det paa Torvet her, Midpunktet
af den fordemte Stad! Nu har jeg opfyldt

mit Løfte til hans Sjæl. Dem Frankmand døde
i Nat vist for hver Draabe Blod han misted'.

Og paa det fjerne Ald're Skue maac,
hvad Hærværk der blev gjort, for ham at hævne,
vil jeg i deres Hovedkirke reise
en Grav, hvori hans Liig skal vorde nedsat.

Og paa den, at Enhver kan læse det,
skal Plyndringen af Orleans indgraves;
hans sørgelige Dødsfalds lumste Naade,
samt hvilken Skrak han har for Frankrig været.

Men det mig undrer, ved det hele Blodbad
traf vi slet ikke paa hans Naade Dauphin,
hans ny Heltinde, Dydespeilet, Jeanne,
ja ingen af hans falske Medforbundne.

Bedford.

Man troer, at den Gang Tægtningen begyndte,
de flux opskrækkedes af dorste Senge,
og midt blandt Skarer af Bevæbnede
sprang over Muren og til Marken tyede.

Burgund.

Jeg selv, saavidt mit Die kunde skjæln
i Nøg og Mattens Taagedamp, er vis paa,
jeg skræmmed' Dauphin bort, samt Kisselinken,
da Arm i Arm begge kom lobende,
ret som et Par forliebte Turtelduer,
der kan ved Dag og Nat ei skilte leve.
Naar Tingene vi har i Orden her,
vi sætte efter dem med al vor Magt.

(Et Bud træder ind.)

Budet.

Gil Eder! Hvo i dette Fyrstesamfund
er kaldt den holde Talbot for hans Daad,
som over hele Frankrig høit lovprises?

Talbot.

Jeg Talbot er; vil Nogen tale med mig?

Budet.

Den dydige Grevinde af Auvergne,
som med Bæstedenhed Dit Navn beundrer,
udbeder sig, Du store Lord! vil unde
den ringe Borg hun boer i, Dit Besøg;
at hun kan prale af hun saae den Mand,
hvis Ære i al Verdens Mund gjenlyder.

Burgund.

Nei virkelig? Saa seer jeg vore Krige
omstøstes vil til fredsom Moerskabs Lege,
da selve Damerne udøste os. —
Mylord! I maa slig artig Ven ei afflaae.

Talbot.

Nei troe ei det! thi hvor en Skot af Mænd
med tryllerst Talekunst formaaede Intet,
har tidt den stille Qvindes Bliidhed seired;
og derfor sig, jeg takker hende høiligt,
og underdanigst vil opvarte hende. —
Vil Eders Høiheder ei Selskab gjøre?

Bedford.

I Sandhed, nei! det er ei sømmeligt!
Jeg har hørt slige tidt: ubudne Gæster
er' oftest mest velkomne, naar de gaae.

Talbot.

Nu, siden der da ei er andet for,
jeg ene Fruens Artighed vil prøve.
Kom Hovedsmand!

(han hvidsker til ham.)

I fatter vel min Mening?

Hovedsmanden.

Heelt vel, Mylord! og mener ligesaa. (De gaae.)

Tredie Scene.

Auvergne. Slotsgaarden.

Grevinden og hendes Portner træde ind.

Grevinden.

Agt vel paa, Portner! hvad jeg har paalagt Dig,
naar det er gjort, da bring mig Nøglerne.

Portneren.

Det skal jeg, Eders Naade!

(Gaaer.)

Grevinden.

Min Plan er lagt, og hvis den ei slaaer feil,
skal denne Daad mig saa navnkundig gjøre,
som Cyri Dod hiin schyttiske Tomyris.
Stort er hiin frygtelige Ridders Ry,
og hans Bedrifter ei af mindre Værd;
Mit Die vidned' gjerne med mit Dre,
for om saa sjældne Rygter ret at dømme.

(Budet træder ind med Talbot.)

Budet.

Som Eders Naade nylig ønsked' det,
paa min Indbydelse Lord Talbot kommer.

Grevinden.

Og er velkommen. Hvad, er dette Manden?

Budet.

Ja, Eders Naade!

Grevinden.

Det er Frankrigs Svøbe?
den Talbot, som i fremmed Land saa frygtes,
at Modre tykke Smaaaborn med hans Navn?
Jeg seer at Rygtet Fabel er og lyver.
Jeg tænkte at faae see en Hercules,
en anden Hector med hans grimme Ansyn,
og svare Forhold i de stærke Lemmer.

Al! dette er et Varn, en tøffet Dverg;
Det er ei muligt, denne svage Skrælling
kan sine Hjender sliq en Skrak indjage.

Talbot.

Grevinde! jeg saa dristig er at falde
Jer til Besvær; men da I er beskæftiget,
jeg bedre Tid til mit Besøg vil søge.

Grevinden.

Hvad mener han? Gaae, spørg ham, hvi han gaaer?

Budet.

Lov, Mylord Talbot! thi min Frue onsker
at vide Grunden, hvi saa flur I gaaer.

Talbot.

O jo! da hun er i en falsk Tro, gaaer jeg,
for at bevise hende: jeg er Talbot.

(Portneren kommer tilbage med Nøglerne.)

Grevinden.

Hvis Du er Talbot, er Du nu min Fange!

Talbot.

En Fange! Hvis?

Grevinden.

Min, Du blødtørstige Lord!
og derfor just jeg til mit Huus Dig lokked'.
Din Skygge var alt længe i min Vold,
thi i mit Galleri Dit Billede hanger,
men nu Dit Væsen deie skal det samme;
jeg lænke vil Din Fod, og Dine Arme,
Du, som ved Tyranni i mange Aar
vort Land har hærget, vore Landsmænd slaget,
og vore Mand og Sonner sendt til Trældom.

Talbot.

Ha, ha, ha!

Grevinden.

Hvad! Du leer, Glendige?

Din Fatter snart til Klagekyd skal vendes.

Talbot.

Jeg leer, at Eders Naade sig indbilder
og troer, at I har Meer end Talbots Skygge,
hvorpaa I Eders Grumhed prøve vil?

Grevinden.

Er Du ei Manden, da?

Talbot.

Jo! jeg er Manden.

Grevinden.

Saa har jeg og Grundvæfnet i min Magt.

Talbot.

Nei, nei; jeg er kun Skyggen af mig selv;
I tager feil; mit Væsen er ei her;
thi hvad I seer er ikkun ringest Deel
og mindste Maal af Talbots Menneſkehed.
Her, Frue! var mit hele Billed' her
det er af en saa svar, ophøiet Vært,
at Eders Tag formaaer det ei at rumme.

Grevinden.

Han spiller Gaadekræmmer ret med Forsæt,
her vil han være, og er dog ei her,
hvordan kan ſlig Modſigelse forenes? —

Talbot.

Det vil jeg viſe Jer nu ſtrax paa Stedet.

(Han ſtoder i et Horn; man hører Trommer; derpaa
en Salve af ſvært Skyd. Portene ſprænges;
Krigere træde ind.)

Nu, Eders Naade? — Er I overtydet
at Talbot er blot Skyggen af ſig ſelv?
See! diſſe er' hans Væſen, Sener, Kraft,

hvormed han boier Eders Dyrersnaffe,
omstyrter Eders Borge, sleifer Stæder,
og gjør dem øde i et Dieblif.

Grevinden.

Tilgiv min Brode, feierrige Talbot!
Jeg seer Du er ei mindre end Dit Rygte,
og meer end man kan slutte af Din Skabning.
Lad min Fornastelse Din Harm ei vække;
det smertes mig, at med Verbodighed
jeg ei modtog Dig saadan som Du est.

Talbot.

Trist Mod, min skønne Frue! misforstaae ei
Lord Talbots Sindelag, som I tog feil af
den ydre Dannelsse af Mandens Legem.
Hvad I har gjort, har ei fornærmet mig,
ei anden Fyldestgjærelse jeg kræver,
end den, at I vil gunstig os tillade
vi smage Eders Vin og lidt fra Kjøf'net;
thi Krigerarmen elsker god Forpleining. —

Grevinden.

Af ganske Hjerte. Det er mig en Gæst,
at jeg sliq Gæst kan i mit Huus beværte.

(De gaae.)

Fjerde Scene.

London. Haven ved Temple.

Greverne af Sommerset, Suffolk og Warwick
træde ind, tilligemed Richard Plantagenet, Ber-
non og en anden Lovkyndig.

Plantagenet.

I høie Vorder! hvortil denne Tanshed?
Ler Ingen tale, hvor det gjælder Sandhed?

Suffolk.

J Temple var' vi for heirostede;
men Haven her er mere passende.

Plantagenet.

Saa siger da, var ei min Paastand Sandhed;
og seiled' ei kvisyge Sommerfjet?

Suffolk.

Min Tro! Jeg skulde' i Lovfyndigheden;
jeg kunde aldrig efter den mig lempe;
nu vil jeg lempe Loven efter mig.

Sommerfjet.

Dom J da, Mylord Warwick! os imellem.

Warwick.

Blandt twende Falke, hvo der flyver hoiest,
blandt twende Hunde, hvo man stærkest gjør,
blandt twende Klinger, hvis Staal er bedst hærdet,
blandt twende Heste, hvo der kneiser stoltest,
blandt twende Piger, hvo har livligst Die —
— blandt disse, muligt slet nok, kan jeg domme;
men om den fine Netspidssindighed
veed jeg ei allerringeste Bested.

Plantagenet.

Wah! hvilken fin Tilbageholdenhed!
Sandheden sees saa solklar paa min Side,
at selv et stærblindt Die kan den see.

Sommerfjet.

Og ved min Side staaer den saa velklædt,
saa lys, saa skinnende, saa aabenbar,
at den vil skimre selv i blind Mands Die. —

Plantagenet.

J binde Tungen end, og slye at tale;
siig Eders Mening da ved stumme Tegn;
thi plukke hver, som er en Adelsmand,

og staaer paa Gren af sin høie Byrd,
saafremt han troer, at jeg har Sandhed talt,
med mig af denne Buks en sneehvid Rose!

Sommerset.

Lad hver, som ei er Nidding eller Smigrer,
og tør forsøgte Sandheds Sag, da plukke
en Rose rød med mig af denne Tjørn!

Warwick.

Jeg hader Sminke; uden alskens Sminke
og uden Kryberi og Smiger plukker
jeg med Plantagenet den hvide Rose.

Susfolk.

Jeg plukker med ung Sommerset den Røde;
og foier til: jeg troer hans Paastand Ret.

Vernon.

Holdt, Lorder! Herrer! plukker ingen meer,
for I beslutte, at han, paa hvis Side
de færreste af Rosenbusken plukkes,
skal vige for den Andens rette Mening.

Sommerset.

Heel vel anmærket, gode Mester Vernon!
Hvis jeg faaer færreste, jeg giver efter.

Plantagenet.

Jeg med.

Vernon.

Saa plukker jeg for Rets og Sandheds Sag
her denne blege, jomfrurene Blomst,
og mig erklærer for den hvide Rose.

Sommerset.

Stil ikke Ting'ren mens I plukker den,
at Blod ei rød den hvide farver, og
mod Eders Villie paa min Side falder.

Vernon.

Mylord! ifald jeg for min Mening bloder,
min Mening Saaret læge skal, og holde
mig paa den Side, hvor jeg nu men staae.

Sommerset.

Vel! vel! bliv ved; hvem fleer'?

En Lovkyndig (til Sommerset.)

Slaaer min Studering og min Bog ei feil,
saa førte J Beviis for uret Sag,
til Tegn jeg plukker og den hvide Rose.

Plantagenet.

Nu, hvor har Sommerset nu sit Beviis?

Sommerset.

J Skeden her; den Dverveielse
skal farve Eders hvide Rose blodrød!

Plantagenet.

Imidlertid vor Rose efterabes
af Eders Kind, thi den er bleg af Frygt,
som om den førte Vidne for vor Sandhed!

Sommerset.

Plantagenet! nei, det er ei af Frygt,
men Harmen over — at Din Kind mon rødme
af Skam, og efterabe vore Roser;
dog vil Din Mund ei tilstaae, vild Du farer.

Plantagenet.

Stak ingen Drm Din Rose, Sommerset?

Sommerset.

Har Din slet ingen Torn, Plantagenet?

Plantagenet.

So skarp og hvas til Forsvar for sin Sandhed,
mens Drmen æder paa sin egen Falskhed.

Sommerfet.

Vel! Venner finder jeg, som bær Blodrosen,
som vedgaae skal, hvad jeg har sagt er Sandt,
og det paa Sted, falske Plantagenet!
hvor Du Dit Blik ei vover at oploste.

Plantagenet.

Nu! ved hiint Jomfrupurpur i min Haand!
Jeg spotter Dig, Din Id, Du arrige Dreng!

Suffolk.

Plantagenet! vend ei Din Spot ad den Kant!

Plantagenet.

Jo, stolte Poole! Spot være ham og Dig!

Suffolk.

Min Part deraf jeg i Din Hals vil kaste.

Sommerfet.

Gaae, gode William de la Poole! vi hadre
hiin Bondekarl blot ved at tale med ham.

Warwick.

Bed Gud! Du gjør ham Uret, Sommerfet!
Hans Oldefader var Lionel, Hertug
af Clarence, tredie Son af tredie Edvard
hiin Englands Konge; mon uadel Bonde
udspringer af saa dyb en Rod?

Plantagenet.

Til Rytte

han Stedets Forret forer sig; thi ellers
hans feige Sjæl ei saadan turde tale.

Sommerfet.

Bed ham, der skabte mig! mit Drd jeg vedgaaer
paa hver en Plet af Jord i Christenheden.
Blev ei Din Fader, Richard, Greve af Cambridge,
i salig Kongens Tid heirettet som
Forræder? Staaer af hans Forræderi

Du ei besmittet, skjændet, udstødt af
den gamle Adels? Hans Forbrydelse
end skyldig lever i Dit Blod, og til
Du faaer Dpreiuning est Du kun en Bonde.

Plantagenet.

Han blev anklaget, ei overbeviist;
han faldt for Høisforraad, skjendt ei Forræder;
det jeg bevise vil paa høiere Folk
end Sommerfæt, naar engang Tidens Tylde
min Villie modner. — Hvad Jer selv angaaer
og Eders Hjælper, Poole, vil jeg antegne
Jer i mit Mindes Bog, for Jer at tugte
for dette Angreb! læg vel Mærke hertil,
og nægter ei, at jeg har varslet Jer!

Sommerfæt.

Ei! Du skal finde os paa rede Haand,
og kjende os som Gjender paa den Farve,
den mine Venner, Dig til Trods, skal bære!

Plantagenet.

Dg, ved min Sjæl!
see denne Rose, hvid og bleg af Garme,
vil jeg og mit Parti for stedse bære,
som et Sindbilled paa blodtørstig Had;
til i min Grav den visner, eller til
min høie Rang stolt blomstrende sig hæver. —

Suffolk.

Far fort! og gid Din Hovmod qvæle Dig!
og nu farvel, til næste Gang vi mødes!

(gaaer.)

Sommerfæt.

Ga! vogt Dig, Poole! — Farvel, Du stolte Richard!

(gaaer.)

Plantagenet.

Hvor man mig trodser! og jeg maa det døie!

Warwick.

Den Plet de kaste vil paa Eders Huus
 udslettes skal i næste Parlament,
 som Winchester og Gloster skal forlige;
 og hvis man da ei kaarer Dig til York,
 vil jeg ei gjælde længere for Warwick. —
 Men nu — til Tegn paa at Din Sag jeg følger,
 mod stolten Sommerset og William Poole,
 med Dit Parti jeg denne Rose bærer,
 og her jeg spaaer — at denne Tvist i Dag,
 der til Partispilid steg i Templehaven,
 skal mellem Rosen hvid og Rosen røde,
 nedsende Tusinde til Jordens Døde!

Plantagenet.

Jeg takker Eder, gode Mester Vernon!
 at for min Sag I vilde plukke Rosen.

Vernon.

Jeg stedse den for Eders Sag vil bære.

En Lovkyndig.

Saa vil og jeg.

Plantagenet.

Hav Tak, I gode Herrer!
 Kom nu til Bords! — Det tør jeg fast paastaae;
 Ver Kiv i Dag, fjern Dag Blod koste maae!

(De gaar.)

Femte Scene.

Sammesieds. Et Bærelse i Tower.

Mortimer bringes ind i en Bærestol af to Fange-
 vogtere.

Mortimer.

Min selvgraa Alders hulde Pleiere,
 lad Mortimer i Døden her sig hvile!

Som En, nys slæbt fra Pinebank, saa martres
 mit hele Legem af langvarigt Fængsel,
 og disse Solvhaar, disse Dødens Forbud,
 som Nesters gamle, ældede i Sorg,
 bebude: „Edmund Mortimer nu ender!“
 Mit Die — Lampen liig, hvis Olie spildtes —
 bli'er mørkt, som vil det undflye Livets Lys;
 den svage Skulder, træt af Jammerbyrden;
 og marvløs Arm fastløs Blinranke ligner,
 der sænker sine Stængler ned til Jorden, —
 dog denne Jod, som længe alt var død,
 og mægted' denne Jordklump meer ei støtte,
 med Dnftet om en Grav sig stærkt bevinger,
 som vidste den: kun Graven Trost mig bringer! —
 Men siig mig, Bogter! kommer Richard ei? —

Første Fangevogter.

Richard Plantagenet, Mylord! vil komme.
 Vi sendte Bud til Temple, til hans Kammer,
 og der blev svaret, at han vilde komme.

Mortimer.

Nok! Nok! saa skal min Sjæl da tilfredsstilles.
 Den stakkels Mand! han frænkter er som jeg.
 Fra den Stund Henrik Monmouth steg paa Thronen
 (for hvis Verom jeg stor i Vaaben var.)
 har jeg i væmmelig Afsondring levet;
 ja siden har man jo og nedtrykt Richard,
 og rovet ham hans Arveret og Vre.
 Men den, som stiller al Fortvivlelse,
 him Bøldgiftsmand i al vor Jammer, Døden
 med huld Befrielse mig snart løslader;
 thi onsked' jeg, hans Medgang ogsaa endtes,
 og saa han gjenvandt hvad der var fortabt.

(Richard Plantagenet træder ind.)

Første Fangevogter.
Mylord! nu kommer Eders elskte Brænde!

Mortimer.
Richard Plantagenet? Siig, er han kommen?

Plantagenet.
Ja, ædle Dnkel, saa uædel handlet!
Din Brænde, Richard, nys vanæret, er her.

Mortimer.
Leed mine Arme, lad mig fjerne ham,
og i hans Barm min sidste Nænde drage.
O, siig mig, naar min Mund hans Kind berører,
at jeg et huldt, afmægtigt Kys ham giver. —
Og, skønne Spire af Dorfs store Stamme!
nu siig, hvi Du Dig nys vanæret kaldte?

Plantagenet.
Først læn Din gamle Ryg her paa min Arm,
og saadan lettet høre Du min Klage!
Da vi i Dag stred om en Sag, kom det
til Død imellem Sommerset og mig,
hvorved han gav sin Tunge friest Toile,
og forekasted' mig min Faders Død;
sliq Dadel laafede min Mund, som ellers
vist havde ham betalt med samme Mynt.
Derfor, min Dnkel! for min Faders Skyld,
og ved Din Vre som Plantagenet,
for Blodsforvandtskabs Skyld, siig Grunden, hvi
min Fader Grev' af Cambridge blev halskugget?

Mortimer.
Den Grund, min vakkre Brænde! som mig sangsled,
og bod mig i min hele Ungdoms Vaar
at græmme mig i ækelt Fangekæmur,
var ogsaa Helvedsværket til hans Død.

Plantagenet.

Forklar mig meer udførlig da den Grund,
som ei jeg kjender og jeg ei kan gjætte.

Mortimer.

Ja, hvis mit korte Aandedrag tillader,
og Døden kommer ei, før jeg har udtalt.
Den fjerde Henrik, Kongens Oldesader,
berøvede sin Frande Richard Kronen,
Kong Edwards Forstefødte, lovlig Arving
af Edvard, Tredie af denne Linie. —
Mens han regjered', Percys Slægt fra Norden
sandt hans Umåsfelse høist uretsfærdig,
og stræbte at ophøie mig paa Thronen.
Den Grund, som dertil drev de tappre Lørdere,
var den, at, nu Kong Richard var bortryddet,
var jeg den nærmeste i Slægt og Fødsel;
thi jeg paa Modreside stammer ned
fra Lionel af Clarence, tredie Son af
Kong Edvard tredie, imedens han
eet Stamtræ fra Johan af Gaunt nedleder,
som var kun fjerde af hiin Heltelinie.
Men mærk Dig: mens hoimodigen de kjæmped'
for en retmæssig Arving at indsætte,
da tabte jeg min Frihed; hine Livet. —
Num Tid derpaa, da femte Henrik, efter
sin Fader Bolingbroke, nu Thronen fik,
Din Fader Grev af Cambridge (som nedstammed'
fra Edmund Langley, Hertugen af York), —
ægted' min Søster, som var Moder til Dig,
han røstes mægtigt af min bittere Nød,
og hverved' atter Hærmagt i den Tanke,
at frie mig, og mig Diademets skænke.
Men som de Andre faldt den ædle Greve,
og blev halskugget. — Saa de Mortimers,
som havde Aldkomst med, blev' undertrykte. —

Plantagenet.

Af hvilke, ædle Lord! I er den sidste.

Mortimer.

Ja; og Du seer, at jeg har megen Afkom;
og mine matte Ord bebude Døden;
Du est min Arving, slut Dig selv til Ræsten;
men vaersom virok, imens Du slittig virker.

Plantagenet.

Dit Alvorsbud jeg dybt indpræger mig,
men dog i mine Tanker var min Faders
Henrettelse høist blodigt Tyranni. —

Mortimer.

Med Tausshed, Frænde! ev Din Politif;
Lancasters Hus staaer grundet saare stærkt,
og, liig et Bjerg, der er ei let at flytte.
Men nu Din Onkel flytter bort herfra,
som Tyrster flytte Hof, naar de sig kjede
ved længe paa fast Opholdssted at dvæle.

Plantagenet.

O! gid en Deel af mine unge Aar
tilbagekjøbe kunde Eders Alder.

Mortimer.

Saa var Du mig for haard, liig Morderen
der giver mange Saar, hvor eet kan dræbe.
Sorg ei, medmindre Dig mit Vel bedrover.
Giv Ordre blot til min Begravelse;
Og nu farvel! Skjont blomstre hvert Dit Haab,
Held, Lykke med Dit Liv i Krig og Fred!

(Doer.)

Plantagenet.

Og Fred, ei Krig, med Din henfarne Aand!
I Fængsel har Du endt Din Pilgrimsgang,
og, liig en Eremit Dit Liv tilbragt. —
Nu vel! hans Raad jeg i mit Bryst indslutter;

og hvad jeg tænker, lad det hvile der! —
 I Vogtere, bær Liget bort! Jeg vil
 see ham begravet bedre end han leved'. —

(Fangevogterne bære Mortimer ud.)

Her slukkes, Mortimer! Din dunkle Fakkell,
 qvælt af de Ringers Uergjerrighed; —
 og hvad angaaer den Krænkelse, den Uret,
 som Sommeret har øvet mod mit Huus,
 da haaber jeg paa ærefuld Opreisning;
 og derfor iler jeg til Parlamentet!
 Man skal mig til mit Blod tilbagegive,
 hvis ei, mit Baneheld snart skal just min Lykke blive!
 (Gaar.)

Tredie Akt.

Første Scene.

London. Parlahmenthuset.

Klang af Trompeter. Kong Henrik træder ind med
 Greter, Gloster, Warwick, Sommeret og
 Suffolk, Biskoppen af Winchester, Richard
 Plantagenet og flere. Gloster vil overrække et
 Papir, Winchester snapper ham det af Haanden og
 jenderriver det.

Winchester.

Svad! kommer Du med dybt udtænkte Linier,
 med skrevne Blade, skuldeligt opspindne,
 Humphrey af Gloster? Hvis Du kan anklage
 og agter mig til Rast at lægge noget,
 saa gjør det flux og uden Forberedning,

som jeg med hurtigt Ord usforberedt
vil svare paa hvad Du vil mig tillægge.

Gloster.

Du stolte Præst! her Stedet kræver Taalmod,
Du skulde ellers sole, at Du har
vanæret mig. Troe ei, at skjendt jeg skriftligt
har fremstilt Dine skjændige Lasters Blis,
at derfor jeg har digtet, eller kan ei
gentage ordret Pennens Foredrag.
Nei, Bisp! saa stor er Din forbovne Dndskab,
Din Vellyst, Din forgiftige Rivesyge,
at selve Smaaaborn snakke om Din Hovmod.
Du est en hoist fordærvelig Blodsuer,
haardnakken af Naturen, Fredens Hjende,
vellystig, laad, meer end vel sommed' sig
en Mand med sligt et Embede og Rang.
Nu Dit Forræderi? — Hvad er meer klart?
da Du en Snare lagde for mit Liv!
saavel ved Londons Bro som og ved Tower?
Ja, dersom Dine Tanker sigtedes,
Din Herre, Kongen selv, var neppe fri
for Dit af Hovmod spulne Hjertes Rænker.

Winchester.

Gloster, jeg trodser Dig. — — Behag, I Lorder!
at laane Dre til hvad jeg vil svare.
Hvis jeg var gjerrig, herskesyg, forvænt,
som han paastaar — hvi er jeg da saa fattig?
hvor gaaer det til, jeg søger ei at stige,
at have mig, men dvæler i min Post?
Og nu hvad Rix angaaer — hvo elsker Fred
vel meer end jeg, — naar man mig ei udæfter?
Nei, adle Lorder! det har ei fornærmet,
det har ei optændt Hertug Glosters Harm.
Men Sagen er: han ene herske vil,

Kun han alene vil om Kongen være;
 det avler denne Torden i hans Bryst,
 og faaer ham til slikt Klagemaal at brøle.
 Men han skal see, jeg er saa god —

Gloster.

Saa god?

Du? Du min Oldesaders Slegfredsen!

Winchester.

Ja! høisornemme Lord! thi hvad er J?
 En, der gad herske paa en Andens Throne.

Gloster.

Siig, er jeg ei Protector, grove Præst?

Winchester.

Og siig, er jeg da ei Prælat i Kirken?

Gloster.

Jo, som en Røver i en Borg sig holder,
 og bruger den til Skjerm for Ran og Rov.

Winchester.

Uværdige!

Gloster.

Kun ved Dit Kald i Kirken
 er Du ærverdige; ikke ved Dit Liv.

Winchester.

Herfor skal Rom Dpreisning skaffe mig!

Warwick.

Saa gaae da did, og seg Dig der et Rum!

Sommerset.

Mylord! J burde Jer ei heri blande.

Warwick.

Ja, pas vel paa, at Bispen ei forknyttes.

Sommerset.

Jeg troer, Mylord! J burde være from,
 og kjende disse Herrers Værdighed.

Warwick.

Jeg troer hans Herlighed bør ydmyg være,
ei en Prælat det sommer saa at trætte.

Sommerfæt.

Jo, naar man gaaer hans hellige Stand for nær.

Warwick.

Banhellig eller hellig? siger Intet.

Er ei Hans Naade, Hertugen, Protector?

Plantagenet (affødes.)

Jeg seer, Plantagenet maae tie stille,
at ei der siges: tael til Tid og Sted!
tor Eders djarve Død med Vorders blandes?
hvis ei, tog jeg et Tag i Winchester.

Kong Henrik.

Min Onkel Gloster, Onkel Winchester,
sædeles Bægtene for Englands Belskæd;
om Ven formaaede, jeg formaaede Eder
til Hjertene i Venstreb at forene.

O, hvilken Skjædsel er det for vor Krone,
to saa heiædle Pairs som I skal lives. —
Troer mig, hvis spæde Nar fortælle kan,
at Borgertvift en giftig Dgle er,
som Statens Kraft og Hjerte sendergnaver. —

(Larm udenfor. Der høres Raab: „Bæk med de
brune Kjøler!“)

Hvad Stoi er dette?

Warwick.

Sikkerligt et Dyrer,
som Bispens Mand af Dndskab har begyndt.

(Larm paany og Skrig: „Stene! Stene!“)

(Borgemeesteren af London træder ind med Følge.)

Borgemeesteren.

O, gode Herrer! — dydige Kong Henrik! —

forbarm Jer over Londons Stad og os!
 Bisp Winchester og Hertug Glosters Mand,
 hvem nys forbødes strengt at bære Børge,
 har deres Lommer fyldt med Kampestene,
 og flokkede i fjendtlige Partier
 de kaste mod hinandens Pandebraast,
 saa mangt forvildet Hovedskal er knuset.
 I alle Gader slaaer man Vindvær ind,
 og Angst os byder Boderne at lukke. —

(Glosters og Winchester Likhængere komme ind og ere
 i Slagsmaal.)

Kong Henrik.

Vi høre Jer, ved Undersaattens Pligt;
 Stands Eders Morderhaand, og holder Fred!
 Min Dnfel Gloster! dæmp I denne Tvedragt.

Første Betjent.

Ja! hvis man Stene
 formener os, gaae vi dertil med Tænder.

Anden Betjent.

Gjør hvad I tør; vort Mod slaaer høit, som Eders!
 (Atter Slagsmaal.)

Gloster.

I, mine Folk! lad denne Riv og Strid;
 og sæt sliq usædvanlig Kamp tilside!

Tredie Betjent.

Vi kjende Eders Naade som en Mand
 af strang Retfærdighed; i Kongebyrd
 I viger ene for hans Majestæt;
 og ser vi taale vil at sliq en Prinds,
 saa om en Fader for vort Almeenvel
 af en Blakspuder haanes og fornærmes,
 vi, vore Qvinder, Born og Alt vil fægte,
 skal Dine Fjender vore Liig end træde!

Første Betjent.

Ja, selve Neglene af vore Liig
skal opslaae Leire, naar vi er' i Mulde.

(Atter Slagsmaal.)

Gloster.

Holdt! Holdt! Det byder Jeg!
og elste J mig saa hoit som J siige,
da lad en Stund mig Jer til No formane!

Kong Henrik.

O! hvor hiin Dvdragt skærer mig i Hjertet! —
kan J, Lord Winchester! see mine Suk
og Taarer, og dog ei bevæges? Hvem
anstaaer Medlidenhed vel meer end Eder?
og hvo skal vel befordre Fred, naar Kirkens
den hellige Tjener fryder sig ved Splid?

Warwick.

Giv efter, Gloster; — Winchester, giv efter,
hvis ei J med haardnacken Bægring vil
vor Konge dræbe, og forstyrre Riget.
J see Ulykkerne, J see de Mord,
som øvedes paa Grund af Eders Dvdragt;
thi enes, hvis ei efter Blod J tørste.

Winchester.

Saa underkaste han sig; jeg ei viger.

Gloster.

Medynk med Kongen byder mig at vige;
hvis ikke, rev jeg for hans Hjerte ud,
end Klerk slig Forret for mig skulde faae.

Warwick.

Saa, Mylord Winchester! see, Hertug Gloster
forjaget har Misnoiets mørke Garne,
det J kan læse paa hans glatte Pande;
hvi seer J end saa barsk og tragisk ud?

Gloster.

Her, Winchester! jeg byder Dig min Haand.

Kong Henrik.

Hy, Onkel Beaufort! Jeg har hørt Jer præke,
at Had og Ondskab var en rædsom Synd.
J vil ei ove Ordet, som J lærer,
men stande først blandt Syndere imod det?

Barwick.

Du milde Konge! — O hvor mildt Du revser. —
Skam Jer, Mylord af Winchester! giv efter;
Hvad? skal et Barn da lære Eder Pligt?

Winchester.

Vel! Hertug Gloster, jeg vil vige for Dig;
for Venskab Venskab, Haand for Haand jeg giver.

Gloster.

Ja, men jeg frygter, med et hykkelsk Hjerte. —
Seer, mine Venner! mine elskte Landsmænd!
Seer, dette Tegn skal være Stilstandsflag
imellem os og mellem alt vor Anhang;
Saa sandt mig hjælpe Gud; jeg hykler ei! —

Winchester (affides.)

Saa sandt mig hjælpe Gud! da hykler jeg!

Kong Henrik.

O elskte Onkel! Gulde Hertug Gloster!
Hvor frydes jeg ved Eders Bennepagt! —
Gaaer, gode Mænd, forstyr ei meer vor Ro,
men enes venligt, som nu Eders Herrer!

Første Betjent.

Ja nok! — Jeg maae til Feldtstjæren.

Anden Betjent.

Jeg med.

Tredie Betjent.

Og jeg vil søge Apoteket i Kroen.

(Betjentene gaar med Borgemeesteren og følge.)

Warwick.

Tag dette Skrift, min høie Herre Konge;
det vi for Richard Plantagenets Ret
her overrække Eders Majestæt!

Gloster.

Vel talt, Lord Warwick; — thi, min hulde Fyrste!
hvis Eders Naade Alt vil grant bemærke,
har J stor Grund til Richard Ret at vise,
og i Særdeleshed paa hine Grunde
jeg sagde Eders Majestæt i Eltham.

Kong Henrik.

Og hine Grunde, Dnkel! vare stærke;
derfor, J ædle Vorder! ville vi,
Richard tilbagegives til sit Blod.

Warwick.

Naar Richard til sit Blod tilbagegives,
hans Faders Forurettelse oprettes.

Winchester.

Som Resten vil, saa vil og Winchester.

Kong Henrik.

Vil Richard være troe, ei dette ene,
men hele Arven gives ham tilbage,
som Huset York tilhører, fra hvis Rad
J, Richard, stiger ned i lige Linie.

Plantagenet.

Din ringe Tjener sværger Lydighed
og Riddertrofast til ham Døden kalder.

Kong Henrik.

Saa bei Dig der, sæt Knæ imod min Fod;
Og nu til Gjengæld for den Pligt Du svor mig,
Yorks tappre Riddersværd jeg spænder om Dig;
Stat op, Richard! en sand Plantagenet!
Stat op, Du her til Hertug York udlaaren!

Plantagenet.

Dg Richard staae, som Dine Tjender falde!
 og som min Pligt opblomstrer, visne de,
 som nære ende Tanker mod min Konge!

Alle.

Geld Dig, o Prinds! Geld ædle Hertug York!

Somerset (affides.)

Doc, lumpne Prinds! Uædle Hertug York!

Gloster.

Nu tjener det min Konge bedst, I heiser
 Seil over Hav, og krones saa i Frankrig.
 Nærværelsen af Kongen avler Trost
 og Kjærlighed hos Underfaat og Ven;
 som det hos Tjenderne flux nedslaaer Modet.

Kong Henrik.

Hvis Gloster tykkes, Kongen strax bortgaaer;
 hans Venneraad alt Skarer Tjender slaaer!

Gloster.

Alt ligger Eders Orlogsflaade rede.

(Alle gaae, undtagen Greter.)

Greter.

Ja! drag I England om; ja, drag til Frankrig,
 ei vinende, hvad deraf følge tør;
 hiin sidste Tvedragt mellem disse Pairs
 kun under hyklet Venstabs Afke brænder,
 og vil tilsidst slaae op i Blus og Flamme.
 Som buldne Lemmer ifkun gradviis raadne,
 til Been og Kjød og Sener falde af,
 saa vil hiin skumle Splid vist gribe om sig.
 Dg nu jeg ængstes af den Rædselspaadom,
 som i Kong Henriks Tid (af Navn den Temte)
 lod velbekjendt, endog fra Barnets Læber: —
 „Henrik fra Monmouth han skal vinde Alt.“

„Henrik fra Windsor han skal tage Alt.“
Saa klar er denne Sag, at jeg blot ønsker,
mit Liv maae endes for him Uheldstid!

(Gaaer.)

Anden Scene.

Frankrig. For Rouen.

La Pucelle træder ind forklædt, fulgt af Solda-
ter, klædte som Bønder med Sække paa Ryggen.

Pucelle.

Det er Stadsporten, Porten til Rouen;
den ved vor Krigerhuille brækkes maae.
Pas paa, hvordan I soie Eders Ord;
tael som de Bønder, som til Torvs mon drage,
for Penge hjem for deres Korn at hente. —
Hvis ind vi trænge (som jeg haaber vist)
og vi kun finde Bagten svag og søvrig,
jeg ved et Tegn skal melde vore Venner,
at Carl Dauphin vel Angreb paa den vover.

Første Soldat.

Jeg troer, jeg i min Sæl har hele Staden,
og at vi flux er' Mester af Rouen;
og banker derfor paa!

(han banker paa.)

Bagten (indenfor.)

Qui est la?

Pucelle.

Paisans, pauvres gens de France:
Kun stakkels Folk, som bringe Korn til Torvs.

Bagten.

Saa gaaer kun ind, Torvflokken har alt ringet.

(Han aabner Porten.)

Pucelle.

Rouen! nu jeg dit Bolværk vil grunddryfte!

(Pucelle og de Dørige gaae ind i Staden.)

(Carl træder ind med Bastarden af Orleans, Alençon og Hærsfolk.)

Carl.

Sanct Dionysius! o sign vor Krigslist!
da atter i Rouen vi trygt skal sove.

Bastarden.

Her gif Pucelle ind med Baabenbrodre.
Nu er hun der; men hvordan vil hun vise
os, hvor vi bedst og sikkest trænge ind?

Alençon.

Ved fra hiint Taarn en Fakkell at udkaste!
naar den vi see, da er det hendes Mening,
den Bei, hvor hun gif ind, var allersvagest.

(La Pucelle lader sig see paa en Standse; hun svinger
en flammende Fakkell.)

Pucelle.

Seer op! det er den klare Bryllupsfakkell,
som nu Rouen forener med sin Landsmand,
men som for Talbottister mørkt skal brænde!

Bastarden.

See, ædle Carl! see vor Venindes Fyr,
den blanke Flamme blusser hist i Taarnet!

Carl.

Saa nu den blusse, som en Havnkomet,
og varse alle vore Fjenders Fald!

Alençon.

Ob ingen Tid! at spille Tid er farligt!
gaaer ind, og raaber: „Dauphin!“ — derpaa flux
nedsabler Bagten! (De gaae ind.)

(Baabengny. Talbot og nogle Englændere træde ind.)

Talbot.

Sligt Forraderi

skal du med bitter Taarer høde, Frankrig!
hvis Talbot dit Forraderi blot overlever. —
Pucelle, Heren, hiin fordomte Trolld
opstiller flux mod os slig Helvedvanheld,
at neppe vi skal undgaae Frankrigs Hovmod.

(De gaae ind i Staden.)

(Baabengny. Udsald. Fra Staden kommer Bedford,
som bringes syg i en Bærestol; med ham kom-
mer Talbot, Burgund og de engelske Trops-
ver. — Strax derpaa sees paa Stadsmuren La
Pucelle, Carl, Bastarden, Alençon og
flere.)

Pucelle.

God Morgen, Heste! har I Trang paa Brødkorn? —
jeg troer, at Hertug af Burgund vil faste,
for atter han opkjøber Korn til slig Priis;
det var heel fuldt af Klinten Tjenden saaede.
Nu, smagte det Jer godt?

Burgund.

Spot, Helvedtrolld!

Skamlose Skjoge! — Inden seie Tid,
jeg haaber med Din Spot at qvæle Dig,
og faae Dig til at bande denne Kornhest. —

Carl.

Maaſke forhungrer I før den Dag, Hertug.

Bedford.

D lad ei Ord, men Handling hærne dette!

Pucelle.

Gvad vil I, gode Graaskjæg? bryde Landse
og prøve Dyst med Døden, i en Armsstol?

Talbot.

Du franske onde Mand, Du fule Trolldher,

af bryndefulde Bolere omringet!
 ter Du forhaane selvgraa Heltealder,
 og forekaste halvdød Kriger Feighed?
 Ha! Tøs! jeg prøver nok en Dyst med Dig;
 hvis ei, da Talbot doe i Skam og Skjændsel.

Pucelle.

Er I saa hidsig? — Dog, Pucelle, tie!
 thi tordner Talbot blot, saa følger Regn. —
 (Talbot og de øvrige raabslaae med hinanden.)

Gud styrke Parlamentet! — Hvem er Taler?

Talbot.

Tor I gaae frem, og møde os i Marken?

Pucelle.

Mylord! jeg troer I ansee os for Narre,
 i det I mener, at vi vilde twiste
 om vores Eget og vort Eget var.

Talbot.

Jeg taler ei til Dig, spottfulde Trolld!
 men, Allengon! til Dig og til de Andre.
 Vil I paa Krigerviis afgjøre Sagen?

Allengon.

Nei, Signor! Nei!

Talbot.

Saa gaae til Helved, Signor!
 I lumpyne franske Gseldriverpak!
 Som Bondelømler Murene de holde,
 og tor paa Ridderviis ei løste Vaaben.

Pucelle.

Gaaer, Hovedsmand! lad os forlade Muren;
 thi Talbots Miner spaae os intet Godt. —
 Guds Fred, Mylord! Vi kom blot for at melde,
 vi ere her.

(Pucelle og de Øvrige forlade Muren.)

Talbot.

Dg der vil vi om soie Tid og være,
hvis ei, da worde Skjandsel Talbots Ry! —
Swærg mig, Burgund! swærg ved Din Stammes Vre,
swærg Du, hvem Frankrigs Vold og Uret ægger,
Du tager atter Staden — eller doer!
Dg jeg, — saa vift som Englands Henrik lever,
og som hans Fader var Erobrer her;
saa vift, som i hiin nys forraadte Stad
hiin store Lovehjertes Hjerte blev
begravet, saa vift swærges Eder her:
I Vold jeg fanger Staden, eller doer.

Burgund.

Min Ridderced gaar Haand i Haand med Din.

Talbot.

Dog før vi gaar, sørg for den Doende,
den tappre Hertug Bedford. — Op, Mylord,
vi Eder bringe vil til bedre Sted,
bequemmere for Sygdom og for Alder.

Bedford.

Lord Talbot! saa maa I mig ei vanære.
Her vil jeg sidde foran Rouens Volde,
her vil jeg dele Eders Vel og Væ.

Burgund.

Gelt Bedford! lad os nu Jer overtale —

Bedford.

Til ei herfra at gaar; jeg cengang læste,
at djarve Pendragon, i Bærestol
kom syg i Mark, og sine Fiender slog.
Jeg troer, jeg kan oplive Krigerne;
hvert Krigerhjerte fandt jeg steds' som mit.

Talbot.

O faste Mand i et fast uddød Bryst!

Velan da! — Gud bevare gamle Bedford! —
 Og nu, Burgund! Du Brave! spild ei Tid,
 men lad os samle vore Tropper flur,
 og styrte ind paa den opblæste Fjendel!

(Burgund gaaer ud med Talbot og Krigerne, efterladende
 Bedford og Flere.)

(Baabengny. Angreb. Sir John Fastolfe træder
 ind med en Hovedsmand.)

Hovedsmanden.

Hvorhen vel, Sir John Fastolfe i slig Hast?

Fastolfe.

Hvorhen? Derhen hvor jeg ved Flugt mig frelser;
 det lader til, at vi faae atter Smækt. —

Hovedsmanden.

Hvad! Vil I fly? forlade Talbot?

Fastolfe.

Ja,

hver Talbot paa Guds Jord, for mig at frelse.

(gaaer.)

Hovedsmanden.

Du feige Ridder! — Vanheld følge Dig!

(gaaer.)

(Tilbagetog. Angreb. Fra Staden komme Pu celle,
 Alençon, Carl og Flere; de gaae flygtende ud.)

Bedford.

Daer heden, stille Sjæl! naar Gud nu vil;

thi jeg har seet vor Fjendes Nederlag.

Hvad er, o Menneſke! Dit Haab, Din Styrke?

See de, som nylig trodsede med Haan,

nu ere frøe, at Flugten dem kan frelse.

(Han doer og føres bort i sin Bærestol.)

(Baabengny. Talbot træder ind med Burgund og
 Flere.)

Talbot.

Tabt og gjenvunden paa den samme Dag!
Hertug Burgund! det er en dobbelt Vre.
Dog, Gud kun være Priis for denne Seier!

Burgund.

O Talbot! tappre Helt! Burgund begraver
Dig i sit Hjerte; der han reiser op
Din Heltedaad, som Djarvheds Mindesmærke.

Talbot.

Tak, hulde Hertug! — Men hvor er Pucelle?
Jeg troer fast, hendes gamle Skytsaand sover.
Hvor er Bastardens Pral, Carls Spottegloser?
Er Alt Skakmat? Rouen med Ræbet hænger,
fordi slikt tappert Selskab smurte Hæle. —
Nu vil vi bringe Orden ind i Staden,
og sætte der erfarne Embedsmand;
og derpaa til Paris; til Kongen selv;
thi der ung Henrik med sin Adel ligger.

Burgund.

Burgund bifalder Alt hvad Talbot vil!

Talbot

Men dog, før vi gaae bort, lad os ei glemme
den ædle Hertug Bedford, som nys døde;
hans Liigfærd skal fuldbyrdes i Rouen;
saa kjæl en Kriger aldrig Landse svang;
ei Sjæl saa blid beherstet' Englands Hof;
men Konge, mægtigst Herster, selv maa doe,
og styre bort fra Verdens Jammerø! —

(De gaae.)

Tredie Scene.

Sletten i Nærheden af Rouen.

Carl træder ind, fulgt af Bastarden, Alençon,
Pucelle og Tropper.

Pucelle.

Vorsag ei, Hyster! ved hvad her er handet,
og sorg ei over Staden os fratoget.
Sorg læger ei; den nager og fortærer,
hvor Helsen Tilstand meer ei bedres kan. —
Lad Galmund Talbot for en Stund kun juble,
og, liig en Paafugl sprede ud sin Hale;
vi plukke ham; hans Pragtstjer vi borttage,
hvis Dauphin og hans Folge Raad blot hører.

Carl.

Vi lod os styre af Dig indtil nu,
og fatted' aldrig Mistro til Dit Snille.
En Tabestund skal Mistillid ei avle.

Bastarden.

Søg i Din Hjerne efter lonligst Kunstgreb,
og vi med Dit Verom vil fylde Verden.

Alençon.

Paa hellig Plads vi reise vil Din Stotte,
og knæle for Dig som en Himmelhelgen;
anspænd Dig, hulde Mo! da, for vort Vel!

Pucelle.

Saa skal det være da; saa raader Jeanne:
Bed Overtalelse, ved søde Ord
vi lokke vil Burgund til at forlade
Lord Talbots Faner, og at følge os. —

Carl.

Ja, søde Slut! ja! kunde vi blot dette,
var Frankrig meer ei Plads for Henriks Krigshær;

ei skulde da hiint Følk saa brønte blandt os;
men plat udryddes af vort Enemærke. —

Alençon.

Hør evigt de fra Frankrig jages skulde,
og ikke eie Stump af Grevskab her! —

Pucelle.

Mærk, høie Herrer! hvordan jeg da virker,
for Sagen, efter Dnske, at fuldbringe.

(Trommer høres.)

Hør! Trommers Lyd forkynder, deres Hær
marscherer nu hen ad Pariserlandsen.

(Engelsk Krigsmarsch. — I Baggrunden gaaer Talbot
med Tropper over Skuepladsen.)

Der med vidtspredte Faner Talbot gaaer,
og alle Englands Tropper efter ham.

(Fransk Krigsmarsch. Hertugen af Burgund træder
ind med sine Tropper.)

Der i Bagtoget gaaer Burgund med Sine;
et gunstigt Held ham lader slutte Troppen.
Begjær et Møde; vi vil tale med ham.

(Der blæses til et Møde.)

Carl.

Et Møde ønskes med Hertug Burgund!

Burgund.

Hvo ønsker dette Møde med Burgund?

Pucelle.

Din Landsmand, Frankrigs fyrstelige Carl.

Burgund.

Hvad vil Du, Carl? thi jeg maa drage bort.

Carl.

Pucelle! tal; tryk ham med Dine Død!

Pucelle.

Burgund! Du Brave! Frankrigs faste Haab!
 Lov, lad Din ringe Terne tale til Dig!

Burgund.

Saa tal; men gjør ei alt for mange Dmsvøb!

Pucelle.

See paa Dit Land, see det frugtbare Frankrig,
 og see dets Stæder og dets Byer skjænded'
 ved Hærværk af en vild og grusom Fiende.
 Som Moderen seer ned paa elskte Barn,
 naar Dødens Haand dets hulde Blik tillukker,
 saa see paa Frankrigs Qual og Hjertesorg;
 betragt de Saar, heist unaturlige,
 dem selv Du slog dets vaandefulde Bryst!
 D vend det hvassse Sværd en anden Wei;
 slaae dem, som saare, saar ei dem som hjælpe!
 Een Draabe Blod af Fædrelandets Barm
 Dig smerte dybere end fremmed Blodstrom;
 Vend derfor om, og med en Flod af Taarer
 vidsk Fædrelandets fule Pletter ud!

Burgund.

Har hun fortryllet mig med sine Død?
 hvad heller smelter pludseligt mit Hjerte?

Pucelle.

Desuden striger hele Frankrig mod Dig,
 og tvivler om Din Byrd og ægte Fødsel.
 Hvem holder Du vel med? et opblåst Folk,
 som ei slog Lid til Dig, gjaldt det ei Fordeel?
 Har Talbot een gang sættet Fod i Frankrig,
 og til Ulykkens Værktoi dannet Dig,
 Hvo, uden Englands Henrik er da Hersker,
 og Du vil vende udstødt som en Flygtning?
 Kom blot ihu — og mærk Dig det til Prøve —
 var ikke Hertug Orleans Din Fiende?

og blev han ei frigsfangen ført til England?
 Men da de horte, han Din Tjende var,
 gav de ham fri, forinden Løsepenge,
 til Trods for Dig Burgund og Dine Benner.
 See da! Du sætter her mod Dine Landsmænd,
 og Du gjør Sag med dem, som vil Dig myrde.
 Kom, kom! vend om, vend om, vildfarne Tyske!
 Kong Carl, ja Alle vil omfavne Dig.

Burgund.

Jeg tabt mig giver; hendes høie Død
 har lig Kartovens Dødsstuds Brøl mig knuset,
 ja næsten tvunget mig til Knæ at bøie. —
 Tilgiv mig, Fædreland! tilgiv mig, Landsmænd;
 I Herrer! kommer i min Vennefavn!
 Min Styrke, al min Hærmagt Eders er; —
 far, Falbet! vel; jeg vil ei lenger troe Dig!

Pucelle.

Saa Franskmænds Blis! vendt om og atter omvendt!

Carl.

Velkommen, brave Helt! Dit Venstebånd styrker!

Bastarden.

Dg avler Mod paa nye i vores Bryst.

Mengon.

Pucelle har sin Rolle herlig udført,
 og har fortjent herfor en gylden Krone.

Carl.

Nu, Herrer! lad os nu vor Magt forene,
 og see, hvordan vi bedst gjør Tjenden Afbræk!

(De gaae.)

Fjerde Scene.

Paris. En Sal i Palladset.

Kong Henrik træder ind, fulgt af Gloster og andre Lorder, Vernon, Bass et og flere. —
 Talbot og nogle af hans Officierer.

Talbot.

Min hulde Fyrste, — I høiædle Pairs, —
 da Eders Ankomst her tillands jeg horte,
 jeg mine Slag og Vaaben gav lidt Hvile,
 for at opvarte her min høie Konge;
 til Tegn herpaa, min Arm — som har gjenbragt
 til Pligt mod Jer halvhundred' Fæstninger,
 tolv Stæder, syv ved Ringmure stærke Flekker,
 derhos femhundred' hoi fornemme Fanger —
 nu lægger ned sit Sværd for Eders Fodder,
 og i mit Hjertes Nidmyghed og Troslab
 tilskrives Gien for dets vundne Seire
 Gud Herren først, og dernæst Eders Naade!

Kong Henrik.

Min Onkel Gloster! sig, er det Lord Talbot,
 som sig i Frankrig har opholdt saa lange?

Gloster.

Ja, Eders Majestæt!

Kong Henrik.

Vær mig velkommen,

Du stærke Helt! Du seierfronte Fører!
 Da jeg var Barn (end er jeg ikke Olding)
 jeg mindes vel, at tidt min Fader sagde:
 „saa stent en Krigshelt aldrig Sværd end førte.“
 Hans Ord var sandt, det har I længst alt viist,
 ved trofast Tjeneste, og Slid i Krigen;
 dog aldrig end I vor Belønning nød;
 fik ei saameget som blot Tak til Gjengjæld,

fordi først nu jeg stuer Eders Ansigt.
 Derfor stat op! for sli'g Fortjeneste
 stat op, som Greve nu af Shrewsbury;
 og indtag Eders Plads ved vores Kroning!

(Kong Henrik gaaer, fulgt af Gloster, Talbot og Adels-
 herrerne.)

Vernon.

Nu, Herre! I som var saa rask paa Soen,
 og spottede den Farve, som jeg bærer
 til Ere for min ædle Lord af York, —
 tør Du vedstaae de Død, Du dengang sagde?

Vasset.

Jo, Herre! fuldt saa vel som I tør vedgaae
 en uforflammet Tinges midtske Gjeen
 imod min Herre, Hertug Sommerset.

Vernon.

Blid, jeg Din Herre ærer, som han er til!

Vasset.

Hvad er han da? — fast vel saa god som York!

Vernon.

Nei, her! ei saa! Tag dette til Beviis!

(Haaer ham.)

Vasset.

Skurk! vel Du veed det, Baabenretten byder,
 at hvo her drager Sværd, skal døe paa Stand;
 hvis ei, det Slag Dit Hjerteblod udtapped'.
 Men jeg vil til Hans Majestæt, og bede
 om Frihed til sli'g Krænkelse at hævne;
 Og træffes vi, skal Du betale Gildet.

Vernon.

Vel, Affium! jeg hos Kongen er for I,
 og derpaa møder jeg Jer, for I ønske.

(De gaae.)

Fjerde Akt.

Første Scene.

Samme Steds. Riddersal.

Kong Henrik træder ind, tilligemed Gloster,
Exeter, York, Suffolk, Sommerset, Win-
chester, Warwick, Talbot, Stadtholderen af
Paris og flere.

Gloster.

Ord Biskop, sæt nu Kronen paa hans Hoved!

Winchester.

Gud sig! Kong Henrik, af hiint Navn den Sjette!

Gloster.

Stadtholder af Paris! aflæg Din Sed nu! —

(Stadtholderen knæler.)

At ingen Konge uden ham I hylde,
ei anseer den som Ven, som ei er hans Ven,
for fjende ingen, uden den som lægger
imod hans Rige ondskabsfulde Mærker.

Det skal I gjøre, saasandt Gud Jer hjælpe!

(Stadtholderen og hans Følge gaar.)

(Sir John Fastolfe træder ind.)

Fastolfe.

Min huldreste Monark! da fra Calais
jeg reed, og iled' hid til Eders Kroning,
blev mig et Brev i Hænde givet, skrevet
til Eders Naade fra Hertug Burgund.

Talbot.

Ha! Skjædsfel med Burgund, som og med Dig!

Jeg loved', lumpne Ridder, naar vi mødtes,

Dit Husebaand fra Riddingknæ at rive,

(han river det af.)

(som nu er gjort) fordi uværdigen
 Du blev optaget i hiin høie Orden. —
 Tilgiv mig, Kønning Henrik! — Hver tilgiv mig!
 Den Udselryg i Slaget for Patay,
 da jeg i Alt var knap firtusind stærk,
 og Fransken satte næsten Ti mod Een —
 for vi reg sammen, og for Slag blev givet,
 som trofast Vaabendrager smurte Hæser.
 I denne Kamp tolvhundred' Mand vi misted';
 jeg selv og mange flere Adels herrer
 blev overrumplet' der, og gjort' til Fanger.
 Thi dem, I Herrer! har jeg handlet uret,
 hvad eller bør en saadan Ridning bære
 sliq Ridderprydelse? Ja, eller Nei!

Gloster.

Hiin Daad var, sandt at sige, æreløs,
 slet sommed' den sig simpel Stridsmand; værre
 en Ridder, Hovedsmand og Krigerfører.

Talbot.

Da først hiin Orden stiftet blev, I Lorder!
 var Hesebaandets Riddere af Adels,
 tappre og dydige, med Lovemod.
 Folk, som i Krigene tilvandt sig Stornavn,
 ei frygted' Død saa lidt som skyede Rød,
 men klippefaste midt i Farens Hvirvel!
 Han da, som ei saaledes er udstyret.
 anmasser sig kun helligt Riddernavn,
 besmitter kun den høie Hadersorden;
 og skulde (var jeg værdig Dom at fælde)
 udstødes reent, som Tigger født paa Marken,
 der prale tør af Adelsbyrd og Blod.

Kong Henrik.

Du Plet for Dine Landsmand! her Din Dom!

Thi påk Dig bort, Du, som engang var Ridder;
 Dra nu, ved Dødsstraf, er Du landsforviist!

(Kastolse gaaer.)

og nu, Mylord Protector! bryd det Brev,
 sendt fra vor Onkel, Hertug af Burgund!

Gloster (læser Overskriften.)

Hvad mener han, at saa han skifter Stil?
 ei meer end simpelt plat væk hen: „til Kongen?“

Har han forglemt, han er hans høie Hersker?

Hvad heller tyder slig plump Overskrift

paa nogen Mandskæn i den gode Willie?

Hvad nu! — (læser) „Jeg har af en særdeles
 Grund,

„til Medynk rørt af Fædrelandets Jammer,

„saa ogsaa af de gruelige Klager

„af dem I undertrykke og udsue, —

„forsaget Ederes djævelske Parti,

„og følger Carl, retmæssig Frankrigs
 Konge.“

Helvedesforræderi! Er det og muligt,
 at der i Forbund, Venstak, dyre Eder
 kan findes saadan Svig, saa fuult Bedrag?

Kong Henrik.

Hvordan? opstaaer Burgund, min Onkel, mod mig?

Gloster.

Saa gjør han, Herre! — Han er bleven Tjende.

Kong Henrik.

Er det det Værste Brevet indeholder?

Gloster.

Det er det Værste; ja! — og Alt han skriver.

Kong Henrik.

Nu vel! Lord Talbot der skal tale med ham,
 og revse ham for hiin Forseelse. —

Talbot.

Ja vel, min Konge! I kom mig i Forkjøb,
jeg ellers havde bedet om det Grind'.

Kong Henrik.

Saa sank da Styrke og drag strax imod ham;
han sole, vi Forraderiet hade,
han sole Broden, at bespotte Venner.

Talbot.

Jeg gaaer, min Konge! med det Hjerteonste:
at Eders Gjender I maae slagne see!

(gaaer.)

(Vernon og Basset træde ind.)

Vernon.

Tilskød mig Tvekamp! Du, min høie Fyrste!

Basset.

Dg mig, o Konge! und mig Tvekamp med!

Mork.

Det er min Tjener; her ham, ædle Fyrste!

Sommer set.

Dg hiin er min; o Konge! viis ham Gunst!

Kong Henrik.

Til Lyd, I Lorder! giv dem Lov at tale! —

Siig, gode Mand! hvorfor I raabe saa?

Siig, hvi I fordre Tvekamp, og med hvem?

Vernon.

Med ham, min Konge! han har mig fornærmet!

Basset.

Dg jeg med ham; thi han har mig fornærmet!

Kong Henrik.

Hvad er Fornærmelsen, I klage over?

Først maa jeg høre, forend jeg kan svare.

Bass et.

Da jeg fra England seilede til Frankrig,
 hiin Knægt med nidst og spydig Tunge spottet'
 den Rose, som jeg bærer; sigende:
 at Bladenes blodrøde Farve ligned'
 min Herres blussende, blodrøde Kinder,
 naar han halsstarrig strider imod Sandhed,
 hvor det i Lov og Ret et Spørgsmaal gjælder,
 omtvistet mellem Hertug York og ham,
 med flere haanende og lave Udtryk.
 For at gjendrive nu hans grove Daddel,
 som og min Herres Vre at forsægte,
 jeg her om Baabenrettens Fordeel beder.

Vernon.

Og det er ogsaa min Von, ædle Herre!
 thi skjondt med fine, glatte Ord han synes
 en Glands paa sin forrovne Tid at sætte,
 saa, Herre! viid, at han mig ægged' først;
 og først sig stødte over dette Tegn,
 idet han sagde: dette Blomsters Vlegghed
 forraadede min Herres Hjertes Svaghed.

York.

Vil dette Nag da, Sommerfæt, ei sluffes?
 Sommerfæt.

Mylord af York! See Eders Had vil ud,
 om nok saa snue at quæle det I søger.

Kong Henrik.

Min Gud! hvor i sya Hjerne Galleskab raser,
 naar for slig ussel, slig en ringe Sag
 skal opstaae slige stridige Partier! —
 York! Sommerfæt! I mine gode Brænder!
 Jeg beder Jer, vær rolig' og gjør Fred!

York.

Lad denne Tvist ved Fægtning først afgjøres,
 og da kan Eders Hoied hyde Fred.

Sommerſet.

Kun os alene angaaer denne Strid;
Lad os to mellem os den da afgjøre!

Dorf.

Der er mit Pant; modtag det, Sommerſet!

Bernon.

Nei lad det blive hvor det forſt begyndte.

Baſſet.

Bekræft det ſaadan, min hoiædle Tyrſte!

Gloſter.

Bekræft det ſaa? Forbandet være Tviften,
og Eders frække Glædd'r ſlaae med Fordærv Jer!
Dumdriftige Baſaller! blues I ei
ved med ſlig ubeſkeden Strigen, Naſen
her Kongen og os alle at beſvare?
Og I, Mylords! Jeg troer I gjør ei vel i
at bære over med vrangvillig Dødsſtrid;
og mindre ved fra deres Mund at hente
en Leilighed til Splid iblandt Jer ſelv;
D ſolg mit Raad og valg en bedre Veil!

Exeter.

Det ſmerter Kongen; — ædle Lords! vær' Venner! —

Kong Henrik.

Træd hid, I ſom vil være Kſampere.
Fra nu, jeg byder, ved vor Gunſts Forliis,
Jer plat at glemme Tviften og dens Grund. —
Og I, Mylords — erindrer hvor vi ere;
i Frankrig, blandt et vankelmødigt Folk.
See de Uenighed i vore Blikke
og at vi blandt os ſelv ei kan forliges,
hvor vil da deres Nag og Harm ei ægges
til Opſtand og forſættlig Trods imod os?
Desuden, hvilken Skam vil det ei være,

naar man ved fremmed Hof kan høit fortælle,
 at for et Legetoi, en ringe Ting,
 Kong Henrik's Pairs og Adels odelagde
 hinanden først, og saa gif Slip af Frankrig?
 O, mindes hvad min Fader mon erobre,
 og mine Unglings Mar! og lad os ei
 for Intet tabe, hvad blev kjøbt med Blod!
 lad mig voldgiste her i tvivlsom Sag.

(Han paafæster sig en rød Rose.)

Jeg seer ei, hvis jeg bærer denne Rose,
 hvi Noget derfor skulde mig mistænke
 for meer til Sommerset end York at helde.
 Som Brænder af mig elsker jeg dem begge;
 man kan jo saa min Krone mig bebreide
 fordi de Skotters Konge bærer Krone. —
 Dog Eders Klogskab bedre her kan raade,
 end jeg formane og til rette sætte,
 og derfor, som i Fred vi komme hid,
 saa Fred og Venfkab mellem os bestaae! —
 Vor Frænde York! vi give Jer Bestalling
 som vor Regent i dette Strog af Frankrig. —
 Og I, min gode Lord af Sommerset!
 slut til hans Fodfolk Eders Rytterfærer!
 og som troe Undersaatter af Old-Adel,
 gaar freidigt Haand i Haand, og ofer ud
 mod Eders Fjende Eders Brede's Galdel!
 Vi selv, Mylord Protector og de Andre
 vil om en Stund gaar atter til Calais;
 derfra til England, hvor jeg snarligt haaber
 at Eders Seire for mig bringe skal
 Carl, Mlençon, og al Forræderbanden!

(Klang af Trompeter. Kong Henrik, Gloster,
 Sommerset, Winchester, Suffolk og
 Basset gaar.)

Warwick.

Mylord af York! Jeg siger Jer, at Kongen,
i mine Tanker, talte vakkert her.

York.

Det gjorde han; men dog jeg leed det ei,
han bærer Sommersets den røde Rose.

Warwick.

Bah! det var blot en Grille, dad'l ham ei;
Jeg paastaar, hulde Prinds! han ondt ei tænkte.

York.

Dg vidste jeg han tænkte sligt — ! — dog Nok!
Nok herom! Nu maae andre Sager rygtes!

(York, Warwick og Vernon gaae.)

Greter.

Godt, Richard! godt, at her Du bandt Din Tunge;
thi var Dit Hjertes Lidenſkab brudt ud,
jeg frygter, der vi klarlig havde læst
meer giftigt Had, meer Ræſen, Had og Nag,
end man i denne Stund kan troe og tænke. —
Men hvordan det end er, hver Mand, ſom ſeer
den Splid og Riv, ſom blusſer i vor Adel,
hvor ved vort Hof hinanden de mon trænge,
og deres Bennerſ heftige Partiaand,
maa forudſee, at Ondt vil deraf flyde.
Slemmt nok, naar Sceptret er i Bornehaand;
men værre dog, naar Borgerſjendſkab ſtrider;
da kommer Hærværks og Forvirrings Tider. —

(gaaer.)

Anden Scene.

Frankrig. For Bourdeaux.

Talbot træder ind med sine Tropper.

Talbot.

Trompeter! gaae til Porten af Bourdeaux,
og beed Hærføreren staae frem paa Muren!

(Trompeterne blæse til Samtale. Hærføreren for
de Franske træder frem paa Muren med Følge.)

Englands John Talbot kalder Jer, I Herrer!

Talbot, Henrik af Englands Vaabentjener;
og saa han hyder: Nabner Stadens Porte;
ydmyg Jer for os! kald min Fyrste Eders,
og hylder ham som lydige Underaatter,
saa vil jeg bortgaae med min blodige Magt.
Men hvis I vrage den tilbudte Fred,
vil mine trende Følgesvende rase,
Sværd, gusten Hunger, Ildens røde Hane,
som i et Dieblit skal lægge lige
med Jorden Eders himmelhøie Taarne,
hvis I forsmaae de Trendes Benmetilbud!

Den franske Hærfører.

Du varslende, Du radsomme Dødsugle,
vort Riges Skrak og blodige Straffesvobe!
Dit Tyranni sig nærmer nu sin Ende.
Din Vej ind til os gaaer kun gennem Døden,
thi viid! vi ere vel befæstede,
og stærke nok til Udsald og til Slag.
Hvis Du gaaer bort, staaer Dauphin, mægtig rustet,
og vil i Krigens Snarer hilde Dig.
Paa begge Sider Hestfolk staae i Leir,
som Mure mod Din frie Flugt herfra;
Du kan om Hjælp ad ingen Kant Dig vende,
hvor Døden med Jordarvelse jo truer,
og blege Undergang see Dig i Diet!

Ti tusind' Franskmænd Sacramentet tog paa
 at rette det forfærdelige Skyds
 mod intet Bryst undtagen Englands Talbot.
 Seel der Du staaer og aander end, en Helt,
 en Mand, utvungen end, ei overvunden.
 Det er Dit Stornavns sidste Gloria,
 med hvilken jeg, Din Tjende, Dig omgiver;
 thi førend Glasset, nys begyndt at rinde,
 har fuldendt Timen i sin stille Sandgang,
 de Dine, som nu see Dig karst og rød,
 skal see Dig henstrakt, blegnet, blodig, død.

(Trommer høres i Afstand.)

Hør! det er Dauphins Tromme, Varselskloffen,
 en Sorgklang for Din angstbespændte Sjæl;
 og min skal ringe ved Din Radselsghensart.

(Hærføreren og Følge forlader Muren.)

Talbot.

Han gjækkes ei; jeg hører Tjenden alt; —
 I, lette Hestfolk, ud! speid deres Glanker! —
 hvor staae vi her indtrængte i et Hegn,
 en liden Hjord af Englands fke Raadhyr,
 omgjøet trindt af franske Roterfobler!
 Hvis vi er' engelsk Wildt; velan, frist op!
 fald ei, forfulgtet Rid liig, ved et Smæk,
 men rasende, som Hjort i Brumstens Tid
 Staalpande vendt imod de blodige Hunde,
 saa langt og sjernt de stande maae og bjæffe.
 Hver sælge blot sit Skind saa dyrt som jeg,
 da, Brødre! dyre Dyr vi dem skal vorde. —
 Gud og Sanet Geerge! Talbots og Englands Ret
 med vore Faner gaae til Mandeslet!

(De gaae.)

Tredie Scene.

Elette i Gascogne.

York træder ind med Tropper; et Bud møder ham.

York.

Er' ei de raske Speidere hjemkomne,
som fulgte Dauphins Hær i Galene?

Budet.

Mylord! de er' hjemkomne, og berette,
han med sin Magt er dragen ad Bourdeaux
til Dyst med Talbot. Som han drog affted,
opdaged' vore Speidere to Flokke
end stærkere end dem, som Dauphin førte,
og som foreent' med ham gik ad Bourdeaux.

York.

Forbandet være Sommerfæt, hiin Ridding!
som saa forhaler Hjelpen han mig loved'
af Hestfoll, hvervet til Beleiringen;
den store Talbot venter paa min Bistand,
og her for en Forrædersturt jeg sofer,
og kan ei hjælpe den hoistædle Midder;
Gud styrke ham i denne Nodens Time!
Thi falder han, farvel da Krig i Frankrig!

(Sir William Lucy træder ind.)

Lucy.

Du Englands Hæres fyrstelige Leder
og aldrig før i Frankrig saa nødvendig.
D il, speer Hest, og frels den ædle Talbot,
som med et Jernlivbelte nu omgjødes,
og knuges trindt af vrede Hjenders Rasen!
York! Hertug! Helt! til Bourdeaux, il! hvis ei
farvel da Talbot, Frankrig, Englands Vre!

York.

O Gud! — var Sommerfæt, som stolt forholder

mig Eskadronerne, i Talbots Sted!
 saa frelste vi en valdig Riddermand,
 og blev en Ridding, en Forræder qvit!
 Forbittrellsen afpresser Taarer mig;
 vi doe, mens lad Forræder hviler sig.

Lucy.

O send dog Hjælp til den betrængte Lord!

York.

Han doe; vi med; brudt er mit Krigerord.
 Vi sørge; Frankrig leer; det daglig vandt
 ved List, Forræder Sommeret opspandt!

Lucy.

Saa være Gud Helt Talbots Sjæl da naadig!
 som og hans Sen, ung John! hvem for to Timer
 jeg traf paa Marschen til sin tappre Fader!
 I syv Aar Talbot nu sin Sen ei saae;
 nu samles de hvorfra de aldrig gaae!

York.

O Gud! hvad Fryd kan Helten Talbot nyde,
 som kun til Graven kan sin unge Sen indbyde.
 Gaae! ja, det qvæler Aanden i min Barm,
 skilt Ven gjenmødes skal i Dødens Arm.
 Lucy, farvel! Min Kraft nu kun formaaer
 at bande ham, fra hvem vort Vanheld gaaer.
 Maine, Blois, Poitiers, Tours alt er tabt;
 Det Tab har en Forræders Nolen skabt.

(Gaaer.)

Lucy.

Saaledes, medens Oprørsgriffen raser
 i slige mægtige Hærførerhjerter,
 dorst Skjodesløshed til Forliis forraader
 den end knap kolde Seirers Helteværk,
 hiin Helt, hvis Navn evindeligt skal leve,

Henrik hiin seintel! mens de lives sammen,
Liv, Vre, Land og Alt gaaer op i Tvedragts Flammen!

(Gaaer.)

Fjerde Scene.

En anden Slette i Gascoigne.

Sommerfet træder ind med sine Tropper; en af
Talbots Officierer er med ham.

Sommerfet.

Det er for seent; nu kan jeg dem ei sende.
Det Foretagende har York og Talbot
for hovedkulds lagt Plan til. All vor Styrke
fik nok at gjøre, skeete blot et Udsald
fra Staden; den alt for forvorne Talbot
har plettet al sin gamle Vres Glands,
ved sligt fortvivlet Galmandseventyr.
York ægged' ham til Kamp og Død i Skam,
York Talbots Roes vil arve efter ham.

Officieren.

Her er Sir William Lucy, som med mig
fra den hart trængte Hær fløi hid om Bistand.

(Sir William Lucy træder ind.)

Sommerfet.

Nu vel, Sir William! hvemfra sendtes I?

Lucy.

Hvemfra? fra Talbot, der er solgt, forraadt;
der trindt omringet nu af dristigt Vanheld
opfordrer York og Sommerfet at aflaae
Mordenglens Stormgang blandt hans svage Skarer!
og mens den hæderkronte Hovding der
nu sveder Blodsvæd af kamptrætte Lemmer,
og dvaler fjæk og viis, og venter Bistand,
imens staaer I, hans svegne Haab, her fjernt,

J, i hvis Hænder Englands Værelse lagdes,
 staae her og ode Alt ved ussel Rangstrid.
 Lad ei personlig Splid blandt Jer bortholde
 den Magt, som hvervet blev, for ham at hjælpe,
 mens han, den høitberømte Adelsherre,
 sit Liv paa Spil mod tifold Hærsværm sætter;
 Burgund, Bastarden, Orleans og Carl,
 Reignier og Mençon ham tæt indringe,
 og Talbot doer — og doer ved Eders Brøde.

Sommerfæt.

Dork drev ham jo til Slag; Dork sende Hjælp!

Lucy.

Dork skriger fast saa høit mod Eders Naade;
 han sværger, J forholder ham hans Hær,
 som just til dette Krigertog blev samlet.

Sommerfæt.

Der lyver Dork; han kunde jo sendt Bud,
 og flux han havde faaet Rytteri.
 Min Pligt ham lidt, mit Venstreb mindre skylder;
 jeg kryber ei for ham; jeg ingen sender.

Lucy.

Ei Frankrigs Hærmagt, men kun Englands Svig
 besnæret har den ædle Talbot nu;
 til England bringer han ei meer sit Liv,
 men doer forraadt, forraadt ved Eders Riv.

Sommerfæt.

Vel da, gaae med; jeg Rytteri strax sender,
 og om sex Timer staae de ham til Hjælp!

Lucy.

For seent er Hjælp! han toges eller floges;
 thi flye han kunde ei, om end han vilde,
 og aldrig flye han vilde, om han kunde.

Sommerfæt.

Dg faldt han, saa farvel! —

Lucey.

Farvel! hans Skam
skal brændemærke Jer, mens Verden priser ham!
(De gaae.)

Femte Scene.

Den engelske Leir ved Bourdeaux.

Talbot træder ind med sin Son John.

Talbot.

O, Son! John Talbot! jeg har kaldt Dig hid,
for Dig i Krigens Kunst at oplære;
saa Talbots Navn i Dig opleve maatte,
naar marvløs Alder, svage, stive Lemmer
Din Fader satte fast i Banestolen.
Men — o de onde, uheldsvangre Stjerner! —
Nu kom Du til en Dødens Gildesfest,
til mundgaaelig og rædsom Fare;
thi, fjære Dreng! bestig min bedste Ganger,
og jeg skal vise Dig, hvor Du kan frelses
ved hurtig Flugt. Kom! noel dog ei! kom! flye!

John.

Er mit Navn Talbot? Er jeg Eder's Son?
og jeg skal flye? — O, elsker I min Moder,
vænner ei hendes ærefulde Navn
ved mig til Træl og Slegfredsbarn at gjøre.
Hver sigte vil: — han var ei Talbots Blod,
som flygted' feig, hvor ædle Talbot stod.

Talbot.

Flye! hævn min Død, hvis her jeg falde maa!

John.

Han, som flyer saa, vil knap tilbagegaae!

Talbot.

Hvis begge blive, begge falde skal.

John.

Saa Fader! gaae! lad mig blandt Faldnes Tall!
Dit Tab er stort; thi sæt ei Liv paa Spil,
mit Værd ufsendt; mig Ingen savne vil.
Bed min Død Frankrig lidt kun prale kan,
med Dig doer Landets Haab, ja selv vort Land;
Flugt pletter ei den Ære, Du har vundet,
men min, som end ei Bei til Heltedaad har fundet;
J flygter? „Det var Klogskab!“ vil man sige;
„Frygt var det!“ siges der, hvis jeg mon vige.
Hvo haaber vel, jeg skal i Kamp bestaae,
naar første Kamp ræd flygte see mig maa.
Jeg beder knælende: und mig Dødsfarer,
for sligt et Liv, som Skjandsel kun bevarer.

Talbot.

Skal alt Din Moders Haab med Dig da gaae i Grav?

John.

Ja, for jeg skjæmmer den, som Moderdie mig gav!

Talbot.

Gaae bort, er min Belsignelse Dig kjær!

John.

Ja, men til Flugt ei; men mod Fjendens Hær!

Talbot.

Din Fader spares kan tildeels i Dig.

John.

Ei Deel af ham, som jo vil skjænde mig.

Talbot.

Verom Du har ei, føler ei dets Savn.

John.

Jo! Flugt ei plette skal Dit Heltenavn!

Talbot.

Ei pletter Dig den Flugt Din Fader led.

John.

Du vidner ei for mig naar Du er død.

Er Død saa vis, Du med mig flygte skal!

Talbot.

Dg levne Brødre her til Kamp og Fald?

Mit graa Haar end ei rantes af sliig Skam.

John.

Dg mig, Din Yndling, skal den ramme ham?

Jeg staaer som Ribbeen, groet i Faders Side;

J selv med Eder kan mig nu kun sonderlide;

Tov, gaae, gjør hvad J vil, saa gjør og jeg;

hvor, Fader! Du sandt Død, jeg lever ei!

Talbot.

Nu, saa farvel da, Du min hulde Son!

stedt til at dale, førend Astenrøden!

kom! Arm i Arm til Livet eller Døden,

og Aand med Aand til Himmerigets Len.

(De gaar.)

Sjette Scene.

Balplads.

Baabengny. Angreb, hvori Talbots Son omringes, og Faderen udfrier ham.

Talbot.

Sanet George og Seir! Kjæmp! Kammerater! Kjæmp!

Regenten har mod Talbot brudt sit Ord,

os overladt til Frankersværd og Mord.

Hvor er John Talbot? — Hvil! og Aande drag!

Jeg Liv Dig skjænked' anden Gang i Dag.

John.

D tofold Fader! tofold Son jeg er;

det Liv, Du gav mig først, var udslukt her;
til med Dit Sværd til Trods for Skjæbne, Død,
mit endte Løb Du mig forlænge bød.

Talbot.

O! da fra Dauphins Hjelms Dit Sværd slog Jld,
Din Faders Sjæl da blusfed' stolt og vild
af hedeft Scirtorst. — Blytung Alders Arm
med Unglings Hidsighed og Krigerharm
ned slog Aleneon, Orleans, Burgund,
rev Dig fra Fald paa stolte Franskmands Grund.
Bastarden Orleans, mod hvem Du slog,
han som Dit unge Slagsværd's Modom tog
her i Din første Kamp; jeg snarlig fandt,
og efter vrede Sværdslag Draaber randt
af hans Bastardblod, og til Haan og Skam
jeg derpaa seirstolt saa tiltalte ham:
„Besudlet, usfelt Blod jeg her udgjød
„af Dig, for mit, som reent og ægte flød,
„af John, min brave Dreng. — Her meente jeg
at ende flux Bastardens Krigervei;
men han blev undsat! — Tal, mit Liv, min Sjæl!
Er Du ei modig, John! Stig, er Du vel?
Vil Du forlade Slaget, søge Hegn, —
nys stemplet her med ægte Riddertegn.
D fly! og hvis jeg falder, hævn mig Du!
Din Hjælp! Du ene, lidt mig baader nu!
Ja! vel jeg veed, at det er Daarskabs Sag,
at friste Alles Liv paa stormstødt Brag.
Hvis ei i Dag mig Franskens Sværd nedslaaer,
i Morgen bugner jeg for Alders Nar.
Bed mig de vinde ei; og hvis jeg tover,
man blot en Dag mig af mit Liv berøver;
med Dig vor Slægt gaaer brat i Dodens Favn,
min Hævn, Din Moder, Du og Englands Ravn.

Alt det, Meer voves, mens Du dvæler her;
Alt det er frelst, naar Du ei meer er nær!

John.

Bastardens Sværdhug voldte mig ei Smerte,
sligt Ord af Jer er Knivstik i mit Hjerte!
For saadan Priis, med slig en Skjændsel kjøbt,
at frelse Liv, og gaae, som Ridding døbt. —
Nei! for ung Talbot flyer fra gamle Talbots Side,
for styrte feige Ganger jeg mon ride!
for ligge jeg liig franske Bondefnægt
som Vanhelds Træl, som Skamplet for min Slægt!
Forjand! ved alle Eders Scires Lon!
saastemt jeg flyer, jeg er ei Talbots Son.
Thi nærn ei Flugt, det liden Nytte gjør,
nu Talbots Son ved Talbots Fodder døer!

Talbot.

Saa Jearns! følg høit Din Faders Flugt!
følg! Du, hvis Liv er mit Livs bedste Trugt!
Følg, og ved Faderside sægt i Dag;
og skal vi døe, — saa døe i Heltelag!

(De gaae.)

Syvende Scene.

En anden Deel af Balpladsen.

Baabengny. Angreb. Talbot træder ind, faaret,
understøttet af en Tjener.

Talbot.

Hvor er mit andet Liv? — mit er udrundet!
D hvor er John? min unge Gælt saa bold? —
Scirfste Død! som har mig lænkebundet,
jeg i hans Djerthed stolt beleer Din BOLD!
Da han i Knæ mig saae, fornæm mig mat,
hans Blodsværd flammed' som et Lyn ved Nat,

og som en hungrig Love frem han sprang
 til vredeft Blodhavn og Versærkerang.
 Men da min vrede Bogter ene stod,
 og uangreben, saae sin Faders Blod,
 da stormed' Heltehjertet i hans Bryst,
 han fra min Side sloi til blodig Dyst.
 I Frankerflynger rasede hans Mod,
 der drukned' Du, min Dreng! i Hav af Blod
 Din heie Land! der i sin Stolthed faldt
 min Jearus, mit Lives Blomst, mit Alt.
 (Soldater komme ind, bærende John Talbots Liig.)

Tjeneren.

O ædle Lord! her I ung Talbot seer!

Talbot.

Gansvurst af Død! her haant Du os udleer;
 men spottende Tyran! snart fra Din Haand,
 forenede ved Evighedens Baand,
 to Talbots, Dig til Trods! paa lette Binge
 sig til Uldødeligheds Himle svinge. —
 O Du, hvis Bunder er' selv Døden Pryd,
 til Fader aand Din sidste Mandelyd:
 Trods Døden; siig: „flye!“ eller og „kom an!“
 tænk ham en Franskmænd, Hjende af Dit Land! —
 Du smiler, Gut! som Du tilhvidsked' mig:
 „Var Døden Fransk, i Dag laae Døden Liig!“
 Kom, kom og læg ham i sin Faders Arm;
 min Land ei længer doier denne Harm.
 Far, Brødre, vel! — Jeg har hvad jeg vil have;
 Du i min gamle Favn Ung Talbot I begrave!

(Doer.)

(Baabengny. Krigerne og Tjenerne gaae, og efterlade
 de tvende Liig. — Carl træder ind med Alen-
 çon, Burgund, Bastarden, La Pucelle
 og Tropper.)

Carl.

Hvis Hjælp fra York og Sommeret var kommen,
var denne Dag en blodig Dag os bleven!!

Bastarden.

Hvor Løveungen Talbots Drost og Mod
husvaled' sig i Strømme Frankerblod!

La Pucelle.

Gengang jeg traf paa ham, og talte saa:
„Du Ungersvend for Mo nu falde maa!“
men — med et haanfuldt, majestatisk Blik,
han svared mig: „Ung Talbot Liv ei fik,
„Paa det en Skjæde fræk ham det fraraner!“
Da rasede han ind blandt Frankrigs Faner,
forlod mig stolt, som værdig ei hans Sværd!

Burgund.

Ja! han var vorden Helt af ægte Ridderværd!
See! her han ligger Liig nu i hans Arme,
som blodigst fæstred op hans Krigerharme.

Bastarden.

Hug dem i Stykker! slæng det Heltepar,
som Englands Ære, Frankrigs Nædsel var

Carl.

Guld inde! Nei! de, vi i Live flyede,
skal her ufrankede nu Kjemper-Hvilen nyde!

(Sir William Lucy træder ind med Følge. En
fransk Herold gaaer foran ham.)

Lucy.

Herold!

Før mig til Dauphins Telt, at jeg erfarer,
hvo der har vundet Æren for i Dag.

Carl.

Hvad underdanigt Grind' er Du sendt i?

Lucy.

Hvad? underdanigt? — dette Ord er fransk,
vi engelske Soldater ei forstaae det.
Jeg kommer for at see de tagne Fanger,
og for at tælle vore Faldnes Liig.

Carl.

De Fanger søger Du? søg dem i Helved.
Men taell! hvem vil Du see?

Lucy.

Hvor er Balpladsens mægtige Alledes,
den holde Talbot, Grev af Shrewsbury?
ophøiet for sit store Vaabenheld
til Greve af Warrford, Waterford og Valence;
Lord Talbot af Goodrig og Urchinfeld,
Lord Strange af Blackmore, Lord Verdun af Alton,
Lord Cromwel af Wingfield, Lord Turnival af Sheffield,
den seierrige Lord af Falconbridge;
heist ædel Ridder af Sanct Georgs Orden,
værdig Sanct Michaels og det gyldne Skind,
Henrik den Sjettes øverste Feldtmarsskalk
i alle hans i Frankrig førte Krige?

Pucelle.

Det er en snurreig Pragtstiil, sandelig!
Stortyrken med to og halvhundred Riger,
han skriver ei engang saa kjedsom Stiil. —
Han, Du forherliger med disse Titler,
her ved vor Fod Forraadnelsen nu venter.

Lucy.

Er Talbot dræbt? han Frankens værste Svøbe,
Han Eders Riges Nemesis og Rødsel?
O! vare mine Dienstene Rugler,
jeg rasende dem skjød i Eders Dine!
O, kunde jeg blot vække disse Døde,
da var det nok til hele Frankrigs Skræk.

Var blot hans Billed' efterladt blandt Eder,
 det skræmmed' selv den Største blandt Jer alle. —
 Nu, giv mig deres Liig, jeg bort dem bringer
 til Jordeførd, som deres Rang tilkommer.

Pucelle.

Er den oplobne Herre Talbots Gjenførd,
 da saa hoitbydende og stolt han taler!
 For Guds Skyld! lad ham faae dem; her de ligge
 jo kun og stinke, og forpøste Lusten.

Carl.

Gaaer! borttag deres Liig!

Lucy.

Jeg bort dem bringer;
 men op af disse Heltes Aske vækkes
 en Phoenix skal, som vil al Frankrig strække!

Carl.

Er vi dem qvit, gjør med dem hvad Dig lyster! —
 Og nu drag til Paris, seirfronte Hær!
 Alt vige maae nu Talbot slagen er!

(De gaae.)

Femte Akt.

Første Scene.

London. Bærelse i Palladset.

Kong Henrik, Gloster og Greter træde ind.

Kong Henrik.

Har I læst Brevene fra Keiseren,
 fra Paven og fra Greven af Armagnac?

Gloster.

Ja, adle Tyrste! Deres Indhold er:
De ydmygt bede Eders Herlighed
at venneluldt og fromt en Fred maa sluttes
imellem England og det franske Rige.

Kong Henrik.

Hvad synes Eders Naade om hiint Forslag?

Gloster.

Alt godt, min Tyrste! ene dette Middel
kan standse christen Blods Uldgydelse,
og grunde Møjlighed paa alle Sider.

Kong Henrik.

Ja, vist nok, Onkel! thi mig tyktes stedse,
det var ugudeligt og unaturligt,
at sliq umenneskelig blodig Strid
regjered' blandt een Troes Bekjendere.

Gloster.

Desuden — for desfor nu at udvirke,
og fastere sliq Venstabsbaand at knytte, —
tilbyder Grev af Armagnac — Carls Brønde,
en Mand af stor Anseelse i Frankrig,
nu Jer, min Tyrste! her sin eneste Datter
til Ægte, med en riig og kostbar Medgift.

Kong Henrik.

Til Ægte, Onkel? Al jeg er puur ung,
og meer mig sommer Bøger og Studering,
end hjalen Lefsen med en Kjæreste.
Dog, kald Gesandterne; som J bedst tykkes,
kan J meddele hver af dem sit Svar:
Jeg er forneiet med hvert Valg, som har
Guds Vre og mit Riges Vel til Formaal.

(En Legat træder ind og to Gesandter, tilligemed
Winchester i Cardinals Dragt.

Greter.

Hvorledes? er Mylord af Winchester
til Cardinalers Værdighed ophoiet?
Saa seer jeg da, at det vil sande sig,
hvad semte Henrik undertiden spaaede, —
„hvis nogen Tid han vorder Cardinal,
„vil han sin Hat med Kronen lige gjøre!“

Kong Henrik.

Herrer Gesandter! Alle Eders Andrag
har Vi betænkt og noie overveiet,
og baade viis og god er Eders Hensigt.
Desaarsag har Vi fast besluttet, at
udkaase Vilkaar til et Fredsforbund;
dem ved Mylord af Winchester Vi agte
til Frankrig ufortøvet at affende.

Gloster.

Og hvad nu Eders Herres Tilbud angaaer, —
har jeg vidtlostigt fremsat det for Kongen —
saa han paa Grund af Damens sjældne Dyder
og Skjønhed, samt den kostelige Medgift,
vil dele Englands Kongestol med hende.

Kong Henrik (til Gesandterne.)

Og til Beviis paa denne Dvercenskomst,
bring hende denne Edelssteen, som Pant
paa min Hengivenhed. — Mylord Protector!
sorg for, at de ledsages trygt til Dover;
derfra betroer I dem til Havets Lykke.

(Kong Henrik gaaer med sit Følge, Gloster, Gre-
ter og Gesandterne.)

Winchester.

Lov, Hr. Legat! I skal modtage først
den Summa Penge, som jeg loved' at
udrede til hans Hellighed fordi
han har iført mig dette Hadersmykke.

Legaten.

Alt efter Eders Leilighed, Mylord!

Winchester.

Nu, tro mig! vil ei Winchester sig boie,
ei være ringere end stoltest Pair.
Gumphrey af Gloster! vel Du mærke skal,
at hverken udi Fødsel eller Magt,
vil Biskoppen staae under Dig. — Nei, enten
Du vige skal og boie Knæ for mig;
hvis ei, i dette Land antænde Borgerfrig.

(De gaar.)

Anden Scene.

Frankrig. Slette i Anjou.

Carl træder ind, fulgt af Burgund, Alençon,
La Pucelle og Tropper i Marsch.

Carl.

Det Budskab kan vort faldne Mod oplive.
Der siges, at Paris gjør mægtig Opstand,
og vender atter til de tappre Franske.

Alençon.

Saa drag da til Paris, Du Frankrigs Konge!
og hold ei her Din Magt til ingen Nytte!

Pucelle.

Fred være med dem, hvis til os de vende;
hvis ei, da ramme Hærværk deres Borge.

(Et Bud træder ind.)

Budet.

Held være med vor tappre General!
som Lykke og med hans Medstridere!

Carl.

Hvad Nyt fra Spiderne? jeg beder, taelt!

Budet.

Den engelske Armee, som nys var deelt
i tvende Parter, har sig nu forenet;
og vilde strax levere Jer et Slag.

Carl.

Lidt pludseligt os slig en Varsel kommer;
dog vil vi flux belave os paa Mødet.

Burgund.

Jeg stoler paa, at Talbots Aand ei er der,
nu han er borte, meer ei Frygt er nodig.

Pucelle.

Uf al lav Følelse er Frygt meest lav. —
Byd over Seiren, Carl! thi Din den er,
om Henrik snuser end, og Sorg al Verden bær!

Carl.

Frem da, I Herrer! frem! og Held med Frankrig!
(De gaar.)

Tredie Scene.

For Angiers.

Baabengny. Anfald. La Pucelle træder ind.

Pucelle.

Regenten fejrer, og de Franske flye. —
Nu hjælp I Trolddomsprog og Amuletter;
og I, udvalgte Aander, som mig varse,
og mig ved Tegn det Kommende forkynde! —
(Torden.)

I snare Gjalpere, I Tjenestvende
om Nordens Guehersters høie Throne,
kom! understøt mit Foretagende!

(Onde Aander lade sig see.)

Den raske Fremkomst er fornyet Prove
paa Eders vante Travelshed for mig.

Nu Mander, mig beslagtede, udvalgte
af Underverd'nens mægtige Regioner,
end eengang hjælp mig og lad Frankrig seire.

(De gaae omkring og tale ei.)

O, qvæl mig ei med denne lange Taushed!
Som før jeg nærede Jer med mit Blod,
jeg Ledemod afhugger, og Jer giver
som Haandpant paa end meer Erkjendtlighed;
hvis nu I til min Bistand Jer nedlade. —

(De hænge med Hovedet.)

Ei Haab om Hjælp? mit Legeme skal være
Jer Sold og Løn, hvis I min Bøn opfyldte.

(De ryste paa Hovedet.)

Kan ei mit Legem, mit Blodoffer ei
formaae Jer til mig fordums Hjælp at yde?
Saa tag min Sjæl; mit Legem, Sjæl og Alt,
for England strækker Seirsvård over Frankrig.

(De forsvinde.)

See, de forsfage mig! Nu kommer Timen,
da Frankrig boie maa sin høie Hjelmhust,
og sankt Hovedet i Englands Skjød.

Min gamle Trolldom vorder nu for svag,
og Helved' mig for stærkt at kjæmpe med. —
Nu, Frankrig! synker dybt i Mulm din Sol.

(gaaer.)

(Baabengny. Franskmænd og Englændere træde kjæm-
pende ind. La Pucelle og York fægte mod
hinanden. — La Pucelle tages til Fange. De
franske flye.)

York.

Nu, franske Løs! jeg troer jeg har Dig vis!
Løs Eders Mander kun ved Trolldomsprog,
og prøv om de kan Frihed Jer gjenvinde. —

En herlig Fangst, en Løkkerbid for Djev'len!
 See, hvor den fule Her nu rynker Bryn.
 Som Circe lig hun vilde mig omstabe.

Pucelle.

Du kan til værre Skabning ei omflabes.

York.

D, Carl Dauphin er en heel sager Mand;
 han har behaget Eders kræsnе Dine.

Pucelle.

Best, Vanheld lyne ned paa Carl og Dig!
 og gid I begge overrumples maae
 af Blodhaand, mens I sove sødt i Sengen!

York.

Troldher! Forbandelse blot aander Du! bind Tunge!

Pucelle.

D giv mig Lov en Stund end at forbande!

York.

Band, Helvedaand! da naar Du staaer paa Baalet!
 (De gaae.)

(Baabengny. Suffolk træder ind, ledende Lady Mar-
 gareth a.)

Suffolk.

Vær hvo Du vil, min Fange er Du dog!

(Han stirrer henrykt paa hende.)

D Skjønneste blandt Skjønne! frygt ei, flye ei!
 thi kun ærbødigt Dig min Haand skal røre,
 og blidt sig lægge paa Din hulde Side.
 Jeg kysker denne Haand til evigt Fredspant.

(Kysker hendes Haand.)

Hvo er Du? tal, at jeg kan hædre Dig.

Margarethæ.

Margarethæ er mit Navn, min Fader er
Keapels Konge; hvo endog Du er.

Suffolk.

Jeg Greve er, og Suffolk er mit Navn.
D vrede's ei, Naturens Underværk!
at det i mit Lød faldt, Du blev min Fange.
Saa frelser Svanen dumbedæfte Unger,
og fangne under Vingerne dem holder;
Dog, hvis Dig denne Slavetilstand frænker,
Suffolk Dit Venskab skjænk, og han Dig Frihed skjænker.

(Hun vender sig, som hun vilde gaae.)

D tov! — Jeg mægter ei at slippe hende;
Min Haand befrie vil — Hjertet siger — nei.
Som Solen spiller paa glasklare Strømme
gjenblinkende med efterlignet Straale,
saa staaer den lyse Skjønhed for mit Die.
Jeg beiled' gjerne; dog jeg tør ei tale;
Jeg fordrer Pen og Blæk, og taler skriftligt.
Hy, de la Poole! berøv Dig selv ei Modet!
Har Du ei Tunge? er hun ei Din Fange?
Vil Du vel strømmes af en Qvindes Blik?
Ja, Skjønheds Tyrst-Majestæt er mægtig;
den binder Tungen og forvirrer Sandsen.

Margarethæ.

Siig mig, Greve Suffolk! — hvis Du hedder saa —
hvad Løsepenge fordrer for min Frihed?
hi nu jeg indseer, at jeg er Din Fange.

Suffolk.

(affides.)

Dg hvoraf veed Du, hun aflaaer Din Bøn,
for Du om hendes Kjærlighed har bedet?

Margaretha.

Hvi tier Du? — Hvad Løsepenge fordres?

Suffolk

(affides.)

Skjon er hun; altsaa værd at beile til;
 Hun vinder er, og altsaa kan hun vindes.

Margaretha.

Kan jeg udløse mig? Ja eller Nei!

Suffolk

(affides.)

O Daare! kom ihu, Du har en Vov;
 kan Margaretha da Din Elskte være?

Margaretha.

Bedst jeg gaaer fra ham; thi han vil ei høre!

Suffolk.

Der ligger Alt! det Kort fravandt mig Spillet!

Margaretha.

Han taler vildt! Den Mand er visnok gal!

Suffolk.

Dog dog kan Dispensation vel faaes?

Margaretha.

Dog dog jeg ønsked' mig et Svar af Eder.

Suffolk

(affides.)

Jeg Margaretha vinde vil! For hvem!
 For Kongen? Pah! Saa var jeg ret en Træklods! —

Dog, saadan kan min Elsker vinde Seier,

og Freden grundes mellem disse Riger.

Men her staaer og en Skruppel end tilbage;

thi hendes Fader, kjendt Neapels Konge,

og Hertug af Anjou og Maine, er fattig;

der Aldel haant om sligt Parti vil lade.

Margaretha.

Hør, Hovedsmand! Har I ei Tid at høre?

Suffolk.

Det være saa! de haane som dem lyfter;
Henrik er ung; han snart deri sig føier. —
Prindsesse! jeg en Hemmelighed har,
som nu jeg Eder aabenbare maa.

Margaretha

(affides.)

Er jeg hans Fange end, han synes Ridder,
og vil paa ingen Maade mig vanære.

Suffolk.

Prindsesse! værdiges at høre mig!

Margaretha

(affides.)

Maaskee de Franske løse mine Vaand,
og saa har jeg hans Artighed ei nødigt.

Suffolk.

Hør mig, Prindsesse! i en vigtig Sag —

Margaretha

(affides.)

Nu! Dvinder er' vel før til Fange tagne.

Suffolk.

Hvi taler I saaledes, min Prindsesse?

Margaretha.

Tilgiv mig! det er ifkun Dvidprovo.

Suffolk.

Siig, Eders Naade! troer I heldig ei
de Vanker, som til Dronning Eder gjør?

Margaretha.

En lankbunden Dronning er meer usel

end ringest Træl i Slavelænke bunden;
thi frie skal Thyfter være!

Suffolk.

Saa skal I;
naar stolte Englands Konge blot er fri.

Margaretha.

Dg hvad angaaer hans Frihed da vel mig?

Suffolk.

Jeg gjør Dig til Kong Henrik Sjettes Dronning,
det gyldne Scepter i Din Haand jeg sætter,
den kostelige Krone paa Dit Hoved,
hvis Du vil værdiges at være min —

Margaretha.

Hvad!

Suffolk.

Hans Elfte!

Margaretha.

Jeg er uærdig Henriks Liv at være!

Suffolk.

Nei, Eders Naade! Jeg uærdig er
at beile for ham til slig Engleffjenhed,
og selv ei have nogen Deel i Valget.
Prindsesse! Nu? er I tilfreds dermed?

Margaretha.

Hvis saa min Fader vil, jeg er tilfreds.

Suffolk.

Bremkald da vore Hovedsmand og Tæner,
saa for Eders Faders Bergmuur vil vi
begjære videre Samtale med ham.

(Dropper komme frem. Der blæses til Samtale.
Reignier træder frem paa Muren.)

Suffolk.

See, Reignier! see her Din Datter fangen!

Alf Hvem?

Reignier.

Suffolk.

Alf mig.

Reignier.

Suffolk! kan det ei ændres?

Jeg Kriger er, ei nem til Graad, ei heller
jeg over Lyffens Bankelmod vil hyle.

Suffolk.

Jo, ædle Herre! vel det ændres kan!
Samtyk (og for Din Vres Skyld! samtyk)
Din Datter deler Throne med min Konge;
for ham jeg beileet har og hende vundet,
og dette lette Fangenskab en Stund
har saa Din Datter Konge-Frihed skjenket.

Reignier.

Grev Suffolk! Mener I, hvad her I taler?

Suffolk.

Den sagre Margaretha veed heel vel,
at Suffolk herten hykler eller smigrer.

Reignier.

Saa paa Dit Hyrsteord jeg stiger ned,
og Svar meddeler Dig paa Din Begjæring.

(Gaaer ned af Muren.)

Suffolk.

Og her jeg vil Din Ankomst oppebie.

(Trompetklang. Reignier træder ind neden fra.)

Reignier.

Velkommen, brave Greve! i vort Land!
Vyd over Alt, hvad i Anjou Jer lyfter!

Suffolk.

Tak, Reignier! Du lykkelige Fader

til slig en Datter, som er Throne værdig; —
 Hvad svarer Eders Naade paa mit Andrag?

Reignier.

Da hendes ringe Værd Du agter værdigt
 at beiles til af slig en mægtig Herre;
 saa, paa det Vilkaar, jeg maa roligt nyde
 mit Eget, Grevskabet Anjou og Maine,
 frit fra al Underkuelse og Krigstryk,
 saa er min Datter Henriks.

Suffolk.

Hum er frie;

her hendes Lospenge er' betalte;
 og for Grevskaberne jeg borger Jer,
 I skal i Ro og Sikkerhed dem nyde.

Reignier.

Du jeg — i Henriks kongelige Navn —
 som Sendebud fra denne Konge — giver
 Dig hendes Haand til Tegn paa lovet Tro. —

Suffolk.

Reignier! modtag den kongelige Tak;
 thi det er Ting, hvormed en Konge handler.

(affædes.)

Du dog, jeg troer, det meer mig vilde glæde,
 var jeg i denne Sag min egen Fuldmagt.
 — Jeg vil til England nu med dette Budskab,
 og driver paa Formælingsfesten der.

Farvel! Reignier! Fat denne Diamant
 i Kongeborgens Guld, som det den sommer.

Reignier.

Jeg farner Dig, som jeg omfavne vilde
 den kristelige Konge, var han her!

Margaretha.

Farvel! de bedste Ønsker, Priis og Forben
 skal Suffolk stedse faae af Margaretha.

Suffolk.

Farvel, Prindsesse! — Dog Marg'retha, hør!
 Ei en Tyrstindehilsen til min Tyrste?

Margaretha.

Slig Hilsen som sig sommer for en Mo,
 en Jomfru og hans Tjenerinde bring ham.

Suffolk.

Beskedne Ord og yndigt soiede;
 men atter til Besvær jeg Jer maa falde, —
 ei noget Elskovstegn og Pant til Kongen?

Margaretha.

Jo, ædle Greve! et uplettet Hjerte,
 hidtil for Elskov frit, jeg Kongen sender. —

Suffolk.

(Ryser hende.)

Dg derhos dette!

Margaretha.

Dette for Dig selv; —
 jeg er saa overmodig ei, at sende
 en Konge saadant Vernelegetoi.

(Reignier og Margaretha gaae.)

Suffolk.

D var Du for mig selv! — Men, Suffolk! holdt!
 Du tør ei vandre i hiin Labyrinth;
 der lurker skumle List og Minotaurer.
 Opklam Kong Henrik med Prindsessens Roes;
 opregn de uopnaaelige Gaver,
 den simple Ynde, som fordunkler Kunsten;
 gjentag dem ofte i Din Aand paa Havet,
 at, naar Du knaler ved Kong Henriks Fod,
 Du drufne maa hans Sands i dyb Beundring!

(Gaaer.)

Fjerde Scene.

Hertugen af Yorks Leir i Anjou.

York, Warwick og Flere træde ind.

York.

Bring frem hiin Trolsdher, som er dømt til Baalet.
(La Pucelle træder ind med Bagt, fulgt af en Hyrde.)

Hyrden.

Al, Jeanne! det Din Faders Hjerte knuser!
har jeg nu søgt i Lande fjernt og nær,
og nu, det lykkes mig at finde Dig,
Din aarle, grumme Død jeg skue skal?
Al, Jeanne, elskte Barn! jeg doer med Dig!

Pucelle.

Glendige, uædle, lave Udsling!
jeg er udrunden af meer ædelt Blod; —
Du er saa lidt min Fader som min Brænde.

Hyrden.

Hy, hy! — Det er ei saa, I ædle Herrer!
hun er mit Barn; det hele Sogn det veed;
end lever hendes Moder, og kan vidne,
hun var den første af mit Egteskab.

Warwick.

Forvorpne! vil Du Slægt og Fader nægte?

York.

Det viser hvordan hendes Bandel var,
Kjændig og suul; saa vorder hendes Død nu.

Hyrden.

D skam Dig, Jeanne! være saa forhardet!
Gud veed, Du er mit eget Kjød og Blod,
og for Din Skyld har jeg grædt mangen Taare;
her, gode Jeanne Barn! fornægt mig ei!

Pucelle.

Bort, Bonde! — I har denne Mand bestuftet,
fordi min Adels Krone I vil dolge!

Hynden.

Ja, det veed Gud! jeg Præsten gav en Krone
den Morgen han troloved mig med Mo'er. —
Knæl, kjære Slut! tag min Betsignelse! —
— Du vil ei knæle? — Nu, forbandet være
Din Fødselstid! Giv Gud, den Mæll,
Din Moder gav Dig, da Du died' Bryst,
for Dig blot havde været Rottetrudt!
Og mens Du vogted' mine Lam i Marken,
jeg ensler hungrig Ulv Dig havde opædt! —
Fornægter Du Din Fader, Helvedaand?
Brænd hende! brænd! hun er for slet til Salgen!

(gaaer.)

Dorf.

Bring hende bort! for lange har hun levet
for Lastens Fro at udstroe over Verden.

Pucelle.

Først lad mig sige Jer, hvem I har dømt:
ei En, af ringe Gaarehyrde avlet,
men En af kongelige Stamme spiret;
hellig og dydig, ovenfra udlaaren,
ved hei Begjæfrings Ild fra Himlens Naade,
til store Und're paa vor Jord at ove.
Jeg havde Samfund ei med ende Mander;
men I! — besudlede i Dystens Sole,
og plettede med Ustylds rene Blod,
fordærvede, af tusind' Laster smitted'. —
Fordi Jer fattes Naaden, Andre stænges,
I strax det domme en umulig Ting
at virke Und're, uden Hjælp fra Helved.
Nei! Vidt I feile! Jeanne d'Arc har været

en Mo fra hendes aarle Barndoms Morgen,
 kydsk, reen, uplettet selv i Hjertets Tanker.
 Og hendes Jomfrublod her grumt udgydet,
 vil strige op om Høvn til Himlens Porte!

York.

Ja! Godt! — Bring hende bort til Retterpladsen!

Warwick.

Og her, godt Folk! saasom hun er en Pige,
 saa spar ei Dviste; lad der være fuldt op;
 sæt Tjæretender om den sorte Pæl,
 at hendes Pine derved kan forkortes.

Bucelle.

Vil Intet smelte Eders Hjerters Staal? —
 Belan da, Jeanne! saa bejsend Din Svaghed;
 i Kraft af Loven den Dig Forret giver. —
 Blodstænkte Mordere! Jeg er med Børn;
 thi dræber ei mit Foster under Hjertet,
 om end I slæbe mig til voldsom Død!

York.

Forbyde Gud! Den hellige Mo med Børn?

Warwick.

Det er det største Under end I virked;
 og slap det derud med al Eders Kydskhed?

York.

Hun og Dauphin har narredes lidt sammen,
 det ahned' mig, sligt hendes Udflugt blev.

Warwick.

Godt! Godt! vi lade ei Bastarder leve,
 især da Carl maa bære Fader-Stylden.

Bucelle.

I tage feil! mit Børn er ei ved ham;
 Alleen en nød min Kjærlighed.

Dork.

Hvad ham? hiin Nav i Politikens Guler?
 Nei det skal dø, om tusind Liv det havde!

Pucelle.

D tillad mig! jeg har bedraget Eder.
 Ei Carl, ei Hertugen fik Magt med mig,
 men Reignier, Neapels Konge, var det.

Warwick.

En gift Mand! det er da utaaleligt!

Dork.

Naa! det er mig en Tos! Hun veed ei selv —
 saa mange var der — hvem hun skal bestynde.

Warwick.

Og det er Tegn paa, hun var saare gavmild.

Dork.

Og dog er hun jo Jomfru, reen som Sne. —
 Skjog! Dit Udsagn Dig samt Ungen dommer.
 Mraab om Naade ei; det er forgjæves!

Pucelle.

Saa slæb mig bort! — Forbandelse med Jer!
 Ei kaste Solen ned sit Ansigts Straaler
 paa dette Land, hvor I vil boe og bygge!
 Nei, Mork og Mulin og Dødens sorte Skygge
 Jer knuge, til Fortvivlelsen Jer driver
 til Gampesnor i Træ, til Spring fra Klipper!

(gaaer ud med Bagt.)

Dork.

Spring Du i Stykker, og synk ned i Afse,
 Du Helveds fyrstens fule Tjenerke!

(Cardinal Beaufort træder ind med Følge.)

Cardinalen.

Regent! jeg hilser Eders Herlighed

med Fuldmagtsbreve fra min Herre Kongen.
 Thi viid, I Edle! Christendommens Stater,
 til Medynk vort' af disse vilde Krige,
 alvorligt har begjært en Allueensfred
 imellem England og det stolte Frankrig.
 Og hid sig nærmer Dauphin og hans Følge,
 for denne Sag end nærmere at drøfte.

Dork.

Er det al Frugt af al vor Slid og Slab?
 efter saa mangen Pair paa Valplads ligger,
 saa mange Hovedsmand og Adel, Krigsfolk,
 som i hiin Tvist til Grunde gaaene ere,
 og offret Liv for Fædrelandets Velfærd,
 skal vi til Slut en Dvindefred nu slutte? —
 har vi ei mistet vore fleste Stæder
 ved Falskhed, List, og huult Forraderi,
 dem vore store Fædre tog med Storm? —
 O Warwick, Warwick! sorgfuld forudsæer jeg
 nu Tab af sidste Bleg af Frankrigs Rige!

Warwick.

Vær rolig, Dork! saafremt vi slutte Fred,
 den med saa strenge Fordringer skal sluttet,
 at Frankrig lidet vinde skal derved.

(Carl træder ind med Følge; Alençon, Bastar-
 den, Reignier og flere.)

Carl.

Da det, I Englands Lorder! er besluttet,
 at Baabenfred i Frankrig skal udraabes,
 saa komme Vi for selv nu at erfare,
 hvad Vilkaar dette Forbund maa ledsage.

Dork.

Tael, Winchester! thi Overflod af Galde
 tilstopper Gangen for min barike Røst,
 ved Synet hist af vore Erkefjender.

Winchester.

Carl! og I Dyrige! saa er anordnet:
 at I — saasom Kong Henrik nu samtykker
 af blot Medlidenhed og Mildhed, i
 at lette Eder Land fra Krigens Byrder,
 og lade Eder smage Fredens Frugter —
 skal vorde troe Vasaller mod hans Krone;
 og Carl, paa Vilkaar, at Du sværge vil
 ham Skat at yde, og Dig underkaste,
 Du Vicekonge under ham skal være,
 og Kongeværdighed fremdeles nyde.

Alencon.

Skal han da være Skyggen af sig selv?
 med Kongekronen smykke Tindingen,
 og dog i Væsen og i Myndighed
 beholde blot Privatmands Rettigheder?
 Det Tilbud er der ei Fornuft og Sands i.

Carl.

Det er bekjendt nok, at jeg alt besidder
 meer end det halve af det franske Rige,
 og der hoiagtes som lovmæssig Konge.
 Skal jeg, for den utvungne Deel at vinde,
 afflaae saa meget i hiin hoie Forret,
 at hedde blot det Heles Vicekonge?
 Nei, Hr. Gesandt! Jeg heller vil beholde
 det som jeg har, end ved at attraae meer,
 beroves Haabet om Alt at gjenvinde. —

York.

Opløste Carl! har Du ad lonlig Bei
 brugt Maglere, for at opnaae et Forbund?
 og nu da Sagen til Afstale kommer,
 med Sammenligninger Du dreier af?
 Tag Titelen, Du uretmæssig eier,
 tag den, som Naadegave fra vor Konge,

og ei som Lon, Fortjeneste mon fordre;
hvis ei, med evig Krig vi plage Dig.

Reignier.

Min Prinds! I handler uvist, hvis haardnakken
I livers vil ved denne Fredsforhandling.
Foragte vi den nu, da Ti mod Gen,
vi aldrig meer slig Leilighed vil finde.

Alençon

(affides til Carl.)

Ja, sandt at sige: det Statsklogskab er,
at frelse Eders Folk fra Rov og Mord
og vilde Blodbad, som man daglig seer,
imens vi fare fort med Hjendiligheder;
Dg derfor indgaae nu Fredsslutningen;
I kan jo bryde den, saasnart Jer lyster! —

Warwick.

Nu Carl! antager Du Vilkaarene?

Carl.

Ja,
med Forbehold, I ingen Andeel fordre
i at besætte vore faste Stæder.

York.

Saa sværg da Kongen Guldskab! Sværg, saasandt
Du Ridder er, ham stedse at adlyde,
ei stifte Oprør imod Englands Krone,
saa lidet som Din Adel det skal gjøre. —

(Carl og de Dyrige give Hylsingstegn.)

Saa! oplos Eders Hær nu, naar I vil;
hæng Eders Faner op, og Trommen tie,
thi her heitideligt vi slutte Fred.

(De gaae.)

Femte Scene.

London. Børelse i Palladset.

Kong Henrik træder ind i Samtale med Suffolk;
Gloster og Greter følge.

Kong Henrik.

Min ædle Greve, Eders Mesterskildring
af Margarethas Skjenhed mig forbauser.
Dyd, prydet med saa rige Legems Gaver,
opflammer Elskov i mit stille Bryst.
Og som de larmende Drkaner tvinge
selv mægtigt Drlogsmænd mod Strømmens Gang,
saa driver hendes Rygtes Vande mig
til eet af To, til Skibbrud eller og
did, hvor mig hendes Kjærlighed skal frede.

Suffolk.

Min ædle Herre! disse saa Død er' kun
Fortale til Fortale over hende;
hvis Snille nok jeg havde til at skildre
den Fagres Dyder og Guldkommenheder,
blev det en Bog, hvori hver Linie trylled'
og vakte til Henrykkelse selv Dødsbed.
Og, hvad end meer er, skjendt hun er saa himmelsk,
saa rigt med alle Glæders Valg begavet,
hun ved et ydmygt, blyt, beskedent Hjerte
sig underkaster Eders høie Bud;
det dydige, det Ærens Bud, jeg mener,
Kong Henrik som Gemal at elske, ære.

Kong Henrik.

Og andet vil Kong Henrik aldrig fordrø;
derfor, Mylord Protector! samtyk i,
at Margaretha vorder Englands Dronning.

Gloster.

Skal jeg samtykke i at smigre Synd.

Selv Eders Hoighed veed, I er trolovet
alt med en anden hæderværdig Dame.
Hvor kan vi løse Jer fra denne Pagt,
og ei for Daddel blotte Eders Ære?

Suffolk.

Som Hersker gjor ved uretmæssig Sed,
som den, der ved Turnering lovet har
at prove Styrke, og forlader Skranken,
fordi hans Modpart er for svag og ringe.
En fattig Greves Datter er for ringe.
Og derfor kan I bryde uden Brøde.

Gloster.

Hvordan? Hvad! Er da Margaretha meer?
Er hendes Fader mere end en Greve,
om og han Fortrin har i Ærestiller?

Suffolk.

Ja, adle Herre! Konge af Neapel
og af Jerusalem er hendes Fader;
og af saa stor Anseelse i Frankrig,
at ved hans Venstreb skal vor Fred befastes,
og Frankerne i lydig Trostreb holdes.

Gloster.

Det samme kan og Greve Armagnac,
da han er nær i Slægt med Carl.

Exeter.

Desuden

hans Rigdom berger for anseelig Medgift;
Reignier vil heller tage, end han giver!

Suffolk.

Medgift, Mylords? Baner ei Eders Konge,
ved Tanke om, han var saa lav, saa fattig,
at blot til Guld, til Elskov ei han beiled!
Henrik sin Dronning vel berige kan;

han søger Dronning ei for at beriges.
 Saa usle Bønder kun om Dvinder Kjøbslaa,
 som Torvesolk om Drer, Haar og Heste.
 Langt helligere Sag er Giftermaal,
 end det afhandles skal ved Maglerfuldmagt;
 ei den vi vil, men den hans Naade elsker,
 med ham maa dese Kongeægtesengen;
 Og da, Mylords! han elsker hende høiest,
 forpligter denne fremfor alle Grunde
 vor Mening til at foretrække hende.
 Thi hvad er tvunget Egetskab? et Helved'
 en Levetid af Splid og evig Riv?
 da modsat selvalgt Vaand medbringer Lykke,
 og er et Billede paa Himlens Fred.
 Hvem skal vi byde Henrik, som er Konge,
 undtagen Margaretha, Kongedatter?
 Den mageløse Skjenhed, hendes Byrd
 gjør kun en Konge værdig hendes Haand;
 og hendes Mod og Aand — meer usøfærdet,
 end man sædvanlig seer hos Dvindelssonnet —
 vort Haab i Kongers Afkom krone vil;
 thi Henrik, Sen af en Erobrer selv,
 vil vistnok avle fleer Erobrere,
 naar han i Sklovs Lanter binder sig
 til slig en Riv, som sagre Margaretha.
 Derfor Mylords! udraaber med een Mund:
 Margaretha være Dronning; ene hun!
 Kong Henrik.

Er det ved Gders Skildrings Magt og Styrke,
 min ædle Lord af Suffolk! eller er det
 fordi min spæde Ungdom end ei rorted
 af nogen Lidenstak og Sklovs Flamme.
 Jeg veed det ei — men jeg for sand kan sige,
 jeg følger i mit Bryst saa mægtig Kamp,
 saa voldsom Tvisten mellem Haab og Frygt,

at jeg er syg af denne Tankestorm.
 Tag derfor Skib, Lord Suffolk! til til Frankrig;
 indgaae hver Overenskomst, og formaae
 den skønne Margaretha til at fare
 til England over Havet, for at krones
 og salves som Kong Henrik's hoie Dronning.
 Til Eders Udgift og Omkostninger
 udskriv en Tiende blandt vore Folk.
 Reis, siger jeg; thi til I vender hjem,
 jeg plages vil af tusind Engstelser.
 I, gode Dnkel! glem nu alskens Nag.
 Hvis I mig dømmes efter hvad I var,
 ei efter hvad I er, det vil undskyde
 en hurtig fattet, hurtig udført Plan!
 Og bring mig nu, hvor jeg fra Selskab frie
 min Sorg og Kummer ret kan overvie!
 (gaaer.)

Suffolk.

Nu seired' Suffolk, og nu bort han drager,
 som Paris fordmum drog til Grækenland;
 med Haab om lige Held i Kjærlighed,
 men mere Lykke end Trojanerens!
 Margaretha skal som Dronning styre Kongen?
 men jeg vil styre hende, Kongen, Riget!
 (gaaer.)

Kong Henrik den Sjette.

Anden Deel.

Personer:

Kong Henrik den Siette.
 Humphrey, Hertug af Gloster, hans Onkel.
 Cardinal Beaufort, Biskop af Winchester, Grandonkfe
 til Kongen.
 Richard Plantagenet, Hertug af York.
 Edvard } hans Sonner.
 Richard }
 Hertugen af Sommerfet, }
 Hertugen af Suffolk, } af det Kongelige
 Hertugen af Buckingham, } Parti.
 Lord Clifford, }
 Clifford den yngre, hans Sen, }
 Greven af Salisbury, } af det Yorkske Parti.
 Greven af Warwick, }
 Lord Scales, Befalingsmand i Tower.
 Lord Say.
 Sir Humphrey Stafford.
 Sir John Stanley, hans Broder.
 En Skibscaptain.
 En Styrmand.
 En Understyrmand.
 Walter Haymand.
 To Adelsmænd, fangne tilligemed Suffolk.
 En Herold.
 Baur.
 Hume, } to Klerker.
 Southwell, }
 Bolingbroke, en Aandbesværger.
 En Aand, han opmaner.
 Thomas Horner, en Vaadenfmed.
 Peter, hans Svend.
 Skriveren i Chatham.
 Borgemeesteren i Sanct-Albans.
 Simpcox, en Bedrager.
 To Mordere.
 Jack Cade, en Oprørsmand.
 Georg Bevis, John Holland, Bæver Smith, Slagter
 Martin, Michael og flere af hans Tilhængere.
 Alexander Iden, en Adelsmand i Kent.
 Margaretta, Kong Henrik's Dronning.
 Eleonor, Hertuginde af Gloster.
 Grethe Jourdain, en Her.
 Simpcox's Kone.
 Adels herrer, Damer og Folge. — Anseende, Aldermænd, en
 Buvend, Sheriff og Betjente; Borgere, Haandværkere,
 dreng, Falfonerere, Bagt, Soldater, Sendebud o. s. v.

Scenen afvexler i forskjellige Dele af England.

Kong Henrik den Sjette.

Anden Deel.

Første Akt.

Første Scene.

London. Pragtful i Palladset.

Klang af Trompeter; derpaa Oboer. Fra den ene Side træder Kong Henrik ind med Hertugen af Gloster, Salisbury, Warwick og Cardinal Beaufort; fra den anden, Dronning Margaretha, ført af Suffolk; York, Sommerset, Buckingham og Flere følge.

Suffolk.

Som jeg af Eders høie Majestæt blev, da jeg drog til Frankrig, kaaret til Repræsentant for Eders Herlighed ved Egtevielsen med Margaretha; saa i det gamle, vidtberømte Tours, — i Dervedelse af Kongerne af Frankrig og Sicilien; de høie Hertuger Orleans, Calabrien, Bretagne, Alençon, syv Grever, tolv Baroner, tyve værdige Prælater. — Jeg Vrindet ved Vielsen har rygtet, og underdanig nu med høiet Kna,

i Englands og de høie Lords Paasyn,
 min Aldkomst jeg til Dronningen nedlagger
 i Eders Naades Haand, Grundvæsen for
 hiin store Skygge, den jeg forestilled';
 den bedste Gave end Margreve gav,
 den skønneste end Konge vandt til Dronning.

Kong Henrik.

Suffolk, staae op! — Velkommen, Margaretha!
 Jeg kan ei enmere min Elskov yttre
 end ved et Omheds Kys. O Gud! Alts Giver!
 giv mig et Hjerte fyldt med Tak og Pris!
 Thi Du mig gav i dette skjønne Ansigt
 et jordist Himmerige for min Sjæl,
 naar Elskovs Enighed vor Sjæl forener.

Dronning Margaretha.

Min adle Herre! Englands store Konge!
 det Samfund, som min Land alt længst har haft —
 ved Dag, ved Nat, som vaagen og i Dromme,
 ved Hoffets Gilder og ved Rosenfrandsen —
 med Jer, min dyrebareste Gemal!
 mig laaner Mod til Kongen her at hilse
 med ringe Ord, som min Forstand formaaer,
 og glædedrullent Hjerte Laben laaner.

Kong Henrik.

Mig trylled' hendes Blif; men hendes Tale
 og Ord, ilskede Viltsdoms Majestat,
 Beundringen i Glædensgraad oplofer;
 Saa er mit Hjertes overvætted Fryd. —
 I Vorder! med een Røst byd hende Velkomst!

Alle.

Lev længe Margaretha, Englands Held!

(Klang af Trompeter.)

Dronning Margaretha.

Vor Tak til Eder Alle!

Suffolk.

Lord Protector!

hvis det behager Eders Naade, her
er Fredsartiklerne, som de antoges
af vores Herster og Kong Carl af Frankrig,
og det for atten Maaneder alt siden.

Gloster.

(læser.)

„Først og fremmest er det Overeenskomst
imellem den franske Konge Carl, og Wil-
liam de la Poole, Greve af Suffolk, Ge-
sandt fra Henrik, Konge af England — at
sørnævnte Henrik skal ægte Prøken Mar-
garetha, Datter af Reignier, Konge af
Neapel, Sicilien og Jerusalem, samt kro-
ne hende til Dronning af England for
tredivte Mai næstkommende. Og videre:
„At Hertugdømmet Anjou og Grevskabet
„Maine skulle frigives og overgives til
„Kongen hendes Fader —

Kong Henrik.

Hvordan? hvad Udfel!

Gloster.

Tilgiv, Eders Naade!
jeg pludselig fik meget hjerteondt,
mit Syn blev mørkt; jeg kan ei læse længer.

Kong Henrik.

Udfel af Winchester! saa læs da J. —

Winchester.

„Videre — er det fremdeles Overeens-
komst imellem dem, at Hertugdømmene
Anjou og Maine skulle frigives og over-
gives til Kongen hendes Fader, og hun

„vorde sendt over, paa Kongen af Eng-
lands egen Bekostning og Udgift, og uden
at faae Medgift.“

Kong Henrik.

Vi er tilfreds! — Lord Marquis, lei Dit Ans.
Vi kaare Dig til første Hertug Suffolk;
og her vi nu med Sværdet Dig omgjorde. —
Der Grande York! I her entlediges
fra Jert Regentskab i de franske Lande,
til atten Maanedes er' fuldt forløbne. —
Tak, Onkel Winchester, Gloster, York og Buckingham,
Sommerset, Salisbury og Warwick;
Vi takke hver især for udviist Ginst
ved vores Kongebruds Modtagelse.
Kom, lad os gaae, og serge for, saa snart
som muligt, hendes Kroningsfest at feire.

(Kongen, Dronningen og Suffolk gaae.)

Gloster.

I Englands brave Pairs, Statens Grundstøtter!
Der Jer maa Humphrey nu sin Sørrig lette,
og Eders Sorg, ja hele Landets Sorg. —
Hvad! offred' da min Broder Henrik Ungdom
og Mod, og Guld og Folk i Krigene?
Gik han til Herberg under vilde Sky
saa tidt i Vint'rens Frost, i Somm'rens Brand,
for Frankrig, som sin Arvelod, at vinde?
og har min Broder Bedford brudt sit Hoved
for Henriks Seirfrugt statsflog at bevare?
har I ei selv, Sommerset, Buckingham,
Helt York, Salisbury, seirkronte Warwick,
i Normandi og Frankrig hentet Skrammer?
Og har min Onkel Beaufort og jeg selv
med hele Kongerigets lærde Raad,
saa længe ponset, siddet i Raadsalen

ved Dag, ved Nat, omtvistet, overveiet,
hvordan man Frankrig, Frankmand aved' heds?
Dg blev hans Høihed i hans aarle Barndom
til Trods for Tjender, kronet i Paris.

Dg skal slikt Mods, slikt Vrens Værk doe hen?
Skal Henriks Seire, Bedfords Bagtsomhed,
og Eders Krigsdaad, vore Viisraad, hendoe?
O Englands Pairs! Den Pagt er skjændig! usælt,
det Ugteskab! det Eders Priis udsetter,
og Eders store Navn af Mindets Bog;
udfradser, Eders Heltestotter, Ciffre,
og det betvingne Frankrigs Minde skjænder,
ja Alt til Intet gjør, som Intet gjort var!

Min Frænde! hvortil saadan heftig Tale,
og det umstændelige Klagemaal?
Frankrig er vort, og vi vil det beholde.

Gloster.

Ja, vi vil det beholde, hvis vi kan;
men nu er det umuligt at vi kan det;
nybakte Hertug Suffolk, som hist raader,
har givet Maines og Anjous Hertugdømmer
til Reignier, hiin Battiglonge, han,
hvis rige Stiil slet passer til hans Pung.

Salisbury.

Nu, ved hans Død, som for os Alle døde!
Anjou og Maine var Normandiets Møglær. —
Men Warwick, tappre Sen! hvi græder Du?

Warwick.

Alf Sorg; thi disse Tab kan ei gjenvindes.
O, var der Haab om deres Gjenerobring,
udgjød mit Sværd heds Blod; mit Die Vand ei!
Anjou og Maine! Seg selv dem begge tog;
Mit stærke Staal tog disse Strækninger.

Dg disse Stæder, dem jeg vandt ved Bunder,
 bortskjæntes glat væk nu for glatte Ord?
 Mort dieu!

Dork.

Gråd angaaer Hertug Suffolk! — gid han quæles!
 han, som vor Seirs=Des Gloria formørker!
 for skulde Fransken revet ud mit Hjerte,
 for jeg til slikt et Forbund laante Dre.
 Jeg læste altid: Englands Konger fik
 med Dronninger Guldsummer, rigest Medgift.
 Dg vor Kong Henrik punger ud af Lommen,
 for en at faae, som ei ham Skilling bringer.

Gloster.

Et snurrigt Kneb, tilforn ei hørt, at Suffolk
 for hendes Reises Kost og Tæring hid
 femtende Delen for sig selv forlanger! —
 I Frankrig blevet! sultet der hun skulde!
 for — !

Cardinalen.

Mylord af Gloster! nu for varm I bliver;
 Det var hans Naades, vores Konges Billie.

Gloster.

Mylord af Winchester! jeg vel forstaaer Jer;
 Min Tale er det ei, som Jer mishager;
 men min Nærværelse er Jer i Veien.
 Had fordrer Lust! Jeg læser Næsen i
 Dit Næsyn, stolte Klerk! ifald jeg tover,
 vi skal vor gamle Brydekamp begynde. —
 Farvel, Mylords! og siges paa min Dag:
 at jeg har spaaet: at Frankrig snart er tabt. —

(Gaaer.)

Cardinalen.

See! der gaaer vor Protector bort i Harmen.
 I Alle veed, han er min svorne Fjende,

Ja, hvad er mere, Fjende med Jer Alle;
 og jeg befrygter, ingen Ven af Kongen.
 Betank, Mylords! han nærmest er i Blodet,
 og Arving, rimeligt, til Englands Krone.
 Vandt Henrik med sin Brud et Keiserdomme
 og alle Vestens rige Kongeriger,
 da var der Grund til han saae suurt dertil.
 Giv Aigt, I Herrer! lad hans slebne Død
 ei trylle Jer; var' vise, var paa Post!
 Ja, om end Menigmand mon ynde ham,
 tilraabe ham „Du gode Hertug Gloster;“
 med Haandklap og med høie Jubelskrig —
 samt: „Gud beskjærme Eders Kongehøi hed!“
 og: „Gud bevar den gode Hertug Hum-
 phrey!“ —

Jeg frygter, trods alt dette Smigerglimmer,
 han findes skal en farefuld Protector!

Buckingham.

Hvi skal han da vor Konge protegere,
 som er til Myndighed og Skjælsaar kommen? —
 Min Fætter Sommerset, var enig med mig,
 og Alle I, — med Hertugen af Suffolk, —
 og Hertug Humphrey vippes fra sit Sæde.

Cardinalen.

Saa stort Anliggende ei taaler Nelen;
 Jeg gaaer til Hertug Suffolk, nu paa Stand.

(Gaaer.)

Sommerset.

Min Frænde Buckingham! skjendt Humphreys Stoltshed
 og Høi hed i hans Post har kranket os,
 saa tab ei den opblaste Alerk af Sigte;
 Hans Overmod er meer utaaaleligt
 end alle Brindsernes i hele Landet;
 assættes Gloster, vorder han Protector.

Buckingham,
 Protector Du, jeg, Commerſet,
 til Trods for Hertugen og Cardinalen!
 (Buckingham og Commerſet gaae.)

Salisbury.
 Stoltthed gik foran; Herſkeſyge følger!
 Mens diſſe virke blot for egen Hoſhed,
 det ſommer os for Rigets Vel at virke.
 Jeg ſaae end aldrig Hertugen af Gloſter
 ſig viſte jo ſom ægte Adelsmand.
 Tidt har jeg hørt den ſtolte Cardinal —
 meer liig en Krigsmand end en Kirklens Mand,
 ſaa puffet op, ſom om ham Verden lyſtred' —
 at bande ſom en Djævel, og fornedre
 ſig ſvaladybt under dem, ſom ſtyre Stat!
 Warwick, min Son! min Alders Fryd og Haab!
 Din Daad, Din Gælighed, Din jevne Færd
 har Dig tilvundet almeen Undeſt meeſt
 af Alle, Hertug Humphrey blot undtagen. —
 Og Broder Ver! Din Kriigerdaad i Irland,
 i det Du Bergerfreden der gjenſtitted',
 og nys Dit Helteværk i Frankrigs Hjerte,
 da Du for vores Kenge var Regent,
 har gjort Dig ærefrygtet af alt Folket; —
 Lad os forene os til Folkets Vel,
 i hvad vi kan; det er: at lægge Tømme
 paa Suffolks Stoltthed ſom paa Cardinalens,
 paa Buckinghams, Commerſets Herſkeſyge;
 og af al Magt i Humphreys Daad medvirke,
 ſaalange den til Landets Bedſte ſigter!

Warwick.
 Saa ſandt Gud hjælpe mig! jeg elſker England,
 og Fædrelandets Gæder, Held og Fordeel!

York.

Det samme siger York, og med meest Grund.

Salisbury.

Saa skynd Jer, at til Mening vi kan komme!

Warwick.

Til Mening! O, min Fader! Maine er tabt;
 hiint Maine, som Warwick vandt i bedste Mening,
 og vilde holdt til sidste Mandepust;
 Om Mening tale I? Jeg meente Maine;
 Det vundet; eller der jeg lægger mine Been!

(Warwick og Salisbury gaae.)

York.

Anjou og Maine er' givne til de Franske;
 Paris er tabt; og hele Normandiet
 kun hænger ved et Haar, da hiint er tabt.
 Suffolk har sluttet Fredsartiklerne,
 tilfreds' var' vore Pairs, og Henrik glad ved
 for tvende Hertugdømmer at tilbytte
 en Hertugdatter sig. Jeg dem ei dadler,
 hvad gaaer det dem an? Dit, ei deres eget,
 de give bort. Sorevere kan sælge
 af deres Lov for Skillingskjøb, og købe
 sig Venner, udstøffere Skjoger,
 slaae høit paa, til det Hele er forødt;
 imens den arme Giermand af Gudsset
 staaer skjælvende, og græder over dem,
 og ryster Hovedet, og vrider Hænder,
 mens Ved om Alt bli'r kastet, Alt bli'r ranet,
 han hungrig staaer, tør ei sit Eget røre.
 Saa York maa sidde nu og skjære Tander,
 imens hans Land man kjøbslaaer om og sælger.
 Jeg troer, at Englands, Frankrigs, Irlands Riger
 staae i det Forhold til mit Rjød og Blod,
 som hiin usæle Brand tændt af Althea

til Brindsens Hjerte hist af Galyden.
 Maine, Anjou, begge givne til de Franſke!
 Toldt Nytt for mig, ſom havde Haab om Frankrig,
 ſom end jeg har om Englands rige Jordbund.
 Den Dag tør komme, York ſit Eget fordrer;
 derfor de Nevillers Parti jeg tager,
 og lader vennehuſd med ſtolten Humphrey,
 og, naar jeg ſeer min Kands, jeg fordrer Kronen,
 den gyldne Cirkel, jeg at træffe ſøger.
 Min Ret ſkal Lancaſter ei ſtolt mig røve,
 ei holde Sceptret i hans Barmelalle,
 ei bære Diademmet paa ſit Hoved,
 hvis Klerkeſind ei paſſer til en Krone.
 Thi, rolig York! en Stund, til Tiden kommer;
 Paſ paa, og vaag, imens de Andre ſove,
 kaſt ned Dit Lod i Statens Londoms Dybder,
 til Henrik, vammel ved ſin Elſkovsglade
 med hans nye Brud, vor dyrefjebte Dronning,
 og Humphrey er med Paterne i Riv;
 da høit jeg melkehvide Roſe haver;
 dens ſøde Duft ſkal gjennemtrange Luften;
 da bærer jeg Yorks Vaaben i min Hane
 til Tag og Brydelamp med Lancaſter;
 og jeg ſkal tvinge ham til Kronen at afſiige,
 hvis Scepter af Papir har ſtyrtet Englands Rige!
 (gaaer.)

Anden Scene.

Sammeſteds. Bærelſe i Hertugen af Gloſters Huus.

Gloſter og Hertugin den trade ind.

Hertugin den.

Hvi bugner, heier min Gemal ſig, liig
 det Kornar, Ceres alt for rigt betynger?
 Hvi mærkes ſtore Hertug Humphreys Bryn,

som om han Verdens Gunst og Miner spotted?
 Hvi fæste Dine Dine sig paa Jorden,
 og stirre stivt paa hvad Dit Blik formørker?
 hvad seer Du der? Kong Henriks Diadem,
 med hele Verdens Vresglands omstraalet?
 Hvi saa, da stir, og paa Dit Ansigt kryb,
 til hiin Guldcirkel slutter om Dit Hoved!
 Udstræk Din Haand, grib efter Vrens Guld. —
 Hvad? — Er Din Arm for svag! jeg min Dig laaner.
 Og naar vi begge to har Skatten løstet,
 vi vil mod Himlen vore Jøser hæve;
 og aldrig meer fornødre saa vort Die,
 at vi et Blik vil Jorden værdige!

Gloster.

O Leonore! hvis Du elsker mig,
 bortskjær da Herskesygens fule Kræft;
 og gid den Tanke, naar paa Dind jeg pønser
 imod min Frande, mod den fromme Henrik,
 min sidste Tanke werde her paa Jord!
 Min fæle Drom i Nat gør mig tungsinnet.

Hertuginde.

Hvad dromte I da? sig det! jeg gjengjelder
 med sød Fortælling af min Morgendrom.

Gloster.

Mig syntes denne Stav, mit Vredestegn,
 blev sanderbrudt; jeg mindes ei af hvem,
 men, som jeg troer, var det af Cardinalen;
 og paa dens Stykker fattedes Hovedet
 af Edmund Hertugen af Sommerset
 og de la Poole den første Hertug Suffolk.
 Det var min Drom; Betydningen veed Gud kun!

Hertuginde.

Ha! det var Intet; var Bevist kun paa,
 at hvo som bryder Stav i Glosters Lyflund,

skal for sin Djerphed med sit Hoved bøde.
Men hør nu mig, min Humphrey, elskte Hertug!
Mig tyktes, at jeg sad paa Herskerstæde
i Westminster's Domkirke, paa hiin Stol,
hvor vore Dronninger og Konger krones;
og Henrik og Marg'retha knæled' for mig,
og paa mit Hoved satte Diademet.

Gloster.

Nei! nei! min Viv! her maa jeg skjælde Dig!
opblæste, fletopdragne Leonora!
Er Du næstferste Frue ei i Riget?
Protectorens Gemal, og elsket af ham?
Staaer Verdens Glæder paa Dit Vink ei rede
i større Rigdom, end Din Tanke fatter?
Og stedsse paa Forraderi Du smedder,
for hovedkilds Dig og Din Mand at styrte
fra Grens Tinde ned til Elfsandsels Fod?
Vort fra mig! Vort! jeg vil ei høre meer!

Hertugindeu.

Hvad? min Gemal! saa opbragt I mig skjælder,
og blot fordi min Drom jeg Jer fortæller?
fra nu hver Drom jeg for mig selv beholder,
saa skjældes jeg dog ei!

Gloster.

Nu, vær ei vreed! jeg er jo god igjen!
(Et Bud træder ind.)

Budet.

Mylord Protector! det er Kongens Dufke,
at I vil ride til Sanct Albans med,
paa Falkejagt med ham og Dronningen.

Gloster.

Jeg kommer. — Gaaer Du med, min Leonore?

Hertuginde.

Ja, ædle Herre! Jeg skal følge strax!

(Gloster og Budet gaaer.)

Jeg følge maa; jeg kan ei foran gaae,
mens Gloster af sliq usel Aand besjæles.

Hvis jeg var Mand, var Hertug, næst i Slægt,

jeg rydded' disse Ainstodstene bort,

og baned' Bei paa hovedløse Kroppe

ja, Dvinde skjondt, jeg ikke spille vil

hum Nolle i Fortunas Pragtoptog. —

— Ha! Er I der Sir John! — Hat Mod min Ven!

Vi ene er', her er kun Du og jeg.

(Hume træder ind.)

Hume.

Jesus bevare Eders Majestæt!

Hertuginde.

Hvad? Majestæt? min Titel er kun „Raade.“

Hume.

Men ved Guds Raade, og Hume's Raad og Bærk
vil Eders Raadetitel snart foreges.

Hertuginde.

Hvad siger Du? har Du Samtale havt

med Grethe Jourdain — hun den kloge Her,

og hiin Besværges Roger Belingbroke?

og vil de vove paa at tjene mig?

Hume.

De lovet har, at vise Eders Høiherd

en Aand fra Underverd'nen manet op,

og muligt skal den svare paa hvert Spørgsmaal,

som Eders Raade den vil forelægge.

Hertuginde.

Nok! — Jeg vil tænke paa Spørgsmaalene.

Naar vi tilbage drage fra Sanct Albans,

vil vi see den Sag fuldelig iværksat.
 Her, Hume! tag denne Pen! og gjør Dig lystig
 med Dine Hjælpere i denne Storsag!

(Hertuginde gaaer.)

Hume.

Hume lystig gjøre sig med hendes Guld?
 Hei lystig! det han skal. — Men nu John Hume,
 forseg! Din Mund, og sliig fra nu kun: munn!
 Den hele Ting udkræver dybest Tausshed.
 Min Guld mig skænker, for at bringe Heren.
 Guld er velkomment, kom det end fra Djævl'en!
 Dog har jeg desforuden end en Guldlyst;
 jeg tør den rige Cardinal ei nævne,
 ei den nybagte store Hertug Suffolk.
 Dog finder jeg det saa; thi sandt at si,
 de kjendte Friens Hovmod grant; de hyred'
 mig til at undergrave hende, vække
 hos hende gammel Lyst til Landbesværgen!
 Man siger: Skjælm til Mægler ikke trænger.
 Dog, Cardinalens Mægler er jeg, som og Suffolks. —
 Hume! vogt Dit Skind! Du ellers fristes kunde
 at kalde dem et udsøgt Skurkepar.
 Ja! saadan er det! og tilsidst jeg frygter
 mit Skurkeri vil styrte Friens plat;
 Og Humphrey falder med sin Hertuginde. —
 Skee hvad skee vil, naar blot jeg Guld kan vinde!
 (gaaer.)

Tredie Scene.

Samme Steds. Bærelse i Palladset.

Peter og flere med Bønskrifter.

Første Supplikant.

O gode Mænd! lad os trænge os tæt sammen.
 Lord Protectoren kommer her forbi om et Dieblis, og
 da kunne vi overrække ham vore Ansøgninger i Pennen.

Anden Supplikant.

Ja, Gud Herren bestraffe ham, for han er et godt Menneſte. Chriſt ſigne ham!

(Suffolk træder ind med Dronning Margaretha.)

Førſte Supplikant.

Der kommer han, troer jeg, og Dronningen med ham; ſandelig, jeg vil være første Mand.

Anden Supplikant.

Tilbage, Du Døſſehoved! det er jo Hertugen af Suffolk, og ikke Lord Protectoren.

Suffolk.

Hvad godt, Karl? vil Du mig noget?

Førſte Supplikant.

Mylord! jeg beder Jer, tilgiv mig; jeg tog Feil af Jer og Lord Protectoren.

Dronning Margaretha.

(Læſer Udſkriften.)

„Til Mylord Protector!“ Ere Eders Bønſkrifter til hans Herlighed? Lad mig ſee dem. Hvad angaaer Dit?

Førſte Supplikant.

Mit, med Eders Naades Tilladdeſe, er ſtillet imod John Goodman, Lord Cardinalens Tjener, fordi han formener mig mit Huus, min Jord, min Huſtru, og Alt.

Suffolk.

Din Huſtru med? — Det er rigtig nok en Slags Fornærmelſe. — Hvad bringer I? — Hvad er dette? (Læſer.) „Imod Hertugen af Suffolk, for Indhegningen af Melford Fællede“ — Hvordan, I Skurk!

Anden Supplikant.

Al, Herre! jeg er kun en stakkels Supplikant paa vert hele Borgerstabs Vegne.

Peter (overrækker sit Bønkrift.)

Imod min Mester Thomas Horner, fordi han sagde: at Hertugen af York var retmæssig Arving til Kronen.

Dronning Margaretha.

Hvad siger Du? har Hertugen af York sagt, han var retmæssig Arving til Kronen?

Peter.

Nei, min Mester var det! Nei, i Sandhed! min Mester sagde, at han var det; og at Kongen var en Usurpator.

Suffolk.

Er her Nogen? (Tjenere komme ind) Heer denne Karl ind, og send strax ved en Retsbetjent Bud efter hans Mester. — Vi vil høre mere om Jeres Sag i Kongens Narværelse.

(Tjenere gaar med Peter.)

Dronning Margaretha.

Hvad Jer angaaer, som søge Protection under Mylord Protector's Raaderinger; skriv Ederes Bønkrift om, og søg paa nye.

(Sønderriver Ansøgningerne.)

Bort, lumpne Skurke! — Suffolk! lad dem gaar!

Alle.

Kom, lad os gaar!

(De Ansøgende gaar.)

Dronning Margaretha.

Siig, Mylord Suffolk! er det saadan Sæd og Skik ved Englands Hof? Siig mig, er dette Regjeringen her paa Britaniens D,

er dette Albions Herfers Kongemagt?
 Hvad? skal Kong Henrik staae til evig Tid
 som Wyndling under den knurvorne Gloster?
 Er jeg i Adkomst og i Titel Dronning,
 og maa mig see en Hertugs Underdan?
 Hor, Poole! jeg siger Dig, da Du i Tours
 til Ere for min Kjærlighed brød Landse,
 og stjal de franske Dammers Hjertes, tro'de
 jeg fuldt og fast, Kong Henrik ligned' Dig
 i Middermod og Aand og mandig Skjønhed,
 Men al hans Hu til Hellighed kim staaer,
 til Vennebramsning paa sin Rosenkrands.
 Hans Helte er Propheter og Apostler;
 hans Vaaben heilige Sprog og Bibelsteder.
 Hans Laestue, hans Turneerplads er,
 hans Elste Møjsing-Helgenbilleder. —
 Sid Cardinalernes Collegium
 til Pave vilde vælge ham i Rom,
 og med tredobbelt Krone pryde ham;
 Det var en Post just for hans Hellighed.

Suffolk.

Vær rolig, Dronning! som jeg Marsag var i
 at Eders Høihed kom til England, vil jeg
 staae inde for, I der tilfreds skal vorder!

Dronning Margaretha.

Foruden den opblaste Lord Protector,
 har vi Beauford, den herskesyge Klerk,
 Sommerset, Buckingham, den sure York.
 Mindst Mand blandt dem formaaer jo meer end
 Kongen.

Suffolk.

Og den blandt dem, som allermest formaaer,
 formaaer ei meer i England end de Nevils;
 ei simple Pairs er Salisbury og Warwick.

Dronning Margaretha.

Ei ærgre de mig alle selv saa meget
 som hiin hovmodige Protector=Ærne.
 Hun sees ved Hove med en Skare Damer,
 meer liig en Keisers end en Hertugs Viv.
 Hver Fremmed troer, at hun er Landets Dronning.
 En Hertugs Indkomst smykke hendes Bryst,
 og i sit Hjerte spotter hun vor Armod.
 Skal jeg da og opleve Havn paa den
 foragtelige Skjege, født i Stovet!
 Hun brouted' nys blandt sine Vndlinger:
 Selv hendes simple Hverdagsskjoles Slæb
 var mere værdt end alt min Faders Land,
 for den Tid Suffolk for hans Datter gav
 to Hertugdømmer. —

Suffolk.

Eders Majestæt!
 jeg selv har alt en Liimpind sat for hende,
 og det med slikt et Chor af Loffefugle,
 at hun vil sætte sig, for dem at høre;
 og aldrig stige meer, for Jer at krænke.
 Vends hende ei, men hør mig Eders Raade!
 thi dristig vil jeg raade Eder heri.
 Endskjendt os Cardinalen huer ei,
 med ham og Lorderne vi Sag maa gjøre,
 til vi har Hertug Humphrey bragt i Misgunst.
 Hvad angaaer Hertug York, — den sidste Klage
 vil ikkun lidet sige til hans Bedste.
 Saa een for een vi luge op dem alle,
 og i det lykkelige Roer kun styre.

(Kong Henrik træder ind med York og Sommer-
 set, i Samtale med dem. Hertugen og Her-
 tuginden af Gloster, Cardinal Beau-
 fort, Buckingham, Salisbury og War-
 wick.)

Kong Henrik.

Mylords! for min Deel bryder det mig intet;
York, Sommerset, hvert Valg er mig det samme.

York.

Hvis York i Frankrig har sig ilde teet,
lad da Regentskabet ham nægtet blive.

Sommerset.

Hvis Sommerset er denne Pøst uværdig,
da vorde York Regent, og jeg ham viger.

Warwick.

Din Eders Raade værdig er, det spørges
her ikke om. York er den værdigste.

Cardinalen.

Afbryd ei Dvermand, Du stolte Warwick!

Warwick.

I Felddet er Beaufort ei min Dvermand.

Buckingham.

Hver Mand her, Warwick! er Din Dvermand.

Warwick.

Og hver Mand's Dvermand tør Warwick vorde.

Salisbury.

Lie Son; — og, Buckingham! viis I en Grund til,
at Sommerset her foretrækkes skulde.

Dronning Margaretha.

Jo! fordi Kongen saa vil have det.

Gloster.

Kongen er gammel nok til selv at stemme
i denne Sag; det er ei Dvindehand'ler.

Dronning Margaretha.

Hvis han er gammel nok, hvortil behøver
hans Herlighed da Jer til sin Protector?

Gloster.

Min Dronning! jeg for Riget er Protector;
Naar Kongen vil, nedlægger jeg min Post.

Suffolk.

Nedlæg den da med samt Dit Overmod.
Fra Du blev Konge (thi Du est det dog!)
sank Staten hver Dag meer mod Undergang;
Dauphin har vundet Magt hiinsides Havet,
og alle Rigets Pairs og Adels herrer
har været Slaver for Din Enehersten.

Cardinalen.

Du Folket plaget har og Cleresjet,
hvis Punge Dine Presninger har lettet.

Sommer set.

Din Qvindes Pragt, Din Byggelyst har kostet
Skatkammeret en mægtig Masse Guld.

Buckingham.

Din grumme Retsfærd mod Forbrydere
har overskredet Lov, og overlader
til Lovens Godtbefindende Dig selv.

Dronning Margaretha.

Dit Salg af Embeder og franske Stæder, —
var det bekjendt som det er hoist mistænkt —
fik Dig til flux at springe uden Hoved.

(Gloster gaaer. Dronningen taber sin Bifte.)

Tag Bisten op! — Nu? kan I ei, min Søde?

(giver Hertugin den et Drefigen.)

Var det Jer, Frue? Om Forladelse!

Hertugin den.

Var det mig? — Ja, just mig, stolte Francaise!
Var mine Regle nær nok Eders Skjønhed,
jeg mine ti Bud i Jert Ansigt satte.

Kong Henrik.

Vær rolig, adle Brue!

Det skeete imod hendes Villie.

Hertuginde.

Mod hendes Villie? — Se Dig snart for, Konge!

Hun vil Dig daare, dybsse som et Varn.

Skjendt her de Fleste Hjertet bær i Brogen,

hun Leonore ei skal slaae uhaavnet!

(Hertuginde gaaer.)

Buckingham.

Lord Cardinal! jeg følger Leonora,

og seer, hvorledes Hertug Humphrey færdes.

Hun tirret er, og hendes Næsen tranger

til Spore ei, hun raser til sit Fald.

(Buckingham gaaer.)

(Gloster kommer tilbage.)

Gloster.

Mylords! nu da min Harmes svalet er

ved een Gangs Vandring her om denne Tiirkant,

jeg kommer for om Statens Sag at tale.

Hvad hadste, falske Anker angaaer,

beviis dem, og saa domme Loven mig.

Dog, saasandt Gud Barmhertighed mig vise,

som trofast jeg mit Land og Kongen elsker!

Men nu til Sagen, som vi har ihænde. —

Jeg siger Jer, York er meest skicket til

Regentskabet for Jer i Frankrigs Rige.

Suffolk.

For vi til Valget skride, giv mig Lov til

at nævne nogle ikke svage Grunde,

som vise, York er dertil meest uskicket.

York.

Suffolk!

Jeg vil Dig sige, hvi jeg er uskicket.

Først: fordi jeg Din Hovmod ei kan smigre,
 dernæst: hvis jeg til Posten vorder kaaret,
 vil Mylord Sommer set mig holde her
 foruden opgjort Sag, samt Penge, Rustning,
 til Frankrig vundet er af Dauphins Hænder.
 Hans Pibe dandsed' jeg jo nysens efter,
 indtil Paris, berendt, udhungret toges.

Warwick.

Det kan jeg vidne, og meer skændig Daad
 har ei Forræder i vort Land begaaet.

Suffolk.

Galstarrige Warwick, tie!

Warwick.

Du Stolttheds Billed'! sig, hvi skal jeg tie?

(Suffolks Tjenere komme ind, og bringe med sig
 Horner og Peter.)

Suffolk.

Thi her er een, anklaget som Forræder. —
 Sid Hertug York kan klare for sig selv!

York.

Anklager Nogen York som en Forræder?

Kong Henrik.

Suffolk, hvad mener Du? Hvo ere disse?

Suffolk.

Min Konge! dette er den Mand, som for
 Forræderi sin Mester her anklager.

Hans Ord var' saa: „at Richard Hertug York
 retmæssig Arving var til Englands Krone,
 og Eders Majestæt blot Usurpator.“

Kong Henrik.

Stig, Mand! lod saadan Dine Ord?

Horner.

Med Eders Majestæts gunstige Tilladelse, jeg har aldrig sagt eller tænkt sligt; Gud er mit Vidne, at jeg falskeligen anklages af denne Skurk!

Peter (holder Ringene i Beiret.)

Ved disse ti Deen sværger jeg, ædle Herrer! at han sagde dem til mig en Aften oppe paa Øvstikammeret, just som vi polerede Mylord af Yorks Rustning. —

York.

Du usle Skarn og Skurk af Pobelbarmen, jeg for Din Lagn Dit Hoved have vil. —
Jeg beder Eders Konge-Majestæt,
at han maa friste Lovens hele Strengthed.

Horner.

Åh, Mylord! jeg vil lade mig hange, hvis jeg nogensinde talte slige Ord. — Min Anklager er min Læredreng; og da jeg forleden Dag gav ham en Correer for hans Forseelse, svor han mig til paa sine Ånæ, at han nok skulde finde Kands til at give mig Lige for Lige; jeg har gode Vidner herpaa; derfor bønfaller jeg Eders Majestæt, at I ei støder en ærlig Mand bort paa en Skurks Betyldning.

Kong Henrik.

Ønfel! Hvad svarer Ret og Skjel i saadan Sag?

Gloster.

Hvis ret jeg Skjelne kan, den Dom, min Konge!
„Lad Sommerfet Regent i Frankrig vende,
„thi det Mistanke vakte vil mod York;
„og disse vende da en Dag bestemt
„til Dvekamp paa en dertil udseet Plads;
„thi Vidne har han paa sin Lærlings Dndskab.“
Ret dette er, og Hertug Humphrey's Dom. —

Kong Henrik.

Saa see det da. Mylord af Sommerset,
Vi kaare Jer til Prindsregent af Frankrig.

Sommerset.

Jeg takker ydmygt Ederes Majestæt.

Horner.

Og jeg modtager villig vores Ivelkamp.

Peter.

Herre Gud! Mylord! Jeg kan ikke fægte; for
Guds Skyld, hav Medynk med min Sag! — Al,
Herre! vær mig naadig! jeg bliver aldrig i Stand til
at gøre et eneste Slag. O Herre! O mit Hjerte —!

Gloster.

Karl! fægte maa Du, eller Du skal hænges.

Kong Henrik.

Bring dem i Fængsel nu, og Kampens Dag
skal være sidste Dag i næste Maaned. —

Rom, Sommerset! at Vi Dig bort kan jende!

(De gaar.)

Fjerde Scene.

Hertugen af Glosters Have.

Grethe Jourdain træder ind med Hume,
Southwell og Bolingbroke.

Hume.

Rom, godt Føls! Jeg siger Jer, Hertuginde
venter at see Opfyldelsen af Ederes Løfter.

Bolingbroke.

Mester Hume, vi ere forberedte derpaa. Vil
Hendes Naade see og høre vore Besværgelser?

Hume.

Ja, hvad andet; frygt I ikke hendes Mod.

Bolingbroke.

Jeg har hørt hende omtale som en Kvinde af uovervindelig Aand; men det vil være bedst, Mester Hume, at I bliver hos hende hist oppe, medens vi ere i Arbejde hernede; og derfor beder jeg Jer, at I i Guds Navn vil gaae og forlade os. (Hume gaaer.) Moer Jourdain, læg Jer næsegruns ned og kryb paa Jorden. — John Southwell, læs I, og lad os isærd med vort Arbeid.

(Hertuginde lader sig see paa Balconen.)

Hertuginde.

Brav, mine Venner! og værre Alle velkomne. Nu til Værket, jo før jo heller!

Bolingbroke.

Taalmodighed! Troldmand veed deres Tid;
dyb Nat, og kulsort Nat, dødsstille Nat,
den Natstund, da man Troja stal i Brand;
da Ugler skrig, Lænkende tude,
da Aander gaae, og Døde sprænge Grave;
den Stund bedst skikket er for vores Id. —
Sæt Jer, og frygt ei, Frue! dem vi mane
vi binde fast i en indviet Kreds.

(Her udøve de de behørige Ceremonier, og gjøre Kredsen; Bolingbroke eller Southwell læser: „Conjuro te“ o. s. v. Det tordner og lyner frygteligt; derpaa opstiger Aanden.)

Aanden.

Adsum.

Grethe Jourdain.

Asmath,
ved Gud den evige, hvis Navn og Magt
Du bærer ved, svar mig paa hvad jeg spørger;
thi før Du taler, herfra ei Du viger.

Anden.

Spørg hvad Du vill! —

O, at jeg havde svar't og var befriet!

Bolingbroke (læser af et Papis.)

„Om Kongen først: Hvad bliver der af ham?“

Anden.

Den Hertug lever, som assætter Henrik;
men overlever ham, og voldsomt doer.

(Alt som Anden taler, opskriver Southwell Svaret.)

Bolingbroke.

„Hvad Skjæbne venter Hertugen af Suffolk?“

Anden.

Han før en Havmand doer, det bli'er hans Ende.

Bolingbroke.

„Og hvad skal hände Hertug Sommerset?“

Anden.

Han Borge flye!

Sikkrere han er paa sandig Slette,
end hvor høie Borge stande. —

Hold op! thi meer jeg knap udholde kan.

Bolingbroke.

Synk ned til Mørket og til Svovelpolen.

Viig bort, Du Helvedaand!

(Torden og Lyn. Anden synker ned.)

(York og Buckingham træde hastig ind med Bag
og Andre.

York.

Tag fast Forræderne! tag hele Vanden!

Troldher! her greb vi Dig paa ferske Gjerning. —

Hvad, Frue! er J der? Kongen og Staten!

bør denne Eders Moie rigt forstylde;

Mylord Protector vil — det veed jeg vist —

see for slikt Natværk, Jer ved Dagølys lønnet.

Hertuginde.

Ei Børk saa finst som det mod Englands Konge;
Du, Hertug! truer frekt, hvor ei er Grund!

Buckingham.

Nei! ingen Grund!

(viser hende Papiret.)

Hvad kalder Fruen dette?

Vort med dem; de skal fængsles strengeligt,
og skilles. Eders Naade følger os! —

Stafford! tag hende til Dig! —

(Hertuginde gaaer ned fra Balconen.)

Alt Eders Lapperi skal nu for Dag;

Alt! — Vort med Alle!

(Bagten gaaer med Southwell, Bolingbroke o. s. v.)

Børk.

Lord Buckingham! I passed' Eders Snit!

en net Plan, velvalgt til at bygge paa!

Dg nu, Mylord! lad os see Satans Haandskrift!

Ha! hvad er det?

(han læser.)

„Den Hertug lever, som affætter Henrik;

„men overlever ham, og voldsomt doer.“

Ja, saa det er:

„Aio te, Eacida, Romanos vincere
posse.“

Godt! — nu til Enden!

„Hvad Skjæbne venter Hertugen af Suffolk?

Han for en Havmand doer; det bli'er hans Ende. —

Dg hvad skal hende Hertug Sommerfæt? —

Han Borge slye!

Sikkerer han er paa sandig Slette,

end hvor høie Borge stande.“

Kom, kom Mylords!

Med Meie vil de Spaadomme opfyldes,

med Moie de forstaaes!

Nu netop drager Kongen til Sanct Albans;
og denne vakkre Dames Mand ham følger.
Did gaae vort Nytt, saa rast som Hest kan bringe det;
en bitter Frokost for Mylord Protector!

Buckingham.

Tillad mig, Eders Naade, Mylord York!
at være Bud, i Haab om Buds Belønning.

York.

Alt efter Eders Dnske, gode Lord? — Hella!
Er der Ingen ved Haanden?

(En Tjener kommer.)

Jndbyd Mylord Salisbury og Warwick
til Aftenspiisning her i Morgen. — Gaae! *)

(De gaae.)

*) Her ender asdobe Boersoms Oversættelse.

Anden Akt.

Første Scene.

Sanct Albans.

Kong Henrik, Dronning Margaretha, Glos-
ster, Cardinalen og Suffolk med Falconerere,
som gjere Jagtskrig.

Dronning Margaretha.

I lang Tid, Lorder, troe mig, har jeg ikke
seet nogen Jagt nær Vandet bedre lykkes.
Lad mig dog, da Vinden var saa stærk,
ti var mod een, at Jacob ei var sieget.

Kong Henrik.

Til hvilken Hvide, Mylord, Eders steg,
hvor stolt den svæved' over hele Nesten!
I sine Kreaturer virker Gud!
Som Mennesket, saa Fuglen gjerne stiger.

Suffolk.

Ei maa det undre Eders Majestæt,
Mylord Protector's Falke hoit sig svinge;
de kjende deres Herres Lyst til Stigen,
hans Tanker over Falkens Flugt sig hoine.

Gloster.

Det er, Mylord, et lavt, uædelt Sind,
hvis Stræben ikke overstiger Fuglens.

Cardinalen.

Jeg tog ei Feil, han svæver over Skyen.

Gloster.

Hvad mener I, Mylord, var det ei godt,
isald I kunde op til Himlen flyve?

Kong Henrik.

Hvor den evindelige Glæde boer.

Cardinalen.

Din Himmel er paa Jord, Dit Blik, Din Tanke
flaaer ned i Kronens Guld, Dit Hjertes Afgud;
Fordærvelige, farlige Protector,
Du mener det ei godt med Land og Konge.

Gloster.

Er Præstevælden alt saa vis i Sagen?
Tantæne animis cælestibus iræ?
Saa varm, Prælat? Sy Dunkle, skjul Jer Dndskab!
Kan I det ei med saadan Hellighed?

Suffolk.

Ei Dndskab, Sir, ei meer end det sig semmer
saa god en Trætte og saa slet en Pair.

Gloster.

Som hvem, Mylord?

Suffolk.

Som Eder selv, Mylord;
om Jert Protectorskab det saa tillader.

Gloster.

Din Trods er kjendt i hele England, Suffolk.

Dronning Margaretha.

Som Glosters Vresyge.

Kong Henrik.

Hør mig, Dronning,

lad være deres Raseri at hvæsse.

Velsignet er Fredsstifterne paa Jorden.

Cardinalen.

Lad mig velsignes for den Fred jeg gjer,
ved Sværdet mod den stolte Lord Protector!

Gloster (affides til Cardinalen.)

Gid, hellige Dnele, dertil snart det kom!

Cardinalen (affides.)

O ja! saasnart Du tør.

Gloster (affides.)

Ei denne Sag
udfordrer Sammenrotten. Ene Du,
Beskyldningen, men med Dit Liv, besvare.

Cardinalen (affides.)

Hvor ei Du vover Dig, og, om Du tør,
i Åften da, ved Lundens østre Side,

Kong Henrik.

Hvad er paa Færde, Lorder?

Cardinalen.

Troe mig, Gloster,
for tidlig Falken blev kaldt ned, vi kunde
saaet mere Vildt. (affides.) Glem ei tveægget Sværd!

Gloster.

Vel, Dnle.

Cardinalen.

I veed Besked? ved Lundens østre Side?

Gloster. (affides.)

Jeg moder, Cardinal.

Kong Henrik.

Hvad er det, Gloster?

Gloster.

Vi tale kun om Falkejagten, Herre.

(affides.) Nu ved Guds Moder, Præst, Du skal
kronrages,

Hvis ei, jeg sægter Het.

Cardinalen (affides.)

Medice te ipsum;

Protector, vogt Jer, vær Jer selv Protector!

Kong Henrik.

Uveiret stiger, Lorder, saa Jert Hovmod.

Hvor blodigt saarer den Musik mit Hjerte!

Naar slige Strenge ei samstemme kan,

saa svinder Haabet om al Harmoni.
 Jeg beder, Lords, lad mig den Tvedragt jerve.
 (En af Sanct Albans Indvaanere kommer ind frigende:)
 Et Underværk!

Gloster.

Krabat, sig hurtig frem,
 hvad Underværk er det Du raaber ud?

Indvaaneren.

Et Underværk, et Under!

Suffolk.

For Kongen træd, sig ham Dit Underværk.

Indvaaneren.

En blind Mand fik i dette Dieblif
 i Kirken, ved Sanct Albans Skriin, sit Syn;
 En Mand, som aldrig før saae Dagens Lys.

Kong Henrik.

Giv Herren Priis! han giver hver som troer,
 i Mørket Lys, Trost i Fortvivlelsen.

(Borgemeisteren af Sanct Albans og hans Embeds-
 brødre komme ind, Simpcor indbæres, af to
 Personer, paa en Stol; hans Kone og en stor
 Mængde Menneſter følge.)

Cardinalen.

Her komme Byens Mand i Procession,
 at stille frem for Eders Hoihed, Manden.

Kong Henrik.

Stor Naaden er i denne Jammerdal;
 dog ved hans Syn hans Synder vil formeres.

Gloster.

Nærm Eder, Folk, og bring ham hid til Kongen,
 Hans Hoiheds Billie er, med ham at tale

Kong Henrik.

Fortæl, min Ven, fortæl omstændelig,
 at vi, for Dig, kan Herrens Godhed love;
 sig, var Du længe blind, for Du fik Synet

Simpcox.

Fra Fodflen, Eders Naade,
Konen.

Ja sandelig, det var han.

Suffolk.

Hvem er det Fruentimmer?

Konen.

Hans Kone, Eders Herlighed!

Gloster.

Hans Moder havde været bedre Vidne.

Kong Henrik.

Hvor blev Du født?

Simpcox.

I Nord, i Berwick, Eders Naade.

Kong Henrik.

Guds Albarmhjertighed er uden Grændser.

Lad aldrig Dag, ei Nat gaae uden Ben,
og steds minde Du, hvad Herren gjorde!

Dronning Margaretha.

Fortæl mig, Mand, om Handelsen Dig drev,
hvad eller Andagt, til Sanct Albans Skriin?

Simpcox.

Den pure Andagt kun. I Søvn blev
jeg meer end hundred Gange af ham kaldt,
den gode Helgen sagde: „Saunder, kom,
beed ivrigt ved mit Skriin, og jeg vil hjælpe!“

Konen.

Ja det er sandt, jeg selv har mangengang,
om Natten hørte en Stemme paa ham kalde.

Cardinalen.

Hvad, er Du halt?

Simpcox.

Ne ja, Gud hjælpe mig!

- Hvor gif det til? Suffolk.
 Et Fald ned fra et Træ. Simcox.
 Et Blommetræ. Konen.
 Hvorlange har Du været blind? Gloster.
 Fra Fodslen, ædle Herre! Simcox.
 Og op Du vilde krybe i et Træ? Gloster.
 Slig Daarskab jeg begif mens jeg var ung. Simcox.
 Ja, han betalte dyrt sit Boveslykke. Konen.
 Du elsker Blommer høit, Du voved meget. Gloster.
 Min Kone ønskede sig nogle Svedsker, Simcox.
 saa kreb jeg op, hvorved mit Liv jeg voved. Gloster.
 Den Skjælm er fin, dog knap det hjælper ham —
 Jeg vil hans Dine see; — nu blink — see op —
 Min Mening er, Du seer endnu ei godt. Simcox.
 Gud og Sanct Alban, Tak! som Dagen klart. Gloster.
 See denne Kappe her, sig mig dens Farve. Simcox.
 Rød, Herre, rød som Blod. Gloster.
 Vel, rigtig sagt. Hvad Farve har min Kjole?

Simpcor.

Sort, Herre, sort, ja kulsort som en Ravn.

Kong Henrik.

Du altsaa veed, hvad Farve Ravnens har?

Suffolk.

Dog har han, tænker jeg, ei seet en Ravn.

Gloster.

Men Kjøler, Kapper, mange ser i Dag.

Konen.

Nei aldrig ser i Dag hans hele Liv.

Gloster.

Hvad er mit Ravn? Du Hundsvot?

Simpcor.

Det veed jeg ikke, Herre.

Gloster.

Hvad er hans Ravn?

Simpcor.

Jeg veed det ei.

Gloster.

Dg hans?

Simpcor.

Jeg det ei heller veed.

Gloster.

Hvad er Dit eget Ravn?

Simpcor.

Til Tjeneste, jeg hedder Saunder Simpcor.

Gloster.

Sid Saunder der, Du meest forvorpne Begner

Christenhedens Land. I Blindhed fødte,

Du vore Navne bedre maatte vide,

end kjende Farverne af vore Klader.

Syn skjælnet Farverne, men pludselig

dem rellig at benævne, er umuligt. —
 Mylords, Sanet Alban har gjort et Mirakel;
 men troe I ogsaa det et Underværk,
 at bringe denne Krobling til at løbe?

Simpeor.

O Herre, gid I kunde!

Gloster.

Sanet Albans Borgemeester, har I en Boddel
 i Jer By, og Ting, man kalder Pidske?

Borgemeesteren.

Ja, ædle Herre.

Gloster.

Send Bud strax efter ham.

Borgemeesteren (til et Bud.)

Løb hvad Du kan, og hent os Boddlen hurtig.

(Budet gaaer.)

Gloster.

Nu henter mig en Stol strax. (En Tabouret
 bringes.) Dersom nu Din Slynge vil befrie Din
 Ryg fra Pidsken, saa spring herover og løb Din Vel.

Simpeor.

Al Herre, jeg er ikke istand til at staae uden
 Hjælp; I piner mig forgjæves.

(Budet kommer tilbage med Boddelen.)

Gloster.

Nu vil vi hjælpe Dig til at bruge Dine Been.
 Pidsk ham, Boddel, til han springer over Stolen.

Boddelen.

Strax Mylord. Kom Kammerat, først Bam-
 sen af.

Simpeor.

Al spar mig, ædle Herre, jeg er ikke istand til
 at staae.

(Efter at Boddelen har givet ham et Slag, springer han over Stolen, og løber sin Vei, Folket følger efter ham og raaber:)

Et Underværk!

Kong Henrik.

Du seer det, store Gud, og er langmodig!

Dronning Margaretha.

Det mored' mig at see den Spidsstub løbe.

Gloster.

Grib Slynglen fat, og medtag denne Kvinde.

Konen.

Tilgiv, Mylord, vi gjorde det af Nød.

Gloster.

Lad dem blive pidskede igjennem hver By, indtil de naae Bervich, hvorfra de kom.

(Borgemeesteren, Boddelen, Konen ic. gaae.)

Cardinalen.

I Dag har Hertug Humphrey gjort Mirakel.

Suffolk.

Den Halte løb, der før kreb som en Stakkel.

Gloster.

Uf Eders Underværk gaaer større Ny,
I Byer fik, paa een Dag, til at flye.

(Buckingham kommer.)

Kong Henrik.

Hvad Nyt, vor gode Fætter Buckingham?

Buckingham.

Bed at udsolde det, mit Hjerte skjælver.

Et sælt, ugudeligt, løsgægt Slang,

— beskyttet af Mylady Leonore,

vor høie Lord Protector's Gemalinde;

hun staaer i Spidsen for den hele Trop, —

har sammenrottet sig mod Folk og Stat.
Omringet af Besværgere og Hære,
vi hende greb med dem i selve Daaden.
De maned' stygge Aander op af Jorden,
og fritted' om Kong Henriks Liv og Død,
samt Fleres Skjæbne af det høie Raad,
hvorum udførligt I skal underrettes.

Cardinalen (affides til Gloster.)
Ja saa, Mylord Protector, altsaa tvungen
vi skal Jer Gemalinde see i London.
Maaskee det Nytt vil vende Sværdets Dd;
nu kan Mylord vel neppe passe Tiden?

Gloster.
Du ærefyge Præst, piin ei mit Hjerte!
ved Græmmelse og Sorg er jeg besejret;
saaledes undertvungen viger jeg
for Dig, som for den Uøleste i Landet.

Kong Henrik.
Hvad Ondskab den Ugudelige stifter,
han paa sit Hoved dynger Brodens Straf.

Dronning Margaretha.
See, Gloster, her Din Nedes fæle Pletter;
kun om Du skyldfri er, Du dem afsvætter.

Gloster.
Mit Vidne Himlen er, at ingen Mand
var mere troe sin Konge, Folk og Land.
Jeg Sagen med min Hustru end ei kjender;
men dybt det smerter mig, hvad jeg har hørt.
Hun ædel var, men om hun har forglemmt
sin Ære, Dyd, og høie Byrd besmittet,
og Dmgang havt med det uorne Slægt,
da skal hun jages fra min Egteseng,
da Lovens strenge Arm maa hende ramme,
som har vanæret Glosters rene Stamme.

Kong Henrik.

Vel, vi vil denne Nat forblive her;
i Morgen vi til London os begive,
og grundigen det Hele gennemskue.
Der skal Forbryderne til Regnskab staae,
og Sagen veies koldt paa Retfærd's Skaaler,
de svigte ei, de hver sin Ret tilmaaler.

(Klang af Trompeter. Alle gaar.)

Anden Scene.

London. Hertugen af York's Hæd.

York, Salisbury, Warwick.

York.

Nu, Salisbury, Warwick, mine Venner,
nu efter fuldendt Maaltid ønsker jeg,
paa denne vor Spadseregang, at fordre
Jer Mening, om jeg har ei retligt Krav
paa Kongetitel og paa Englands Krone.

Salisbury.

Mylord, jeg længes efter Eders Tale.

Warwick.

Begynd, min ædle York, og har I Ret,
da er Revillerne Jer troe og lydige.

York.

Saa her:

Syv Sonner havde Kong Edvard den Tredie;
Først, Edvard, Prinds af Wales, den sorte Prinds;
den anden, William Hatfield; og derefter
Lionel Hertug Clarence; hvorpaa fulgte
Johan af Gaunt, Hertug af Lancaster;
den femte Edmund Langley, Hertug York;
den sjette, Thomas Woodstock, Hertug Gloster;
og William Windsor var den syvende.

Edvard den sorte døde før sin Fader,
 og efterlod sig kun een Arving: Richard,
 som efter tredie Edwards Død regjerte;
 til Henrik Bolingbroke af Lancaster,
 den ældste Arving af Johan af Gaunt,
 som kronet blev med Navn af fjerde Henrik,
 greb Statens Noer, affatte voldelig
 retmæssig Konge, og hans stakkels Dronning
 til Frankrig sendte hen, hvorfra hun kom,
 og ham til Pomfret, hvor han, som I veed,
 blev myrdet paa Forræderviis uskyldig.

Warwick.

Min Fader! Hertug York har Sandhed talt;
 saaledes huset Lancaster fik Kronen.

York.

Som nu ved Bold og ei ved Ret de bære.
 Da Richard, Arving af den ældste Søn,
 i Fangenskab blev dræbt, da burde Kronen,
 Afkom og Slægt af næste Søn tilfalde.

Salisbury.

Men William Hatfield dede uden Arving.

York.

Den tredie: Hertug Clarence, (fra hvis Stamme
 jeg Kronen kræver) avlede Philippe,
 som ægted Edmund Mortimer af March,
 Fra Edmund stammed Roger, Grev af March,
 han avled Edmund, Anna, Leonora.

Salisbury.

Den Edmund, som i Bolingbroke's Regjering,
 saavidt jeg veed, paa Kronen gjorde Fordring;
 og Konge bleven var, hvis Dren Glendover
 ei havde holdt ham fangen til hans Død.
 Nu videre.

York.

Hans ældste Søster Anna,
 min Moder, som var dengang Kronens Arving,
 nu ægted' Grev af Cambridge, Søn af Langley,
 som var den tredie Edwards femte Søn.
 Fra hende er min Ret; hun Arving var
 til Roger, Grev af March, som var en Søn
 af Mortimer, der ægtede Philippe,
 og Lionel ei havde flere Børn.
 Altsaa: hvis Afkom af den ældre Søn
 skal arve, før den Unges, er jeg Konge.

Warwick.

Hvad Klart kan være klarere end dette?
 thi Henriks Fordring er fra John af Gaunt,
 den fjerde Søn; Yorks Fordring fra den Tredie.
 Si mangler Clarence Afkom, det skal herse,
 det har vi end, det blomstrer stolt i Dig,
 i Dine Søner, Stammens skjælle Grene.
 Kom, Fader Salisbury, lad os knale,
 de første være i vor liden Kreds,
 som hilser vores rette Overherre,
 med Vre, til hans Fødselsret til Kronen.

Begge.

Gid Richard, Englands Konge, længe leve!

York.

Vi takke, Lords, men jeg er Konge ei
 før jeg er kronet, og mit Sværd er farvet
 med Hjerteblodet af Lancasters Slægt,
 og det er ei saa pludselig udrettet.
 Men Hemmelighed kun og Sindighed.
 Gjer I som jeg i disse Farens Dage:
 Vær blind for Hertug Suffolks Herkesyge,
 for Beauforts Hovmod, stolten Sommerst,
 for Buckingham og for det hele Slæng,

indtil de har besnæret Flokkens Hyrde,
den dydige, den gode Hertug Humphrey.
Derefter hige de; men i den Snare
de Døden finde skal, om Dørk kan spaae.

Salisbury.

Mylord, alt nok! Vi veed nu Eders Mening.

Warwick.

Mit Hjerte siger mig, at Warwick skal
paa Hertug Dørk, i Tiden Kronen sætte.

Dørk.

Og Nivil, ogsaa jeg mig siger selv:
ved Richard, eengang Warwick blive skal
den største Mand i England efter Kongen.

Tredie Scene.

London. En Retssal.

Lyd af Trompeter. Kong Henrik, Dronning
Margaretha, Gloster, Dørk, Suffolk og
Salisbury. Hertuginde af Gloster, Gre-
the Jourdain, Southwell, Hume og Bo-
lingbroke under Vagt.

Kong Henrik

Trød hid, Fru Leonore Copham, Glosters Hustru.
For Herren, som for os, Jer Synd er stor;
modtag da Lovens Dom for Eders Brode,
som efter Skriftens Ord fortjener Døden. —
I Firc, bort igen til Fangslet bringes,
derfra henføres de til Retterstedet.
I Smithfield Heren brandes skal til Aske.
De andre Tre i Galgen qvæles skal.
I Hertuginde! født af adel Byrd,
berøvet Vren for Jert hele Liv,
skal, efter trende Dages Poenitentsje,

paa Landet, leve i Landflygtighed,
med Sir John Stanley, hift paa Den Man.

Hertuginde.

Landflygtighed, som Døden, vær velkommen!

Gloster.

Min Leonore, Lovens Bud har talt;
jeg intet gjøre kan, hvor den fordommer.
(Hertuginde og de andre fanger gaar, under Bagt.)

Mit Die svulmer, Sorg betynger Hjertet.
Alf Humphrey, denne Skændsel paa Din Alder
med Sorg Dit Hoved bringer under Mulde.
Jeg beder, Eders Høihed, lad mig gaar,
min Kummer fordrer Trost, min Alder No.

Kong Henrik.

Bliv Humphrey, Hertug Gloster, før Du gaar
giv mig Din Stav; thi Henrik før sig selv
Protector være vil. Gud er mit Haab,
mit Lys, min Trost, en Lygte for min Fod. —
Saa Humphrey, gaar i Fred, ei mindre elsket
end da Du var Protector for Din Konge.

Dronning Margaretha.

Jeg kan ei see, hverfor en myndig Konge
Protector have skal, som var han Barn. —
Gud og Kong Henrik Englands Rige styre;
thi læg Din Stav, og giv Din Konge Røret!

Gloster.

Min Stav? — her, ædle Henrik, er min Stav.
Jeg med den samme Du den overlader,
som jeg den modtog af Din heie Fader;
jaa villig jeg den lægger for Din Fod,
som Andre den vil svinge, stænkt med Blod.
Far, Henrik, vel! Naar jeg er bragt til Hvile,
gid Fred med Gode til Din Throne smile!

(gaar.)

Dronning Margaretha.

Nu Henrik Konge er, Margretha Dronning,
og Humphrey Hertug Gloster knap den samme
med al sin lumste Prost; to gode Stod:
Forviist hans Hustru og et Lem aflappet.
Gjenvundne Vresstav, nu paa dit Stade,
i Henriks Haand, du aldrig den forlade!

Suffolk.

Saa falder stolten Gran, af Klippen baaren;
Saa Leonores Hovmod doer i Baaren.

York.

Han gaar i Fred! Tillader Eders Hoihed,
er denne Dag i Dag bestemt til Kampen,
og den Anklagede samt Klageren
er rede nu; naar Eders Hoihed synes,
kan Baabensmed med Svend betrade Skranken.

Dronning Margaretha.

Ja, min Gemal, for Striden at beslue,
fra Hoffet reiste jeg.

Kong Henrik.

I Herrens Navn,
naar Alt i Orden er, saa lad dem ende.
Gud vare den Ustyldiges Beslytter!

York.

Jeg aldrig saae en Karl saa staedt i Nod
som Klageren, han frygtlos er for Kampen,
det er, Mylord, Baabensmedens Svend.

(Fra den ene Side kommer Horner med sine Raboer,
som have druffet ham saaledes til, at han er be-
stænket; han bærer en Stav med en Sandpose
fæstet paa Enden, en Tromme bæres foran ham.
Fra den anden Side kommer Peter med en Trom-
me og en lignende Stav, fulgt af Svendene, som
drifte ham til.)

Første Nabo.

Her, Nabo Horner, drikker jeg Dig til med et Glas Sekt, og vær ikke bange, Nabo, det vil nok gaae godt.

Anden Nabo.

Dg her, Nabo, er et Glas Charneco.

Tredie Nabo.

Dg her er en Pot godt dobbelt Ol, Nabo; drif og frygt ikke Din Modstander.

Horner.

Lad dem kun komme, de skal Alle faae Bessked, jeg blæser ad Peter.

Første Svend.

Her, Peter, drikker jeg Dig til, Du skal ikke være bange.

Anden Svend.

Vær munter, Peter, og frygt ikke Din Mester. Du skal slaaes for Svendenes gode Rygte.

Peter.

Jeg takker Jer Alle, drif og beed for mig; thi jeg tænker, jeg har drukket min sidste Shurf i denne Verden. Her, Robin, dersom jeg doer, giver jeg Dig mit Skjedskind, og William, Du skal have min Hammer, og Du, Thomas, tag alle de Penge jeg har. Gud være mig naadig! thi jeg er ikke i Stand til at staae mig mod min Mester, han har allerede lært saa meget at fægte.

Salisbury.

Kom, hold op med den Driften og begynd paa Striden. Hvad er Dit Navn, Svend?

Peter.

Jeg hedder Peter.

Salisbury.

Hvad mere?

Peter.

Vir.

Salisbury.

Naa, saa see til, Du vixer Din Mester dygtig.

Horner.

Hør Kammerater, jeg er saa at sige kommen her paa min Svends Forlangende, for at bevise, at han er en Slyngel og jeg en ærlig Mand; og hvad nu Hertugen af York angaaer, da vil jeg doe paa, at jeg aldrig har meent ham det ilde, og heller ikke Kongen eller Dronningen, og derfor, Peter, skal Du have Dig en saadan Næsestyver, som Kjempen Goliath fik af Kong David.

York.

Nu skynd Dig Smed, Din Tunge hæsligt stammer, Trompeter, blæs til Strid, lad dem begynde.

(Klang af Trompeter. De sagte og Peter slaaer Baabensmeden ned.)

Horner.

Holdt, Peter, holdt; jeg bekjender, jeg bekjender Forraderi.

(doer.)

York.

Hans Baaben bringes bort! — Du Svend, tak Gud og Vinens Dunster i Din Mesters Hoved!

Peter.

O Gud! Har jeg da virkelig overvundet min Fjende i denne høie Forsamlings Narvarelse. Ja Peter, Du har bevist Din Ret.

Kong Henrik.

Gaae, tag Forraderen bort fra vort Die; thi ved hans Død vi skjelne klart hans Brøde,

og Gud har i sin Retfærd lagt for Dagen
den stakkels Svends Ufskyldighed og Troffelab,
han nær var bleven myrdet uden Skyld. —
Følg os, Du Svend, og modtag Din Belønning.
(gaaer.)

Fjerde Scene.

London. Gade.

Gloster med sine Tjenere, i Sorgenklæder.

Gloster.

Saaledes mærker Skyen klarest Dag.
Som efter Sommeren den nøgne Vinter
med Storm og bitter Kulde bryder frem,
Saa Fryd med Sorg, liig Aarets Tider, veksler.
Hvad er vel Klokken?

En Tjener.

Li, Mylord.

Gloster.

Li var jo Tiden man bestemte mig,
at møde her min dømte Gemalinde.
Nu maae hun taale Gaden skarpe Steen
og den betræde med sin omme Fod.
Min Leonor! Dit ædle Sind vil lide,
naar nedrig Pøbel Dig i Diet glaner
med trædske Blik, og griner ad Din Skam.
De samme som tilforn Dit Bognhjul fulgte,
naar i Triumph Du gjennem Gaden drog.
Jeg troer hun kommer; stille! D nu skal
mit taareblandte Die skue Sammen.

(Portuginden kommer med et hvidt Lagen omkring sig,
Papirer fastede paa hendes Ryg, barfodet og en
brændende Fakkell i Haanden; Sir John Stan-
ley, en Sheriff og Retsbetjente.)

Tjenerne.

Tillad vi tage hende fra Sheriffen.

Gloster.

Fert Liv det gjælder, hvis I røre hende.

Hertuginde.

Du kommer, Gloster, for at see min Skjædsel?
Nu gjør Du ogsaa Bod. See, hvor de stirre!
See, hvor den falske Sværn med Fingre peger,
og nikker frækt, og glaner Dig i Diet.
Alt Gloster, skjul Dig for de skumle Blikke;
i Løndom skjul Dig og begråd min Skam,
og mine, Dine Fjender Du forbande!

Gloster.

Taalmodig, Leonore, glem Din Sorg!

Hertuginde.

Alt, Gloster, lær Du mig, mig selv at glemme,
thi naar jeg tænker mig Din Egtehustru,
og Du en Prinds og dette Lands Protector,
da synes mig, jeg burde saadan ei
til Spot, med Skandskrift paa min Ryg, omledes,
af Sværmen fulgt, som ved min dybe Stønnen
og mine Sorgens Taarer yttre Glæde.
Min Fod er saaret af den skarpe Flint,
og, naar jeg gyser, leer den vilde Hob,
og beder mig at agte hvor jeg træder.
Alt Humphrey, kan jeg taale denne Spot?
Formoder Du, jeg Verden meer vil stue,
og lykkelig dem troe, som nyde Solskin?
Nei, Mørket vær mit Lys, og Nat min Dag!
Alt tænke paa min Pragt, mit Helved være!
Jeg stundom siger: Jeg er Humphreys Hustru,
og han en Prinds og dette Lands Behersker,
dog saa han hersked', saadan Prinds han var,
at han stod nær, mens jeg, den Hjælpeløse,

blev, som et brændemærket Underværk,
 betragtet af hver døven Lediggjænger.
 Men vær Du mild, og rødm ei ved min Skam,
 og rør Dig ei, før Dødens Dre hænger
 tæt over Dig, som sikkert snart vil stee,
 ei førend Suffolk, han, som Alt formaaer,
 og hun, som hader Dig, som hader Alle —
 og York, og stolten Beaufort, Falskheds Præst,
 har Fuglelimet udsat til Din Fangst;
 saa hæv Din Vinge, de vil fange Dig;
 men frygt Du ei for Foden er i Snaren,
 og aldrig seg Din Hjende at afvæbne.

Gloster.

Hold op! min Leonor', Du sigter feil.
 Jeg skyldig være maare, før jeg kan straffes.
 Vær mine Hjender tyve Gange flere,
 og hver med tyve Gange større Magt,
 saa kan de intet imod mig udrette,
 naar jeg er brødesrie og Kongen free.
 Om jeg Dig dristig rev af Straffens Haand,
 var dog Din Skjændsel ei derved afvættet,
 men jeg i Fare ved at bryde Loven.
 No er Din bedste Hjalp, min Leonore,
 jeg beder Dig: Taalmodighed i Hjertet;
 thi saa ublide Dage svinde snart.

En Herold (kommer.)

Jeg sterner Eders Naade til Hans Majestæts
 Parlament, som er bestemt at holdes i Bury, den
 første Dag i næste Maaned.

Gloster.

Og uden først at fordre min Beslutning!
 De handle hemmeligt. — Vel, jeg skal komme.

(Herolden gaaer.)

Min Leonor', jeg gaaer. — Lad Poenitentfen,
Sheriff, ei overflige Kongens Bud.

Sheriffen.

Jeg, Eders Herlighed, ei længer byder,
og Sir John Stanley er besejlet nu,
til Den Man at bringe Hendes Naade.

Gloster.

Skal I, Sir John, bevogte hende der?

Stanley.

Det er mig overdraget, ædle Herre.

Gloster.

Vær ikke ond, fordi jeg beder Eder
at være god. Igjen kan Verden smile,
jeg leve kan og vise Jer Velgjerning,
som I mod hende. Nu, Sir John, Farvel.

Hertuginde.

Du gaaer, min Humphrey, ei Levvel mig siger?

Gloster.

Sku denne Taare! tale kan jeg ikke.

(Gloster med sine Tjenere gaaer.)

Hertuginde.

Du ogsaa gaaer? Med Dig gaaer al min Trost;
hvor jeg er ene her! Min Fryd er Døden;
Død, ved hvis blotte Navn jeg ofte frygted',
fordi jeg onsked' Verden Evighed. —
Stanley, jeg beder Dig, gaa, tag mig bort,
det samme hvor, om ingen Gunst jeg beder;
kun bring mig did, hvor man Dig har besejlet.

Stanley.

Det, Eders Naade, er til Den Man,
hvor efter Eders Stand I skal behandles.

Hertuginde.

O græsfeligt; thi jeg kun Skændsel er,
og skal jeg der behandles skændselsfuldt?

Stanley.

Lig Hertug Humphrey Glosters Gemalinde,
i Følge denne Stand J skal behandles.

Hertuginde.

Lev vel, og bedre, Sheriff, end jeg lever,
endstjondt Du Leder var i al min Skam.

Sheriffen.

Madam, det var mit Embede, tilgiv mig.

Hertuginde.

Ja, ja, Farvel, Du har udført Din Pligt.
Kom Stanley, skal vi gaae?

Stanley.

Kast Lagenet, forbi er Pœnitentsen,
vi gaae for Jer til Reisen at iføre.

Hertuginde.

Min Skam ei med mit Lagen skiftes om,
nei, den vil klæbe ved min bedste Klædning,
paa hvert et Smykke vil den viise sig.
Gaae, viis mig Vej, min Hu til Fængslet staaer.
(De gaae.)

Tredie Akt.

Første Scene.

Abbediet i Bury.

Kong Henrik, Dronning Margaretha, Cardinalen, Suffolk, York, Buckingham og flere i Parlamentet.

Kong Henrik.

Det undrer mig, at Kloster ei er kommen.
At være sidste Mand er ei hans Bane,
hvad Marsag der end nu afholder ham.

Dronning Margaretha.

Kan I ei see, og vil I ei bemærke,
hvor fremmed og forandret Minen er?
Med hvilken Majestæt han viser sig;
hvor trodsig paa det sidste, han er bleven,
hvor stolt og herskesyg, ulig sig selv?
Vi Tiden veed, da han var mild og venlig,
og gav vi ham kun et alvorligt Blik,
da krummed' han sit Kne, og hele Høffet
beundred ham for Underdanighed.
Men mod ham nu og selv om Morgenens,
naar hver med Dagens Tid sædvanlig hilser,
han rynker Brynet, viser brede Blik,
og gaaer forbi med stivt, ubøiet Kne,
foragtende den Gylting os tilkommer.
Smaa Hunde agtes ikke naar de knurre,
dog skjelve store Mænd naar Løven brøler,
og Humphrey er ei liden Mand i England.
Læg Mærke til, han staaer Jer nær ved Fodstølen,
og falder I, han nærmest Kronen er;
thi synes mig, det er ei Politik,

— naar jeg hans galdefulde Sind betragter,
 og at hans Fordeel følger Eders Afgang —
 at han for Eders Afsyn viser sig,
 og stædes Afgang til Jert høie Raad.
 Ved Smiger har han vundet Folkets Hjertes,
 og naar han vil, han svinger Oprørsfanen,
 da frygter jeg, at Alle følge ham.
 End er det Baar, Ufrudet smalt i Roden;
 men lad det ikke overvære Haugen,
 og qvale Sæden, for den mangler Tilsyn.
 Kun dybest Grefrygt for min Gemal
 mig lader finde Hertug Humphrey farlig;
 men seiler jeg, da kald det Qvindesrygt,
 som jeg for bedre Grunde undertrykker,
 og tilstaaer at jeg gjorde Gloster Uret.
 Wylorder Suffolk, Buckingham og York,
 beviis min Paastands Hælsbed om I kan,
 hvis ei, da lad mit Ord som Sandhed høres.
 Suffolk.

Vel gjennemskuer Eders Høihed Gloster,
 og var min Mening bleven æstet først,
 jeg havde fremfort Eders Raades Tale.
 Saa sandt jeg lever, troer jeg Hertuginde,
 fremskyndt af ham, sin Djævelskunst begyndte;
 og var han end i Daaden mindviet,
 dog ved at pukke paa sin høie Herkomst,
 at efter Kongen, han var Thronen nærmest —
 og saadan Prælen af sit Adelskab,
 anspored' han sin hjernesyge Hustru,
 vor Herskers Bald saa rygesløst at fremme.
 Det stille Vand har ofte dybest Grund.
 Forræderi boer under jerne Lader.
 Ei Ræven karer, naar den Lam vil stjæle.
 Nei, nei min Konge, Gloster er en Mand,
 end ei udgrundet, fuld af dybt Bedrag.

Cardinalen.

Dpfandt han ikke imod Lovens Bud,
Dodsstraffe, for ufjendt, for ringe Feil?

York.

Dg pressed' han, i sit Protectorskab,
ei ud af Kongeriget store Summer
til Frankerhærens Sold, og ei dem sendte;
derfor har Stæderne saa tidt gjort Oprør.

Buckingham.

Kun Smaafeil imod dem, som Tiden bringer
for Lyset snart, af denne glatte Hertug.

Kong Henrik.

Mylorder, her: Den Sorg I har for os,
at rydde Tornene fra vore Fodder,
priisværdig er. Men min Samvittighed
vor Frænde Gloster tiltroer saa uskyldig,
for Høiforræderi mod vor Person,
som Lammet eller som den fromme Due.
Nei, Humphrey dydig er, heihjertet, mild,
ei drømmer ondt, og søger ei vort Fald.

Dronning Margaretha.

Hvor farlig er ei denne blinde Tiltro!
Er Due han, da er hans Bjæve laante;
som hadefulde Ravn han findet er.
Er han et Lam? da bær han fremmed Skind;
thi han er traddt, som rovbegjærlig Ulv.
Hvem stjæler Maske ei, som vil bedrage?
Vogt Eder min Gemal, thi Alles Bøjsfærd
paa denne Frækkes Undergang beroer.

(Sommer set kommer.)

Sommer set.

Gil Eders Majestæt, min ædle Hersker!

Kong Henrik.

Velkommen Sommerfæt, hvad Nyt fra Frankrig?

Sommerfæt.

Alt Ederes hele Magt paa disse Steder
er brat berøvet Eder, Alt er tabt.

Kong Henrik.

Koldt Nyt, Lord Sommerfæt, men ssee Guds Villie!

York (affides.)

Koldt Nyt for mig; min Hu til Frankrig stod
saa fast som Haabet til det rige England.
Saa visned mine Blomster alt i Knoppen,
Raalormene har Bladene bortgnavet.
Den Leg maae snart endes, eller jeg
min Fordring sælger for en Hædersgrav.

(Gloster kommer.)

Gloster.

Alt Held og Lykke for min Herre, Kongen!
Tilgiv min Tyrste, jeg lod Eder vente.

Suffolk.

Nei, Gloster, viid, at Du kom alt for tidlig,
med mindre Du var mere tro mod Kongen;
jeg hester Dig for Høiforræderi.

Gloster.

Vel Suffolk, dog Du skal ei see mig rødme,
ei skifte Ansigtstræk ved denne Tængslen.
Uplettet Hjerte strækkes ikke let.
For Dynd er klarest Kilde ei saa fri,
som jeg er for Utroskab mod min Herre.
Hvo kan anklage mig? Hvad er min Skyld?

York.

Man troer Mylord, af Frankerig bestukken,
I har tilbageholdt Krigshærens Sold,
hvorved Hans Høihed Frankerig har tabt.

Gloster.

Det er kun troet, hvo er det som har troet det?
 Jeg aldrig har berøvet Hæren Sold,
 Stiltpenge jeg af Frankrig ei har taget.
 Saa hjælp mig Gud, om ei hver Nat jeg har —
 — Nat efter Nat, — for Englands Bedste vaaget.
 Lad hver en Skilling jeg fra Landet tog,
 hver Hvid som jeg med Uret sammendynget,
 som Vidne lægges frem paa Provens Dag!
 Nei, mangt et Pund jeg har af egne Midler,
 for ei det stakkels Land med Skat at tynge,
 betalt til flere Fæstningers Besætning,
 og aldrig har jeg fordret dem tilbage.

Cardinalen.

Den Skryden, Mylord, klæder Eder godt.

Gloster.

Jeg siger Sandhed kun, saa hjælp mig Gud!

York.

J Jert Protectorskab J har opfundet
 uhorte Piinsler for Misdædere,
 og England nu for Tyranni er udraabt.

Gloster.

Det er bekjendt, at mens jeg var Protector,
 Medlidenheden var min største Feil.
 Mit Hjerte smelted ved en Skyldigs Taare,
 og Straffen blev et mildt Advarsels Ord.
 Blodstankte Morder kun, og lumste Røver,
 der plyndrede den arme Vandringssmand,
 kun disse jeg fortsente Straf tilkjendte.
 Mord revjede jeg haardt, og strengere
 end Tyveri og andre mindre Broder,

Suffolk.

Kun dette Smaafeil er, som let besvares;

men I for større Broder er beskylt,
 der ei saa lettelig, Mylord, afvætted.
 Jeg fængsler Eder i Hans Høiheds Navn,
 og i Lord Cardinalens Baretægt
 Jer overgiver til Forhørets Dag.

Kong Henrik.

Det er mit siikre Haab, Mylord af Gloster,
 at al Mistanke I fralægger Eder;
 thi min Samvittighed Jer kjender skyldfri.

Gloster.

Af adle Herre, denne Tid er farlig;
 thi Dyden er af Vresfyge kvalt,
 Godmodighed forjaget er af Ondskab,
 ved Rettens Domstol falske Vidner høres,
 og Sandhed svæver i Landflygtighed.
 Imod mit Liv er deres Anslag stillet,
 og om min Dod var Held for Englands D,
 og Tyranniets sidste Udaad blev,
 da jeg tilfreds og villig gav mig hen,
 men min er kun en sorgelig Prolog,
 og tusind Flere, som ei Baren ahne,
 ei ende dette grumme Sorgespil.

Af Beauforts Die gnistrer Hjertets Ondskab,
 af Suffolks mørke Bryn det skumle Had;
 ved Tungen letter braadted Buckingham
 den hadske Byrde ham paa Hjertet hviler,
 og vrantne Dork, som griber efter Maanen,
 hvis stigesvangre Arm jeg holdt i Lomme,
 ved falsk Beskyldning staae mig efter Livet. —
 Og I min Dronning, med den hele Alynge,
 har uden Grund lagt Vanheld paa mit Hoved;
 I har med al Anstrengelse opægget
 mod mig, til fjendtligt Sind, min adle Herre. —
 Jeg veed I har lagt Hovederne sammen,

jeg kjender Eders hemmelige Moder,
 for at berøbe mig et skyldfrit Liv;
 der skal ei mangle falske Vidnesbyrd,
 ei heller Dyrger af Forræderi,
 som kan mig sælde og forstørre Broden.
 Det gamle Drdsprog her vil Sandhed worde:
 Man finder let en Stav, naar man vil slaa.

Cardinalen.

Utaalelig hans Skjæden er, min Konge.
 Naar de som Eders Majestæt advare
 mod skjulte Vaaben i Forræderhaand,
 saaledes dadles og bespottes skal,
 og naar Forbryderen frit Drd tillades,
 da kjøles Jveren for Eders Naade.

Suffolk.

Dg har han ei vor Dronning forekastet
 med skjulte, dog forsmadelige Drd,
 som om hun havde kjøbt lognagtigt Vidne,
 for at fraspørge ham hans Værdighed?

Dronning Margaretha.

Den Tabende tillader jeg at skjælde.

Gloster.

Sandsfærdig talt, ei meent — jeg taber sikkert.
 Vee, vee de Bindende, som spille falsk! —
 den Tabende har vist nok Lov at tale.

Buckingham.

Han spilder os med Drdfordreining Dagen;
 Lord Cardinal, han Eders Fange er.

Cardinalen.

Seer Hertug Gloster bort, og vogt ham vel.

Gloster.

Saaledes kaster Henrik bort sin Krykke
 for, til hans Legems Vægt, hans Been er styrket;

saaledes jages Hyrden fra Din Side,
 og Ulve slaaes om, hvo skal gnave først.
 O gid min Frygt var falsk, Død for mig svæver,
 min gode Konge, for Dit Fald jeg bærer.

(Gloster gaaer med Vagt.)

Kong Henrik.

Fuldbring, forkast hvad Eders Wiisdom tykkes,
 Mylorder, som om vi var selv tilstede.

Dronning Margaretha.

Vil min Gemal forlade Parlamentet?

Kong Henrik.

At ja, mit Hjerte druknet er i Sorg,
 og Kilden alt fra mine Dine flyder.
 Glendighed mit Legem har omgjordet,
 hvad Smerte trykker som Mismodighed?
 Jeg seer, min Brænde Gloster, i Dit Ansigt,
 kun idel Præg af Vre, Sandhed, Trostak,
 og dog, min Humphrey, skal den Time komme,
 da jeg mistroer Dig, og Din Falskhed frygter.
 Hvad Uhelds Stjerne svæver over Dig,
 at disse Lorder og min Gemalinde,
 Dit rene skyldfrie Liv vil undergrave?
 Du gjorde dem ei Uret, ingen Uret,
 og dog, som Slagteren bortslæber Kalven,
 og binder den og slaaer den naar den spreller,
 og bærer den til blodigt Slakterhus,
 saa uden Nag og Anger de ham handle.
 Som stakkels Hind bekymret løber om,
 seer ad den Vej, hvor Riddet forhen gik,
 og kan kun sørge ved sin Ingels Tab,
 saa jeg den gode Glosters Sag bejamrer
 med trostløs Taarestrom; og efter ham
 med dunkle Dine seer, til intet Gavn.
 Saa mægtig Fjenden er, thi vil jeg græde,

og sig ved hvert Suk jeg Himlen sender:
Hvo er Forræder? Gloster jeg frisksender.

(Gaaer.)

Dronning Margaretha.
Solstraalen, frie Lorder, Sneen smelter;
men min Gemal er kold ved store Ting,
fuld af barnagtig Dnk, og Glosters Skin
ham daarer liig sorgmodig Krokodille,
der med sin Klynken lotter Vandrerer;
liig Slangen, som paa Blomsterhøi sig bugter
i broget Glimmerfarve, stikker Barnet,
som den beundrer for sin høie Skjønhed.
Tro mig, var ingen mere viis end jeg,
(og dog heri mit eget Vid mig hover,)
Forlojes snart fra Verden Gloster skulde,
for at forløse os fra Frygt for ham.

Cardinalen.

At han bør døe, er værdig Politik;
men end vi til hans Død en Marsag mangle,
den naaet, da efter Lovens Bud han dommes.

Suffolk.

Ei rigtig Politik det synes mig;
thi Kongen stræbe vil, og maaskee Folket
vil gjøre Opstand, for at frelse ham;
dog have vi ei Grunde uden Mistro,
for at bevise, han er værdig Døden.

York.

Altjaa I vil da ei, at han skal døe?

Suffolk.

Paa Jorden ingen ønsker det som jeg.

York.

York er det, som hans Død maae ivrigt søge. —
Men Mylord Cardinal og I Lord Suffolk,

flig hvad I tænke og tal ud af Sjælen. —
 Var det ei et, at lade graadig Drn
 bevogte Kyllingen for hungrig Glente,
 og sætte Hertug Humphrey til Protector?

Dronning Margaretha.
 Da var den stakkels Kylling Døden vis.

Suffolk.

Min Dronning, sandt, og var det ikke Galskab,
 at gjøre trædske Ræv til Fjeldens Vogter.
 Var han for lumsk og snedig Mord bestryldt,
 da blev ved let Uundskyldning Broden dækket,
 fordi hans Gensigt ikke udført var.
 Nei, lad ham døe fordi han er en Ræv,
 og af Naturen Hjordens svorne Fjende,
 for han med Purpurblod har Kjæven plettet;
 thi han, beviislø, Kongens Fjende er.
 Hvorledes slaae ham — derpaa vi ei gruble,
 det skee ved Slyng, Snildhed eller Snare,
 i Sørne eller vaagen, ligemeget;
 kun at han døer, thi det er bedste Svig,
 den sættes mat, som først fik Svig i Sinde.

Dronning Margaretha.
 Tre Gange ædle Suffolk, talt med Fynd.

Suffolk.

Si syndigt for saameget er udrettet;
 thi ofte Ting bliver sagt og sjelden meent,
 men viid: mit Hjerte stemmer med min Tunge;
 og at jeg Daaden anseer haderlig,
 at sikke Kongen mod sin skjulte Fjende,
 saa flig et Drd og jeg er Sjælesorger.

Cardinalen.

Men jeg vil han skal døe, Mylord af Suffolk,
 for I som Præst kan lovlig blive kaldt;

Samtykt, og min Bedrift I retlig domme,
saa jeg besørge vil hans Banemand. —
Kun for min Konges Sikkerhed jeg handler.

Suffolk.

Her er min Haand, det er en værdig Daad.

Dronning Margaretha.

Saa siger ogsaa jeg.

York.

Dg jeg; og nu vi tre har udtalt Ordet,
da ligemeget hvo vor Dom bestrider.

Et Bud (kommer.)

Fra Irland, høie Lorder, hastet' jeg
med Budskab, at Rebellerne har reist sig.
Heel mangan Engelskmand sprang over Klingen.
Send Hjælp, og stands itide Raseriet,
for Saaret, Lorder, bli'er ulægeligt,
der end er Haab saalænge det er friskt.

Cardinalen.

Det Trasald fordrer øieblikkelig Hjælp;
hvad raader I, Mylords, i denne Sag?

York.

Alt Sommerset did sendes som Regent,
en saadan heldig Styrrer skal man bruge,
vi mindes her hans Lykke hist i Frankrig.

Sommerset.

Om York med al sin fine Politif
i mit Sted havde været Frankrigs Styrrer
han neppe havde holdt sig der saa længe.

York.

Ei for at miste Alt, som Du har gjort.
Jeg havde heller tabt mit Liv i Tide,
en sli'g Banæres Byrde bringe hjem,
ved der at blive indtil Alt var borte.

Viis mig et Nr, som Du i Kampen fandt,
 ufskrattet Legem sjelden Seier vandt.

Dronning Margaretha.

Nei, denne Gnist udbryde vil i Flamme,
 naar Vind og Ved for den at nære, bringes.
 Min Sommerfæt, min gode York, vær rolig.
 Din Lykke, York, som Frankerigs Regent
 maaskee der værre bleven var end hans.

York.

Hvorledes? Værre? Nei, Skam over Alle — —!

Sommerfæt.

Og over Dig især, som ønsker Skam!

Cardinalen.

Mylord af York, forsøg nu Ederes Lykke.
 De vilde Irlands Kerner under Baaben,
 med engelsk Blod nu deres Jordbund gjøder.
 Til Irland lede I en tapper Hær
 af udvalgt Mandskab — af hvert Grevskab nogle —
 og prøve Lykkens Kæft mod irske Mænd!

York.

Ja, naar det saa Hans Majestæt behager.

Suffolk.

Hvad? Majestædens Bisfald er vor Magt,
 og hvad af os besluttet, han samtykker;
 thi, ædle York, paatag Dig denne Daad.

York.

Jeg er tilfreds, Mylord, skal mig Tropper,
 imidlertid jeg ordner mine Ting.

Suffolk.

Et Hvert, Mylord af York, som jeg udretter;
 men nu tilbage til den falske Hertug.

Cardinalen.

Ei meer om ham, — jeg med ham skifte vil,
 saa han i Fremtid os ei meer skal skade.
 Afbryder nu, forbi er næsten Dagen. —
 Vi maae, Lord Suffolk, tale meer om Sagen. —

York.

Mylord af Suffolk, inden fjorten Dage,
 i Bristol Havn jeg venter Hæren samlet,
 for derfra at indstibe den til Irland.

Suffolk.

Det sikkert skal udrettes, Lord af York.

(Alle gaar uden York.)

York.

Nu eller aldrig York! Hver frygtløs Tanke
 staalhærdes skal. Tvivl med Beslutning verke.
 Bliv hvad Du haaber, eller giv til Døden
 afhængigt Liv, som er ei Nyden værd.
 Blegnæbbet Frygt kun sommer lavfødt Mand,
 det kongelige Bryst kan den ei nære.
 Som Slinger i Vaar hinanden følge,
 saa dynger mandig Tanke sig paa Tanke,
 og Alle tænke kun paa Værdighed.
 Som sluttig Edderkop, saa travle Hjerne,
 for mine Fjender, moissom Snaren væver.
 Vel Lorder, vel, det var politisk gjort
 at sende mig med talrig Krigshær bort.
 Jeg frygter, I kun sulne Slange varmer,
 som, opfødt ved Jert Bryst, vil slinge Hjertet.
 Jeg manglede kun Folk, I giver dem,
 jeg ta'er det naadigt op; men vær forsikket,
 I give skarpen Dolk i Galmands Haand.
 Imedens jeg i Irland holder Hæren,
 vil jeg i England reise sorten Storm,
 som skal ti tusind Sjæle op til Himlen

hvad eller ned i hede Helved blæse.
 Uveiret uden Dphor rase skal,
 indtil den gyldne Ring omkring min Tinding,
 liig Solens majestætist klare Straaler,
 Drkanens vilde Naseri kan stilne.
 Til Redskab for min Hensigt har jeg alt
 forført en vild, halsstarrig Karl fra Kent;
 John Gade af Ushford,
 at gjøre Oprør, som han vel forstaaer,
 med Navn og Titel af John Mortimer.
 I Irland jeg engang saae denne Gade,
 haardnakket stride med en Flok af Kerner,
 indtil hans Hoster var behængt med Pile,
 saa fast han lignede et skarppigget Pindsvin;
 og da han reddet blev, da saae jeg ham
 omkring at springe som en morist Dandsjer,
 og ryste blodig Piil liig Moren Kloffen.
 Forflædt som en stridhaaret, snedig Kerner
 han ofte har med Tjenden Samqvem havt,
 og uopdaget kom til mig igjen
 med Efterretninger om deres Planer.
 Slig Djævel her min Substitut skal være;
 thi den John Mortimer, som nu er død,
 i Mine, Tale og i Gang han ligner.
 Ved ham jeg skal udforske Folkets Sind,
 hvorledes det mod Huset York er stemt.
 Blev han end grebet, martret, flaaet og plaget,
 dog bragte ingen Pinebænk ham til,
 at nærne mig, som den der ham forførte.
 Og lykkes det, som rimeligen skeer,
 da kommer jeg fra Irland med min Magt,
 og høfter Frugten efter Anægtens Udsæd.
 Er Humphrey først og Henrik blandt de Døde,
 saa nærmer sig mit Duskles Morgenrøde.
 (gaaer.)

Anden Scene.

Bury. Et Bærelse i Palladset.

Nogle Mordere komme hastig ind.

Første Morder.

Løb til Mylord af Suffolk, lad ham vide,
at Gloster er befordret, som han bod.

Anden Morder.

O, gid det ugjort var! O, hvilken Handling!
Hvem horte før en sliig Bodsferdighed?

(Suffolk kommer.)

Første Morder.

Der Mylord kommer.

Suffolk.

Nu Karle, har I ham affærdiget?

Første Morder.

Ja bedste Herre, han er død.

Suffolk.

Vel talt. Gaaer hjem til mig, jeg Eder
for denne vovelige Daad vil lenne.
Strax Kongen med sit Raad vil være her;
er Sengen rettet op? er Alt i Orden
ifølge de Befalinger jeg gav?

Første Morder.

Ja bedste Herre.

Suffolk.

Vort, skynder Eder!

(Morderne gaae.)

(Kong Henrik, Dronning Margaretha, Cardinal Beaufort, Sommerset, Lord og flere komme.)

Kong Henrik.

Gaae, lad vor Oncle møde strax for os.

Stig, vi Hans Naade vil i Dag forhøre,
om han er skyldig som han er anklaget.

Suffolk.

Jeg strax vil kalde ham, min ædle Herre.
(gaaer.)

Kong Henrik.

Mylorder, tager Plads. Nu hør min Von:
Vorsar ei strengere imod vor Dnle,
end retligt Vidnesbyrd af Sandheds Mund
bevise kan, han er i Rænker skyldig.

Dronning Margaretha.

Forbyde Gud, at Dndskab skulde seire,
og fælde uskyldt en Englands Pair!
Bed Gud han sig Mistanken kan fralægge!

Kong Henrik.

Min Dronning, tak, Dit Ord har trøstet mig.

(Suffolk kommer tilbage.)

Hvad nu? hvi est Du bleg? hvi zitterer Du?
hvor er vor Dnle? hvad er handet, Suffolk?

Suffolk.

Død i sin Seng, Mylord; død Gloster er.

Dronning Margaretha.

Det Gud afvende!

Cardinalen.

Guds hemmelige Dom: I Nat jeg dremte,
at Gloster vorden stum, ei kunde tale.

(Kongen falder i Asmagt.)

Dronning Margaretha.

Hvad seiler min Gemal? Hjælp Lords! Han doer.

Sommer set.

Reis op hans Legeme, knib ham i Næsen.

Dronning Margaretha.

Gaae, løb, hjælp, hjælp! Rabn Dinene min Henrik!

Suffolk.

Han aander; kun taalmodig, Eders Naade.

Kong Henrik.

O Himlens Gud!

Dronning Margaretha.

Hvor gaaer det, elskte Herre?

Suffolk.

Vær trostlig, Konge! Rolig, adle Henrik!

Kong Henrik.

Hvad? Vil Mylord af Suffolk troste mig?

Reb han mig nys ei for en Ravnescang,
hvis fæle Tone roved mig min Livskraft,
og troer han, at en Gjerdesmuttes Dviddren,
ved at udskrige Trost fra hule Bryst,
forjage kan den først undfangne Lyd?

Skjul ei Din Gift med slige Sukkerord!

Jeg siger: Fly! Læg ei Din Haand paa mig,
af den berørt, som Slangens Braad mig strækker.
Usaligt Budskabsbringer, skynd Dig bort!

Smult Tyranni paa Diestenen sidder,
i hæslig Hoihed, for at strække Verden.

Stir ei paa mig, thi Dine Blikke saare,
dog gaae ei bort, kom Basilisk og dræb
ustyldige Veskuer med Dit Syn.

I Dodens Skygge skal jeg finde Glæde,
i Livet dobbelt Død, nu han er død.

Dronning Margaretha.

Hvi skjælder min Gemal saaledes Suffolk?

Skjendt Hertug Gloster var hans svorne Hsende,
han dog heift christelig hans Død beklager.

Hvad mig angaaer — skjendt han min Uven var,

om Taarens Strøm og Hjertets hule Sten
 og sugende Blodsukke vakte ham,
 jeg græd mig blind og stønnede mig syg,
 blev lilliebleg ved Suk som Blodet drak,
 om dette gav den ædle Hertug Liv.
 Ei veed jeg hvordan Verden mig vil domme;
 at vi ei Venner var er vidt bekendt.
 Maaskee man troer jeg skaffed ham af Dage,
 da vil mit Navn af Klaffertunge saares,
 og Tyrstehoffer tale om min Skam.
 Det voldte mig hans Død. O hvor usaligt,
 at være Dronning og med Skjændsel krones!

Kong Henrik.

Ik vee mig for min Gloster, arme Mand!

Dronning Margaretha.

Vee Dig for mig, langt mere arm end han.

Hvad? vender Du Dig bort, Dit Ansigt skjuler?

See paa mig, jeg er ingen leed Spedalsk.

Hvad? er Du liig en Dgle worden døv?

Vær Du og giftig, drab Din stakkels Dronning.

Har Glosters Grav alt Haab, al Trost opslugt?

Nei, aldrig Margaretha var Din Glæde.

Reis ham en Mindessteen og tilbed den,

og gjer mit Billede til et Olivestkildt.

Vær det derfor jeg næsten Stikbrud led,

og blev af Nodvind tvende Gange fort

fra Englands Banker til min Fædelsøst?

Hvad spaaede dette? Vinden varfælsfuld

tilhvidsked mig: Fly Skorpionens Rede!

Sæt aldrig Foden paa usjærlig Strandbred!

Hvad gjorde jeg? De sagte Pust jeg skjældte,

og ham som slap dem fra metalne Huler!

Jeg bad dem vifte imod Englands Bred,

hvis ei, vor Stern paa rædsom Klippe kaste;

men Colus ei vilde Morder være,
 Dig overlod han den forhadte Daad.
 Den hvalteølge vilde mig ei drufne,
 den vidste, at Du gjorde det usjærligt
 paa Land, i Taarer saltene end Havet.
 I dybe Sand sig skjulte haarden Klippe,
 den vilde mig ei mod dens Sider slaae,
 fordi Dit haardere, Dit Glintehjerte
 her i Dit Slot Margretha kunde dræbe.
 Saa lange jeg de kridne Klinte vined,
 imedens os Uveiret drev fra Kysten.
 jeg kjæf i Stormen stod paa Kelingen;
 og da Dit elskte Land i Taager svandt,
 som drog et Elor for end umættet Die.
 tog jeg af Halsen kostelig Juvel,
 — et Hjerte rigt besat med Diamanter —
 og kasted mod Dit Land, det Volgen favned,
 da onsked jeg: Saa favne han mit Hjerte!
 Nu bortsvandt for mit Syn skjøn Albions Kyst,
 mit Hjerte svæved did med mine Dine,
 dem kaldte jeg elendig dunkle Briller,
 da Englands elskte Bred af Syne svandt.
 Hvor ofte fristed jeg ei Suffolks Tunge,
 [Redskabet for Din Ubestandighed]
 at trylle mig som hiin Aescanius gjorde,
 da elskovssyge Dido han fortalte
 sin Faders Jdræt efter Trojas Brand.
 Er Du som han ei falsk? som hun, jeg tryllet?
 Vee mig, jeg kan ei meer. Doe Margaretha!
 thi Henrik græder for Du lever end.
 (Allarm udenfor. Warwick og Salisbury træde
 ind; Folket trænger til Døren.)

Warwick.

Et Rygte gaaer, min mægtige Behersker,
 at gode Hertug Humphrey lumsk er dræbt

af Cardinal Beaufort og Hertug Suffolk.
 Og Folket, liig vredagtig Sværm af Bier,
 der mangle Forer, svæve hid og did,
 og agte ei hvem de hevngjerriig stikke.
 Jeg deres vilde Mytteri har stillet,
 indtil de høre hvordan han er død.

Kong Henrik.

At han er død, er alt for sandt, min Warwick;
 men ene Gud, ei Henrik, veed hvorledes.
 Gaae i hans Kammer, sku hans blege Liig,
 forklar Dig saa hans pludselige Død!

Warwick.

Min Konge, det jeg vil. Bliv Salisbury
 hos vilde Sværm, jeg kommer strax tilbage.

(Warwick gaaer ind i et indre Værelse og Salisbury trækker sig tilbage.)

Kong Henrik.

O Almagts vise Dommer! Stands min Tanke,
 den Tanke, som vil overtale Sjælen
 at troe, at voldsom Haand er lagt paa Humphrey!
 Er min Formodning falsk, tilgiv mig Gud.
 Thi Dommen ene Dig, ei mig, tilhører! —
 Jeg gjerne vil Din blege Læbe varme
 med tyve tusind Kys, jeg vil Dit Ansigt
 bedugge med et Ocean af Taarer,
 og sige døde Legem, jeg Dig elskte,
 og med min Haand Din kolde Haand omfatte;
 men denne usle Liigpomp var unyttig;
 at see Dit jordiske, Dit døde Billed,
 var det ei blot min Smerte at forstørre?

(Blodidorene til et indre Værelse aabnes, og Gloster sees død i sin Seng; Warwick og flere staae omkring ham.)

Warwick.

Kom her, min ædle Fyrste, sku hans Liig!

Kong Henrik.

Det var at see hvor dyb min Grav er gjort;
thi med hans Sjæl al jordist Trost bortfloi,
ved ham at see, jeg seer mit Liv i Døden.

Warwick.

Saa sikkert, som min Sjæl at leve haaber,
ved Solnen, som sig paatog vore Synder,
for os at frelse fra sin Faders Brede,
saa vist, jeg troer, at voldsom Haand er lagt
paa denne vidtheromte Hertugs Liv.

Suffolk.

En vældig Sed med Allvers Tunge svoren;
men hvad Bevist gi'er Warwick for sin Paaastand?

Warwick.

See hvor hans Blod er steget til hans Ansigt!
Jeg ser har seet en Dod paa Sottesengen,
af Askefarve, mager, bleg og blodløs;
thi Blodet var tilbagetrængt til Hjertet,
som kaldte det til Hjælp imod sin Fjende
i haarde Kamp, som det med Døden stred;
der blev det koldt med Hjertet, og ei meer
tilbagevendte for at rødme Kinden.
Nu er hans Ansigt sort og fuldt af Blod,
hans Dine meer fremstaaende end for,
han stirrer vildt og skrækfuldt, liig den Dvalte.
Hans Haar staae stridt, hans Næsebore spillede;
hans Fingre spredte vidt, som Een der greb
og stred for Livet, men var overvundet.
See hvor hans Haar til Lagenet sig klæber.
Hans mandig Skjønne Skjæg ureligt er,
liig Sommerfæden, ved et Uveir nedslaaet.

Det ufeilbarligt er, at han er myrdet,
 kun eet af diſſe Tegn var Vidne nok.

Suffolk.

Hvem, Warwick, ſkulde ham vel dræbe her?
 Beaufort og jeg i Varetægt ham havde,
 og vi, jeg haaber, er ei Mordere.

Warwick.

Dog var I begge Humphreys ſvorne Fjender,
 og ſikkert I den gode Hertug vogted,
 I pleied ham ſandſynligt ei ſom Ven;
 thi det kan ſtues grandt, han fandt en Fjende.

Dronning Margaretha.

Af Skinnet blot, I diſſe Adelsmand
 for Hertug Humphreys bratte Død miſtanke?

Warwick.

Hvem finder Dvien død, end blødende,
 og ſeer en Slagter nær den med ſin Dre,
 og ei formoder hvordan den blev dræbt?
 Hvem fandt i Glentens Nede Algerhonen
 og ei begriber hvordan Fuglen døde,
 ſkjøndt Hogen ſvæver med ublodigt Nab?
 Juſt ſaa kan dette Sergeſpil miſtankeſ.

Dronning Margaretha.

Er I en Slagter, Suffolk, hvor er Kniven?
 Skal Beaufort kaldes Hog, hvor er hans Kloer?

Suffolk.

Ei bær jeg Kniv for Sovende at ſlagte;
 men her et Hevnens Sværd, i Hvile ruſtet,
 det ſtues ſkal i galdefulde Hjerte,
 ſom ſtempler mig med Mordets Purpurtegn.
 Siig om Du tør, Du ſtolte Lord af Warwick,
 jeg ſkyldig er i Hertug Humphreys Død!

(Cardinalen, Sommerset og Flere gaar.)

Warwick.

Hvad vover Warwick ei, naar falske Suffolk truer?

Dronning Margaretha.

Han vover ei at tæmme Smældelysten;
ei hører op med overmodig Daddel,
om Suffolk fordrer ham ti tusind Gange.

Warwick.

Med al Erbødighed, ti stille Dronning;
thi hvert et Ord I taler til hans Fordeel,
Ser kongelige Værdighed besudler.

Suffolk.

Sløvvittig Du, uædel i Din Udsærd!
Hvis Kvinde mod sin Mand slig Uret gjorde,
saa tog Din Moder i sin Vølverseng
vantrevne og uvorne Bondelommel,
og i det ædle Stammetræ indpodet
en suur Galablestilk, hvis Frugt Du er,
og ei af de Nevillers ædle Herkomst.

Warwick.

Om ei Din Morderkyld befsjærmed Dig,
og jeg berøved Boddelen sin Len,
og derved letted Dig Din Skjandsels Byrde,
og hvis min Konges Afsyn ei mig mildnede,
saa skulde Du paa Knæ, Du seige Morder,
om Glemsel før Din Tale trygle mig,
og tilstaae, at Du egen Moder meente,
og at Du selv ei sprang af ægte Fødsel;
og efter frygtelige Gylthing gjort
Du fik Din Len, jeg sendte Dig til Helved,
Blodigle, som den Sovende udsuger.

Suffolk.

Nei, mens Du vaager vil Dit Blod jeg suge,
hvis Du Dig vover ud af denne Kreds.

Warwick.

Afsted nu, eller jeg herfra Dig drager,
Uværdige Du er. Jeg strider med Dig,
for dog at tjene Hertug Humphreys Skygge.

(Suffolk og Warwick gaae.)

Kong Henrik.

Hvo har et bedre Skjold end Hjertets Reenhed?
Netsfærdig Kæmpe tregang væbnet er,
og den kun nogen, skjendt i Staal indsluttet,
som end Samvittighed i Brystet stikker.

(Allarm udenfor.)

Dronning Margaretha.

Hvad Larm er dette?

(Suffolk og Warwick komme ind igjen med dragne
Kaarer.)

Kong Henrik.

Hvorledes Løder, vrede Vaaben dragne
i vor Narværelse? det vover I? —
Hvorfor den larmende oprørske Stoien?

Suffolk.

Her Bury's Borgere med falske Warwick
ansalde mig, min mægtige Behersker.

(Allarm af Mængden udenfor. Salisbury kommer.)

Salisbury (til Folket udenfor.)

Tilside. Kongen vide skal Jert Dnske —

(til Kongen.)

Ved mig, min Fyrste, Folket melder Eder:
Derfom Lord Suffolk ei med Døden straffes,
hvis ei, forvises Englands Kjenne Jordbund,
de drage ham med Magt fra Eders Slot,
og marttrer ham med langsom piinlig Død.
Ved ham, de sige, Hertug Humphrey døde,

ved ham, de frygte Eders Hoiheds Død;
 og ifkun Kjærlighed og Trostabs Jver,
 — fræ for modvillig og halsstarrig Trods,
 som synes stride imod Eders Onsker, —
 dem leder til at fordre hans Forvisning.
 Fremdeles siige de, af kjærlig Omsorg
 for Eders Majestæt: At om J sov,
 og bed, at den som Slumrens No forstyrred
 blev med Unnaade straffed og med Død,
 saa dog, naftet saadant Strengheds Bud,
 naar der en Slange saaes med klostet Tunge,
 at snige sig mod Eders Majestæt,
 var det Nodvendighed at vaagne Jer,
 at ei den dødelige Dm. omflabte
 vanheldig Slummer til en evig Søvn.
 Derfor de vil, selv om J det forbød,
 med eller mod Jer Villie, Eder vogte
 for slige Slanger, som den falske Suffolk,
 hvis giftige, fordærvelige Braad
 berøved Eders elskte Oncle Livet,
 af tyve Gange mere Værd end hans.

Folket (udenfor.)

Et Svar fra Kongen, Mylord Salisbury.

Suffolk.

Sandsynligt, Folket, en uhøvlet Hob,
 kan saadant Budskab til sin Tyrste sende;
 Men J, Mylord, var gjerne deres Bud,
 for Eders fine Talekunst at vise;
 men al den Væe Salisbury vandt
 er den — at han var Lord Ambassadeur,
 fra en Flok Kjædelsikkere til Kongen.

Folket (udenfor.)

Fra Kongen Svar, hvis ei, vi bryde ind.

Kong Henrik.

Gaae Salisbury, stig paa mine Begne,
 at Henrik takker dem for deres Omjerg,
 at om jeg ei opfordret var af dem,
 saa havde jeg dog handlet som de onste;
 thi mine Tanker varfled ofte mig
 for Staten svart Uheld ved Suffolks Vandel,
 og derfor — ved dens Majestat jeg swærger:
 hvis første Styrrer jeg uwardig er, —
 hans Nande skal ei meer end trende Dage
 forpæste Albions Lust, ved Straf af Døden.

(Salisbury gaaer.)

Dronning Margaretha.

O lad mig bede for den gode Suffolk.

Kong Henrik.

Ei gode Dronning, som ham kalder god.
 Ei meer derom, jeg siger; ved Din Forben
 Du ikkun min Forbittrelse forøger.
 Naar jeg kun lover, holder jeg mit Ord;
 men ugjenkaldelig er mig min Sed: —
 Om efter trende Dage her Du findes,
 paa nogen Jordbund hvor jeg er Behersker,
 kan Verden ei gjensjoe Dig Dit Liv. —
 Kom Warwick, gode Warwick, gaae med mig,
 om Ting af Bøgt jeg underretter Dig.

(Kong Henrik, Warwick ic. gaae.)

Dronning Margaretha.

Banheld og Kummer følge Jer i Halen;
 Sid Hjertesorg og bitterfure Jammer
 Selskabere paa Eders Vandring være!
 I ere to, den Tredie Djarlen vørde,
 Sid trefold Hjern ledsage Eders Skridt!

Suffolk.

Hold, Dronning, med Forbandelserne op,
og lad Din Suffolk tunge Afsted tage.

Dronning Margaretha.

Hy, svage Qvinde, hjerteblode Skabning!
Har Du ei Mod at bande Dine Fjender?

Suffolk.

Bee over dem! Hvorfor skal jeg dem bande?
Om Svargen dræbte som Alrumens Stonnen,
opfinde skulde jeg saa bittre Eder,
saa raage, saa hadske, skurrende at høre,
og hvine dem med Tanders Gnidsel ud,
med vel saa mange Tegn paa grusomt Had,
som gustne Alvind i sin ælle Hule.
I Alvorsordet Tungen skulde snuble,
og Diet gnistre, Flintens Funker liig;
mit Haar paa Ende staae som en Afstindigs;
hvert Ledemod sig vrie som det bandte.
I dette Nu, betyngtet Hjerte brast,
om jeg ei bandte dem. Gist deres Drik,
og bitter Galde deres Maaltid være!
Cypresselunden deres bedste Skjagge,
og Basilisken deres Vndlingsudsigt!
Fuurbeen og Tudsse dem berøre kun,
og Slangehvislen nynne dem et Chor,
som varslende Natuglehyl ledsage!
Det mørke Helveds skrækkeligste Gru — —

Dronning Margaretha.

Nok, gode Suffolk! Du kun qvæler Dig,
og Ederne — liig Solens Glands mod Speilet,
liig overladet Flint — tilbageslaaer,
og vende deres Styrke mod Dig selv.

Suffolk.

Du bad mig bande, beder mig at standse.

Nu, ved det Land, hvorfra jeg er forviist,
 jeg kunde bande bort en Vinternat,
 skjøndt jeg stod nogen paa en Klippetinde,
 hvor aldrig skarpe Kulde lod Græsset groe,
 og tænke det kun Diebliffets Spøg.

Dronning Margaretha.

Jeg beder Dig, hold op. Giv mig Din Haand,
 lad mig bedugge den med Sorgens Taarer,
 lad aldrig Himlens Draaber vade Stedet,
 og disse Smertens Jammerstegn borttvætte.

(Hun kysser hans Haand.)

Gid dette Kys sig præge i Din Haand,
 at Livens Indsegl Dig kan minde om
 de tusind Sukke jeg for Dig udaander!
 Nu gaae Din Vej, at jeg min Sorg kan kjende,
 thi den kun indbildt er naar Du er nær,
 som een der overmæt sig Trang ei mindes.
 Tilbage jeg Dig kalder eller vover,
 vær vis derpaa, at blive selv forviist,
 og landsforviist jeg er naar ei hos Dig.
 Gaae, tael ei meer; nu gaae, — nei bliv! —
 Saa to lovfældte Venner favne sig,
 hinanden siige tusinde Lev vel;
 Adskillelsen er værre selv end Doden,
 dog nu Far vel; med Dig Far vel til Livet!

Suffolk.

Saa træffer tifold Landsforviisning Suffolk,
 ved Kongen een og tre Gang tre ved Dig.
 Si England angreer jeg, var Du ei der;
 for Suffolk var en Drken folkerig,
 naar Du kun var hans himmelske Vedsager;
 thi hvor Du er, kun ene der er Verden
 med hver forskjellig Glæde her i Livet;
 men er Du ikke der, kun tomt og øde.

Jeg kan ei meer. Lev Du og nyd Dit Liv,
for mig er ingen Fryd, kun at Du lever.

(Baur kommer.)

Dronning Margaretha.

Hvorhen gaaer Baur saa hastig? Hvad er handet?

Baur.

Jeg underrette skal hans Majestæt,
at Cardinal Beaufort er hestig syg,
og drager snart sit sidste Mandedræt.
Han giæper, stirrer, snapper efter Veiret,
bespotter Gud og Jordens Born forbander;
han taler stundom, som om Humphreys Mænd
stod tæt hos ham; han stundom kalder Kongen,
og hvisker til sin Pude, som til ham,
sit svartbeladte Hjertes Londons Tanker.
Thi skal jeg melde for hans Majestæt,
at han just nu med hoiest Røst ham kalder.

Dronning Margaretha.

Gaae, bring Din Konge dette tunge Budskab.

(Baur gaaer.)

Al vee mig! Sorgens Nyt! Men hvi begræde
en Times usle Tab hverved jeg glemmer:
min Suffolk landsforviist, min Sjæls Klenod?
Nei, ene for min Suffolk vil jeg græde;
med Sydens Skyer jeg kappes vil i Taarer,
for Jorden deres, mine for min Sorg.
Nu skynd Dig bort, thi snarlig Kongen kommer,
om han Dig finder her, Du dødsens er.

Suffolk.

Jeg kan ei leve naar jeg gaaer fra Dig,
og for Dit Mafyn doe, hvad var det andet
end kun en rolig Slummer i Dit Skjød?
Her kunde jeg mit sidste Pust udaande

saa mildt, saa let, som spæde Barn der deer
 med Læben ved sin Moders omme Bryst;
 men fra Dig fjern, i grummeft Raseri
 jeg kaldte Dig, mit Dielaag at lukke,
 og med Din Mund at slutte mine Læber;
 Du enten flygtig Sjæl tilbagekaldte,
 hvad eller jeg den aanded i Dit Legem,
 og da den leved i Elysium.
 Alt doe hos Dig var kun at doe i Spog,
 fra Dig at doe var Piinsel meer end Dod.
 O lad mig blive, hænde hvad der vil.

Dronning Margaretha.

Skilsmisse, skjendt en grusom Eddergift,
 dog tjener bedst sig blodig Bunde.
 Til Frankrig, Suffolk, lad mig høre fra Dig!
 Hvor Du end er paa denne Jordens Klode,
 saa skal en Gris sikkert finde Dig.

Suffolk.

Jeg gaaer.

Dronning Margaretha.

Dg med Dig gaaer mit Hjerte!

Suffolk.

En Diamant i sorgeligste Skriin,
 som nogenfinde dyre Skatte gjemte.
 Som Skib i Storm paa Strand, saa splittes vi,
 her gaaer min Vej til Deden.

Dronning Margaretha.

Her gaaer min!

(De gaae, hver til sin Side.)

Tredie Scene.

London. Cardinal Beauforts Sovestammer.

Kong Henrik, Salisbury, Warwick, og Flere
komme, Cardinalen i Sengen; Betjente
omkring ham.

Kong Henrik.

Hvor gaaer det Cardinal, tael med Din Tyrste.

Cardinalen.

Er Døden Du? Dig Englands Skat jeg giver,
Du derfor købe kan nok saadan D,
om Du vil, jeg maae leve uden Smerte.

Kong Henrik.

Al, hvilke Tegn paa endt og feilfuldt Liv,
naar Dødens Narmelse saaledes skrækker.

Warwick.

Beaufort, det Kongen er, som til Dig taler.

Cardinalen.

Bring mig kun til Forheret naar I vil.

Han døde i sin Seng, hver skal han døe?

Kan jeg i nogen Mand indtvinge Liv? —

D piin mig ikke meer, jeg vil bekjende. —

Han levende? — da viis mig hvor han er,

jeg giver tusind Pund for ham at see —

Han har ei Dine, Støv har blindet dem —

Kæm ned hans Haar; see! see! hver stridt det staaer,

Viimqviste liig, for vinget Sjæl at fange. —

Giv Drikke mig — Ved Apotekerens

den stærke Gift hidbringe, jeg har kjøbt.

Kong Henrik.

O Du som evig Jord og Himmel styrer!

Med Naadens Dine sku til Dømen ned!

Forjag den ublufrække onde Mand,

som græsfelig hans arme Sjæl beleirer,
og frie fra sort Fortvivlelse hans Barm!

Warwick.

See hvor han Tænder skjær i Dødens Angest.

Salisbury.

Forstyr ham ei, lad ham i No henfare.

Kong Henrik.

Fred med hans Sjæl, om det er Herrens Villie!
Lord Cardinal, om Du paa Himlen tænker,
da hav Din Haand til Tegn at Du har Haab —
han doer, og gjør ei Tegn — Gud ham tilgive!

Warwick.

Saa rædsom Død forraader grusomt Liv.

Kong Henrik.

Ei domme vi, Synd hviler paa os Alle —
Nu luk hans Die, drag hans Omhang tæt,
og lader os i Stilhed overveie.

Fjerde Akt.

Første Scene.

Kent. Sofystien ved Dover.

Der heres Skud til Sees. Fra en Baad stige i
Land en Capitain, en Styrmand, en Under-
styrmand, Walter Havmand og Flere; med
dem Suffolk og flere fangne Adelsmænd.

Skibscapitainen.

Den spraglede, den sladdervorne Dag
i Havets Skjed, med Skruplen, er nedkroben.

Nu hørse Ulves Hyl de Kræ opvaagne,
 som drage den bedrovelige Nat,
 og med de søvnigdorfske Vinger favne
 de Dødes Grave, og fra taaget Gab
 i Luften aande ud et smitsomt Mørke;
 derfor lad bringe Fangerne fra Prisen,
 at — mens i Dønerne vor Snekke ankrer —
 de her paa Sandet sig friskjøbe kan,
 hvis ei, de farve det med deres Blod.
 Du Styrmand, denne Fange han er Din, —
 og Du hans Math, tag denne som Dit Bytte —
 den Tredie, (pegende paa Suffolt) Walter Havmand,
 kan Du tage.

Første Adelsmand.

Hvad fordrer Du i Løsepenge, Styrmand?

Styrmanden.

Et tusind Kroner eller og Dit Hoved.

Understyrmanden.

Den samme Sum, hvis ikke, bort med Ederes.

Skibscapitainen.

J ommer Eder ved to tusind Kroner,
 og vil dog bære Navn af Adelsmand?
 Kap Struben paa de Slyngler; doe J skal!
 Ei Livet kan af de som faldt i Slaget
 opveies ved en saadan udsel Sum.

Første Adelsmand.

Jeg giver det, om Du mig Livet sparer.

Anden Adelsmand.

Og saa gjør jeg, og skriver strax om Penge.

Walter (til Suffolt.)

Ved Prisens Entring misted jeg mit Liv,
 derfor til Gavn Du bøde med Dit Liv,
 og om min Billie gjældte, diise med.

Skibscapitainen.

Vær ei saa haard, tag Penge, lad ham leve.

Suffolk.

See her mit Kors, jeg er en Adelsmand,
vurdeer mig som Du vil, Du skal betales.

Walter.

Og saa er jeg, mit Navn er Walter Havmand,
Hvad nu? hvi stirrer Du? Du frygter Doden?

Suffolk.

Dit Navn jeg frygter; i dets Lyd er Død.
En Wiismand stilled min Nativitet,
og varsled mig, jeg for en Havmand dode;
dog blive Du ei herved blodig sindet!
Dit Navn er sikkert Dravmand rigtig udtalt.

Walter.

Hvad? Dravmand eller Havmand, ligemeget;
Banære aldrig har mit Navn besudlet,
for Sværdet strax paa Stand afvasked Pletten.
Derfor, naar jeg som Kjøbmand sælger Hvenen,
da sondertræd mit Vaaben, bryd mit Sværd,
og lad mig for en Feig i Verden gjælde!

(Angriber Suffolk.)

Suffolk.

Holdt Walter, viid, en Prinds Din Fange er,
og Suffolks Hertug, William de la Poole.

Walter.

Hvad, Suffolks Hertug, svøb og klædt i Pjalter!

Suffolk.

Ei disse Pjalter ere Deel af Suffolk;
Zeus stundom gif forklædt, saa kan og jeg.

Skibscapitainen.

Men Zeus ei slagen blev, som Du skal blive.

Suffolk.

Du lave, usle Knegt, Kong Henriks Blod,
 det ærefulde Blod af Lancaster,
 ei skal udeses ved en nedrig Staldkarl.
 Gav Du ei Haandkys, holdt mit Hestebidsel?
 Barhovedet Du rygted mine Trældyr,
 og tænkte Dig lykkelig ved et Nik?
 Hver ofte har Du vartet ved mit Bager,
 ædt mine Smuler, knælet ved mit Taffel,
 naar jeg var Dronning Margaretha gjæstet?
 Grindre det; lad det Dig gjøre tam.
 Stands denne Din fortidlig fødte Stoltthed.
 Huf! hvor Du stod paa kolde Trappegang,
 tjenstpligtig, ydmyg, ventende min Ankomst!
 Ja denne Haand skrev ofte til Din Gunst,
 og derfor skal den nu Din Tunge tæmme.

Walter.

Captain, den Usle jeg igjennemborer,
 befal!

Skibscapitainen.

Nei, først mit Ord ham gjennembore,
 som han har mig.

Suffolk.

Du nedrig usle Slave!
 Dit Ord er slovt og stumpt, som Du er selv.

Skibscapitainen.

Paa Sluppens Hæl hans Hoved slaa fra Kroppen!

Suffolk.

Du knap det vover for Dit eget Hoved.

Skibscapitainen.

Jo Poole.

Suffolk.

Poole!

Skibscapitainen.

Poole? Sir Poole? Lord Poole?

Ja Gule, Pel og Sump, hvis Dynd besudled
 den Sølverkilde hvoraaf England drifler.
 Nu vil jeg dæmme Din opspilte Mund,
 fordi Du graadig slugte Englands Skatte,
 og Læberne, som kysjed Dronningen,
 nu Jorden slukke skal. Du, som beloe
 den gode Humphreys Dod, nu skal Du grine
 forgjæves mod den følesløse Vind,
 som mod Dig hvase vil i stolt Foragt.
 Til Furierne skal Du agtevises,
 Du voved at trolove mægtig Drot
 til Datteren af en uverd'ig Konge,
 som eied ikke Folk, ei Stat, ei Krone.
 Sataniſt Politik har gjort Dig stor.
 Som ærefyge Sylla Du udsuged
 Din Moders: Englands, dyre Hjerteblood.
 Ved Dig Anjou og Maine blev solgt til Frankrig;
 ved Dig Normannerne i Oprør nægted
 os Herreret, og Picardiet dræbte
 Statholderne, tog vore Forter væk,
 og sendte Hæren hjem i Blod og Saar.
 Den kjække Warwick og Nevillerne,
 — hvis Sværde aldrig blev forgjæves dragne, —
 de hade Dig, de stande vaabenklædte,
 og Huset York — som blev fra Thronen stødt
 ved en uskyldig Konges fule Mord,
 og ondskabsfuldt, hoffærdigt Tyranni, —
 af Hænnens Flamme gløder; paa dets Banner
 belyst af Haabets ætherklare Glands,
 vor Soel, halv skjult af Skyen, bryder frem,
 hvorunder skrevet staaer — *Invitis nubibus.*
 Alt Folket her i Kent har grebet Vaaben,
 og endelig, har Spot og Tiggeri

sig sneget listig ind i Kongens Pallads,
og alt ved Dig. Fort, bringer ham herfra!

Suffolk.

O gid jeg var en Gud, da Lynildstraalen
tilintetgjorde disse lave Trælle!

Smaaating gjør Ulsing stolt; den Slynge her,
som fører for en liden Snekke, truer
langt meer end den illyriske Sorover,
den stolte Vargulus. Vandbien ei
udsuger Ormens Blod, men Kubens Honning.
Det er umueligt at jeg skulde doe
ved saadan nedrig Uundersaat som Du.
Dit Ord min Brede vækker, ei min Anger.
Jeg gaaer til Frankrig som min Drennings Budskab;
jeg byder Dig, Du snarlig did mig bringe!

Skibscapitainen.

Walter Harmand —

Walter.

Kom Suffolk, jeg vil bringe Dig til Døden.

Suffolk.

Gelidus timor occupat artus: Dig frygter jeg.

Walter.

Du skal faae Grund til Frygt for jeg Dig slipper.
Hvad, er Du modløs nu? vil Du Dig boie?

Første Adelsmand.

Min ædle Hertug, giv ham gode Ord.

Suffolk.

Nei, raae og barst er Suffolks Herskertunge,
den byder kun, ei vandt om Gunst at trygle.
Den Tanke fjern, slig Ulsing at beære
med ydmyg Ben; nei heller lad mit Hoved
for Blokken boie sig, end disse Knae
for andre end for Gud og for min Kenge;

det heller dandse skal paa blodig Stage,
 end ubedækket staae for nedrig Hob.
 Den sande Adel kjender ingen Frygt,
 jeg taaler meer, end Du udføre vover.

Skibscapitainen.

Bort med ham, han har talt sit sidste Ord.

Suffolk.

Soldater, viis hvad Grumhed I formaaer,
 at aldrig denne Død forglemmt skal vende.
 De største Mænd ved Tralle ofte dør.
 En romersk Fægter og Banditer-Slave
 den gode Tullus dræbte, Julius Cæsar
 faldt for Bastarden Brutus, og Pompeius
 for vild Døer, Suffolk for en Røver.

(Suffolk gaaer med Walter og flere.)

Skibscapitainen.

Det er vor Villie nu, at Een kan reise,
 af dem, hvis Lospenge blev bestemt;
 derfor kom I med os, og lad ham gaae.

(Alle gaae, undtagen første Adelsmand.)

Walter (kommer tilbage med Suffolks Legeme.)
 Livløse Krop og Hoved, lig nu der
 til Dronningen, hans Hjertenskjær det jorder!

(gaaer.)

Første Adelsmand.

O blodig, fæle, græsselige Dptrin!
 Til Kongen jeg hans Legem bære vil,
 om han ei hevner det, saa vil hans Venner
 og Dronningen, sem elsked ham i Live.

Anden Scene.

Blackheath.

George Bevis og John Holland.

Georg.

Kom, skaf Dig et Sværd, om det endog blev gjort af en Lægte, de have allerede været paa Færde i to Dage.

John.

Desmere behøve de nu at sove.

Georg.

Jeg skal fortælle Dig, Jack Cade, Klædefabrikanten har i Sinde at oppudse Staten og vende den, og opkradse Ulden paa den.

John.

Ja det kan behøves, for den er lugslidt. Det er min Mening, at det gaaer snarst til i England fra den Tid Udskejskab blev opfundet.

Georg.

O elendige Tider! Dyden er slet ikke agtet hos Haandværksfolk.

John.

Udskejskabet holder det for en Skam at gaae med Læder-Skjodskind.

Georg.

Ja endnu mere, Kongens Raad ere slette Arbeidsfolk.

John.

Og dog staaer der: „Arbejde er Dit Kald“ hvilket er saa meget som at sige: Lad Dyrigheden være arbejdende Mennesker, og derfor burde vi være Dyrighed.

Georg.

Du har truffen det; for der er ingen bedre
Mærke paa et godt Gemyt end en haard Haand.

John.

Jeg seer dem! jeg seer dem! Der er Best's
Søn, Garveren fra Wingham —

Georg.

Han skal have vore Hjenders Huder til at gjøre
Hundeskind af.

John.

Og Dick, Slagteren.

Georg.

Saa bliver Synden slaaet for Panden som en
Dre, og Halsen skaaren over paa Uretfærdighed lige-
som paa en Kalv.

John.

Og Smith, Baveren.

Georg.

Ergo er deres Livs Traad affspunden.

John.

Kom, kom, lad os holde os til dem.

(Trommeslag. Cade, Dick Slagteren, Smith Bæ-
veren, og et stort Antal Andre komme.)

Cade.

Vi John Cade, saaledes kaldt af vores for-
meentlige Fader: Vore Hjender skal falde for os; vi
ere indblæste af den Aand at styrte Konger og Tyr-
sker. — Befael Tausshed.

Dick.

Stille!

Cade.

Min Fader var en Mortimer.

Dick (affides.)

Han var en ærlig Mand, og en god Muurmester.

Eade.

Min Moder var en Plantagenet —

Dick (affides.)

Jeg kjendte hende, hun var en Gjordemoder.

Eade.

Min Kone nedstammede fra de Lacier —

Dick (affides.)

Ja vist, hun var en Bispekræmmers Datter, og
gik klædt i Laker.

Smith (affides.)

Og da hun ikke engang havde dem at skjule sig
i, blev hun hjemme og vaskede for Folk.

Eade.

Altsaa er jeg af et adeligt Huis —

Dick (affides.)

Ganske sikkert, Marken er meget adelig; der
blev han født under et Gjerde; thi hans Fader havde
intet andet Huis end Fangehullet.

Eade.

Tapper er jeg.

Smith.

Det er nødvendigt, Tiggeri fordrer Tapperhed.

Eade.

Jeg er istand til at udholde meget.

Dick (affides.)

Derom er ingen Tvivl, jeg har seet ham blive
pidsket tre Markedsdage efter hinanden.

Eade.

Jeg frygter hverken Jld eller Sværd.

Smith (affides.)

Han behøver ikke at frygte Sværdet; thi Ryggen er barket, og Kjolen har staaet sin Prøve.

Dick (affides.)

Dog synes mig han skulde være bange for Ilden, da han er brændemærket for Taaerhyveri.

Cade.

Værer derfor modige, thi Eders Anfører er modig, og lover at afskaffe Misbrug. En halvsjerde Skilling's Simle skal i England sælges for een Skilling; den trebaandede Kande skal have ti Baand, og den bliver en Misgjerningsmand som drikker Skillingssøl; hele Kongeriget skal have Alt tilføjedes, og i Cheapside skal min Paradehest græsses. Og naar jeg er Konge (saaledes Konge som jeg vil være) —

Alle.

Gud bevare Eders Majestæt!

Cade.

Jeg takker Eder, Godtsfolk. Der skal ikke mere være Penge; Alle skal æde og drikke paa min Regning, og jeg vil klæde alle i eet Liberi, at de kan stemme som Brødre, og ære mig som deres Herre.

Dick.

Det første vi maae gjøre er at dræbe alle Lovfyndige.

Cade.

Ja det mener jeg ogsaa. Er det ikke en bebrovelig Ting at gjøre Pergament af Skindet af et uskyldigt Lam? det Pergament, som naar det er overkradset, kan gjøre en Mand uskyldelig. Man siger, det er Bien som stikker; men jeg siger det er Biens Bors; thi jeg har kun een gang sat mit Segl under noget, og siden den Tid har jeg ikke været min egen Mand. Hvad nu? Hvem er der?

(Nogle komme og bringe Skriveren af Chatam.)

Smith.

Skriveren af Chatam, han kan skrive og læse og opsætte Regninger.

Cade.

D affkyeligt!

Smith.

Vi tog ham just som han var ifærd med at gjøre Forskrifter for Born.

Cade.

Han er en Kjeltring!

Smith.

Han har en Bog i Lommen med røde Bogstaver i.

Cade.

Saa er han en Besværges.

Dick.

Han kan affatte Verker og skrive Traktur med Sving.

Cade.

Det gjør mig ondt; det er paa min Vre en tjenlig Mand, han skal ikke doe undtagen jeg finder ham skyldig. Kom Karl, jeg vil forhøre Dig. Hvad hedder Du?

Skriveren.

Emmanuel.

Dick.

Det pleier de at skrive foran i offentlige Documenter. Du slipper neppe.

Cade.

Lad mig alene — Pleier Du at skrive Dit Navn, eller har Du Dit særdeles Mærke, som en anden ærlig og jevn Mand?

Skriveren.

Jeg takker Gud. Jeg er saa vel opdragen at jeg kan skrive mit Navn.

Alle.

Han har bekendt, bort med ham, han er en Slynge, en Forræder.

Cade.

Bort med ham, siger jeg; hæng ham op med sin Pen og sit Blåhorn om Halsen.

Michael (kommer.)

Hvor er vores General?

Cade.

Her er jeg, Du særdeles Karl.

Michael.

Fly, fly! Sir Humphrey Stafford og hans Broder ere ganske nær med Kongens Krigshær.

Cade.

Staa Skurk, eller jeg sælger Dig. Han skal møde en Mand, som er ligesaa god som han selv. Han er ikke mere end Ridder, er han?

Michael.

Nei.

Cade.

For at være hans Lige vil jeg strax gøre mig selv til Ridder, (knæler) Staae op Sir John Mortimer. Nu rast imod ham.

(Sir Humphrey Stafford og hans Broder William komme med Trommeslag og Dropper.)

Stafford.

Oprørke usle Pak, Afstum af Kent,
til Galgen stemplet; flux, nedlægger Baaben.
Til Eders Hytter hjem, forslag den Skurk!
Naar I forlade ham, er Kongen naadig.

William Stafford.

Men heftig vred, forbittret og blodgjerrig
hvis I gaane frem; thi viger eller doer!

Cade.

Si agter jeg de silkelædte Trælle;
jeg taler kun til Eder, gode Folk,
hvem jeg i Tiden haaber at regjere;
thi jeg er Kronens lovlig fødte Arving.

Stafford.

Du er en Skurk, Din Fader var en Ghibser,
Du selv er Dverfjærer, er Du ikke?

Cade.

Og Adam var en Gartner.

William Stafford.

Hvad nytter det?

Cade.

Kun herer: Edmund Mortimer Greb af March,
han ægted Hertug Clarence's Datter; ikke?

Stafford.

Jo vel.

Cade.

Med hende havde han to Tvillingsønner.

William Stafford.

Nei det er falskt.

Cade.

Saa paastaar I, jeg siger det er sandt.
Den Ældste, medens han ved Bryftet laae,
en Nat blev stjaalen af en Tiggerfjærling.
Ukyndig om sin Fodsel og sit Brændskab
blev han en Murer i sin modne Alder.
Hans Søn er jeg. Nu nægt det om I kan.

Dick.

Jo, det er sandt, derfor skal han være Konge.

Smith.

Sir, han har opmuret en Skorsteen i min Faders Huis, og Stenene ere endnu ilive den Dag i Dag er, og kan bevidne det, derfor nægt det ikke.

Stafford.

Dg I vil fæste Liid til denne Træl, som veed ei hvad han siger?

Alle.

Ja vist vil vi, derfor pak Jer bort.

William Stafford.

Jack Cade, af Hertug York Du har Din Værdom.

Cade (affides.)

Han lyver, thi jeg har selv opfundet det. (høit) Gaae og sliq Kongen fra mig, at jeg for hans Faders, Henrik den Femtes Skyld, i hvis Tid Born spillede Klink med franske Kroner, er tilfreds med at han regjerer, men jeg vil være Protector over ham.

Dick.

Dg fremdeles vil vi have Lord Sajs Hoved, fordi han har solgt Hertugdømmet Maine.

Cade.

Ja, og det af gode Grunde; thi derved er England lemlæstet, og nodes til at gaae ved Stav, naar ikke min Magt holder det i Veiret. Jeg siger Eder, mine Kammerater, at Lord Say har gildet Kongeriget, og gjort det til en Castrat; og mere, han kan tale fransk, og derfor er han en Forræder.

Stafford.

O tykke, raa Uvidenhed!

Cade.

Svar mig kun om I kan, Franskmændene ere vore Fjender; videre spørger jeg: kan den som taler

med en Fiendes Tunge være en god Raadgiver, eller ikke?

Alle.

Nei, nei, og derfor vil vi have hans Hoved.

William Stafford.

Vel, da vi see at gode Ord ei hjælpe,
lad os med Kongens Hær angribe dem.

Stafford.

Afsted Herold, forkynd i hver en By,
at den Forræder er, som følger Gade;
at de som flygte forend Slagets Ende,
for deres Børns og deres Koners Nafn,
ophænges skal paa Dørene til Børsel.
Og I, som ere Kongens Venner, følg mig.

(Begge Stafforderne gaae med Hæren.)

Gade.

Og I, som ere Statens Venner, følg mig.
For Frihed viser Eder nu som Mand!
Ei nogen Lord, ei Adelsmand vi spare;
kun de som gaae med sonderrevne Sko,
de kun er dristige og brave Mand,
og var med os, hvis Frygt ei hindred dem.

Dik.

I Orden ere de nu alle, og marschere mod os.

Gade.

Først da ere vi i Orden, naar vi ere meest uden
for den. Kom, fremad Marsch!

(Alle gaae.)

Tredie Scene.

En anden Deel af Blackheath.

Tummel. De to Partier komme ind og sægte, og
begge Stafforderne falde.

Eade.

Hvor er Dick, Slagteren fra Mischfort?

Dick.

Her, Sir.

Eade.

De faldt for Dig ligesom Vaar og Drex, og
Du førte Dig op, som om Du havde været i Dit
eget Slagterhus, derfor vil jeg saaledes belønne Dig:
Fæsten skal være dobbelt saa lang som den er, og i
den Tid skal Du have Lov at slagte for Hundrede
mindre end Gen.

Dick.

Jeg forlanger ikke mere.

Eade.

Naar jeg skal sige Sandhed, saa fortjener Du
ikke mindre. Dette Seirens Mindesmærke (tager
Staffords Baaben op) vil jeg bære, og lade de døde
Legemer drage bag efter min Hest til jeg kommer til
London, hvor vi vil lade Borgemeisterens Sværd bære
foran os.

Dick.

Dersom noget Godt skal trives, maae vi bryde
Fængslerne, og sætte Fangerne paa frie Fod. —

Eade.

Frygt ikke, jeg indestaaer for Alt. Kom lad
os marschere mod London.

(Gaar.)

Fjerde Scene.

London. Et Bærelse i Palladset.

Kong Henrik kommer, læsende paa en Ansøgning. Hertugen af Buckingham og Lord Say følge Kongen. I nogen Afstand sidder Dronning Margaretha og serger over Suffolks Hoved.

Dronning Margaretha.

Tidt har jeg hørt at Sorg kan mildne Hjertet, og gjøre det vanslågtet, feigt og frygtsomt; derfor paa Hevnen tank, hold op at græde; dog, hvo kan dette see og standse Taaren? Her maae hans Hoved hvile ved mit Bryst, men hvor er Legemet, jeg skulde favne?

Buckingham.

Hvad Svar giver Ederes Naade paa Rebelleres Ansøgning?

Kong Henrik.

En hellig Biskop sender jeg som Mægler. Forbyde Gud, saa mange svage Sjæle ved Sværdet skulde døe! For de skal falde i blodig Krig, jeg underhandle vil med deres General, Jack Cade. — Men bliv, end engang vil jeg den igjennemlæse.

Dronning Margaretha.

O Barbari! Har dette skjonne Ansyn mig, som en vandrende Planet, behersket, og kunde ei tilbageholde dem, som var uværdige det at beskue.

Kong Henrik.

Lord Say, Jack Cade har svoret hoit og dyrt, han have vil Dit Hoved.

Lord Say.

Dog jeg haaber, at Eders Majestæt skal have hans.

Kong Henrik.

Hvordan min Gemalinde, stedse Du bejamrer og begræder Suffolks Død. jeg frygter, Elfte, hvis jeg var hensaren, Du ei for mig saa meget havde sørget.

Dronning Margaretha.

Jeg, Elfte, sørger ei, men doer for Dig.

(Et Bud kommer.)

Kong Henrik.

Hvad Nyt? hvi kommer Du med saadan Jil?

Buddet.

I Southwark er Dyrererne. Fly, Herre! Jack Cade udraabes som Lord Mortimer, der stammer ned fra Hertug Clarence's Huns. Han kalder Eders Naade Usurpator, og sværger han i Westminster vil krones. Hans hele Krigshær er en pjaltet Sværm af Bondelømler og Nationens Udskud. Ved Humphrey Staffords og hans Broders Død, erholdt de Mod og Hjerte at gaae frem. Lovkyndig, Lærd, som Hof- og Adelsmand, Aaalsorme kalde de, og dræbe dem.

Kong Henrik.

De Ryggesløse veed ei hvad de gjøre.

Buckingham.

Min elste Hustru, drag til Kenelworth, indtil en Hær, for dem at slaae, kan samles.

Dronning Margaretha.

Al! dersom Hertug Suffolk endnu leved var dette Kenteroprør stillet snart.

Kong Henrik.

Lord Say, Forræderne Dig hade,
og derfor bort med os til Kenelworth.

Lord Say.

Det farligt er for Eders Majestæt,
mit Alsyn er forhadet i deres Dine,
og derfor jeg i Byen blive vil,
i Løndom leve skjult som jeg kan bedst.

(Et andet Bud kommer.)

Andet Bud.

Jack Cade er Herre nu af Londonbro!
hver Borger flygter og sit Huus forlader.
Den vilde Hob, som tørster efter Bytte,
sig slutter til Forræderen, de sværge
forenede at plyndre Hof og By.

Buckingham.

Da dvæl ei længer Konge, bort, til Gæst!

Kong Henrik.

Kom Margaretha! Gud, vort Haab, vil hjælpe.

Dronning Margaretha.

Med Suffolks Død hensvandt mit Haab i Livet.

Kong Henrik (til Lord Say).

Farvel Mylord, troe ei Rebellerne.

Buckingham.

Ei Noget troe, for ei forraadt at blive!

Lord Say.

Paa min Ufskyldighed jeg stoler trygt,
derfor jeg usforsagt og rolig er.

Femte Scene.

London. Tower.

Lord Scales og Flere paa Murene. Adskillige
Borgere nedensfor.

Scales.

Hvad Nyt? Er Gade slagen?

Første Borger.

Nei Mylord, og dertil er heller ingen Udsigter!
de have indtaget Broen, og dræbe alle, som modsatte
sig. Borgemeesteren fordrer Hjælp af Eder her fra
Tower, for at beskytte Byen imod Rebellerne.

Scales.

Hvad Hjælp jeg spare kan skal være Eders;
men ogsaa her Dyrererne mig plage.
Forsøgt de have at erobre Tower,
men stræb at I, for de, kan Smithfield naae,
did vil jeg sende Matthew Gough til Hjælp.
For Eders Konge strid, for Land og Liv,
og saa far vel; thi jeg maae bort igjen.

(gaaer.)

Sjette Scene.

London. Canongaden.

Gade kommer med sine Følger. Han støder sin
Stav imod Londonsteen.

Gade.

Nu er Mortimer Herre af Byen. Og her me-
dens jeg sidder paa Londonsteen, byder og befaler jeg,
at der skal intet andet end rød Blod, paa Byens
Bekostning, løbe af Pissferenden, i dette vort Regje-
rings første Aar, og for Fremtiden skal det straffes
som Forræderi at kalde mig andet end Lord Morti-
mer.

En Soldat (kommer løbende.)
 Jack Cade! Jack Cade!

Cade.
 Stød ham ned paa Stedet. (De dræbe ham.)

Smith.
 Derksom den Karl er klog vil han nok aldrig
 mere kalde Eder Jack Cade, jeg troer han har faaet
 en god Advarsel.

Dick.
 Mylord, der samler sig en Armee paa Smiths
 field.

Cade.
 Saa kom, lad os bærste dem; men først gaae
 hen og sæt Londonbro i Brand, og om I kan, saa
 brand Tower ned til Grunden. Nu fort.

Hyvende Scene.

Tummel. Fra den ene Side kommer Cade med sit
 Selskab; fra den anden Side Borgere og Kongens
 Tropper, med Matthew Gough i Spidsen. De
 fægte. Borgerne flygte, og Matthew Gough
 falder.

Cade.
 Vel brave Karle. Gaae Nogle hen at nedrive
 Savoy-Palladset, andre til Cancelliet og Collegierne,
 ned med dem alle tilhobe.

Dick.
 Jeg har en Begjering til Eders Herlighed.

Cade.
 Om det endogsaa var en Herlighed, skal Du
 behøves alene for det Ord.

Dick.

Det er kun: at Englands Love maae komme ud af Eders Mund.

John (affides.)

Uf, det vil blive stinkende Love, for han er stukken i Munden med et Spyd, og det er ikke lægt endnu.

Smith (affides.)

Nei John, det vil blive stinkende Love, thi hans Næse lugter af ristet Ost.

Cade.

Jeg har tænkt derpaa, det skal være saaledes. Gaae, brænd Rigets Archiv og Documenter! Min Mund skal være Englands Parlament.

John (affides.)

Saa faae vi sandsynligt bidende Statuter, undertagen vi trække Tænderne ud paa ham.

Cade.

Herefter skal alting være i Fællefskab.

Et Bud (kommer.)

Su Fangst, Mylord, en Fangst! Her er Lord Say, som har solgt Byerne i Frankrig, han, som lod os betale enogtyve Femtendedele, og en Skilling af Pundet i Subsidier.

(Georg Bevis kommer med Lord Say.)

Cade.

Vel, han skal ti Gange blive hals hugget derfor. Du særdeles fære, Du seige, Du forhærdede Lord! Nu staaer Du som den hvide Prik i Skiven for min kongelige Domstol. Hvorledes kan Du undskyldte for min Majestæt, at Du har givet Normandiet til Mefio Basemeen, Kronprindsen af Frankrig. Gjøres her ved vitterlig for Dig i vor Nærværelse, nemlig: i

Ærværelse af Lord Mortimer, at jeg er den Koft, der skal feie Høffet reent for faadant Skarn som Du er. Du har paa Forræderviis fordærvet Rigets Ungdom, ved at oprette en latinſk Skole, fremdeles, endſkjøndt vore Forfædre ikke havde andre Bøger end Talſtoffen og Karvepinden, ſaa har Du bragt Trykkeri i Brug, og tvertimod Kongens Fordeel og hans Krones Værdighed har Du bygget en Papirsmølle. Det ſkal blive beviiſt i Dit Hjæs, at Du har Folk omkring Dig, ſom tale om et Nomen og et Verbum, og ſlige afſkyelige Ord, ſom intet Chriſtenore kan taale at høre. Du har indſat Fredsdommere, ſom indkalde Fattigfolk for fig, om Ting ſom de ikke kunne beſvare. Endnu mere: Du har ſat dem i Fængſel, og fordi de ikke kunne laſe, har Du ladet dem hængſe, omendſkjøndt de juſt derfor vare meeſt værdige at leve. Du rider paa et Skaberaſ, gjør Du ikke?

Lord Say.

Hvad ſkader det?

Cade.

Du burde ikke engang lade Din Hæſt bære et Filtedækken, naar ærligere Mænd end Du, gaae med Bams og Breg.

Dick.

Og arbejder i den bare Skjorte oveniſkjøbet, ſom mig ſelv, for Exempel, der er en Slagter.

Lord Say.

J Mand af Kent —

Dick.

Hvad ſiger J om Kent?

Lord Say.

Jeg ſiger kun: bona terra mala gens.

Gade.

Bort med ham, bort med ham, han taler Latin.

Lord Say.

Hør først mit Ord, saa drag mig hvor I vil.

I Cæsars Commentar er Kent berømt,
og kaldt den herligste Provinds paa Den.

Smukt Landet er og fuldt af Rigdoms Kilder,
og Folket frit, høihjertet, tappert, gavmildt,
derfor de kan Medlidenhed ei mangle.

Bed mig blev Maine ei tabt, ei Normandiet,
dog med mit Liv jeg dem gjenkjøbte gierne.

Jeg stedse mild Retfærdighed har øvet;

mig Ben og Taare rørte, aldrig Gave,
har jeg det Ringeste afvunget Eder?

For Kentis, for Eders og for Rigets Vel

jeg store Summer gav til lærde Mænd;

min Bog forskaffed mig min Konges Indest.

Uvidenhed forbandet er af Gud;

men Bei til Himlen er paa Kundskabs Vinge.

Hvis I ei er besat af fule Mander

fra Helved selv, I kan ei myrde mig.

Med Konger, paa det faste Land, min Tunge

har ofte talt for Eder —

Gade.

Stop, naar slog Du et eneste Slag paa Kamp-
pladsen?

Lord Say.

Stor Mand kan række langt, jeg ofte traf

den som jeg aldrig saae, og slog ham død.

Georg.

O vederstyggelige Feighed, at komme bag paa
Folk.

Lord Say.

For Eders Vel jeg vaaged Kinden bleg.

Cade.

Giv ham en dygtig Kindhest, saa bliver den nok
rod igjen.

Lord Say.

Lang Stillesiddende for at overveie,
med tænksom Villighed den Armes Sag,
har mangan farlig Sygdom mig forskaffet.

Cade.

Saa skal I have en Gampe-Viinkandel eller en
Meelvælling af Dreuhug.

Did.

Hvorfor jittre Du, Mand?

Lord Say.

Af Rorelse jeg skjælver, ei af Frygt.

Cade.

Han nikker, som om han vilde sige: "Jeg skal
nok holde det ud med Jer." Jeg vil see om hans
Hoved ikke vil staae roligere paa en Stage. Bring
ham bort og halslug ham.

Lord Say.

Stig mig hvormed jeg Eder har fortørnet?
Lael, har jeg efter Rigdom, Vre traaget?
Er mine Rister fyldt med ranet Guld?
og seer man mig i kostbart, pragtfuldt Dptog?
Hvem har jeg skadet, som min Dod kan onste?
For Blodskyld ere disse Hænder frie,
som dette Bryst er for Bedrageri.
D lad mig leve! —

Cade.

Jeg føler Medlidenshed i mig ved hans Død;
men jeg vil lægge Lemme paa den; han skal døe,
om det saa kun var fordi han taler saa godt for sit
Liv. Bort med ham! han har en Trolde under sin

Tunge, han taler ikke i Guds Navn. Tag ham bort, siger jeg, og slaae Hovedet af ham strax; bryd derpaa ind i det Huis som tilhører hans Svigersøn, Sir James Cromer, slaae ogsaa Hovedet af ham, og bring dem begge hid paa to Stager.

Alle.

Det skal skee.

Lord Say.

Alt mine Landsmænd! Dersom, naar I bede, Gud saa forhærdet var, som I er selv, hvor gif det Eders hedenfarne Sjæle?
O dersom giver efter, spar mit Liv.

Cade.

Bæk med ham, gjer som jeg befaler.

(Nogle gaae med Lord Say.)

Den stolteste Pair i England skal ikke bære et Hoved paa sine Skuldre, naar han ikke beier sig for mig. Der skal ikke en Pige gifte sig, førend hun har betalt mig med sin Jomfrudom. Mandene skal staae under mig in capite; og vi byde og befale, at Koneerne skulle være saa frie, som Hjertet kan ønske og Tungen fortælle.

Dick.

Mylord, naar skal vi gaae til Cheapside, og høre Menter hos dem paa vore Spydstager?

Cade.

Strax.

Alle.

Det er herligt!

(Nogle Rebeller komme med Hovederne af Lord Say og hans Svigersøn.)

Cade.

Men er dette ikke herligere? Lad dem kysjes,

de holdt saameget af hinanden i levende Live. Du skal dem ad igjen, at de ikke skulde lægge Raad op om at bortgive flere Byer i Frankrig. Soldater, vi vil opsætte Byens Plyndring til i Nat, og med disse baarne foran os istedet for Sceptere, vil vi ride igjennem Gaderne, og paa hvert Hjørne skal de kysse hinanden.

(gaaer.)

Ottende Scene.

Southwark.

Tummel. Gade med sit Slæng.

Gade.

Op ad Fiskegaden! ned om Sanct Magnus's Hjørne! Drøb og slaae ned! Kast dem i Themsen. (Der blæses til Underhandling, derpaa til Retirade.) Hvad er det for Stoi jeg hører? Bøver nogen at formaste sig til at blæse til Underhandling og Tilbage tog, naar jeg befaler at dræbe?

(Buckingham og den ældste Clifford træde ind med Tropper.)

Buckingham.

Her komme de, som vove Dig at standse. Viid, Gade, som Kongens Sendebud vi komme til Folket, som af Dig forledet er, og fri Parden forkynder til Enhver, som Dig forlader, og gaaer hjem i Fred.

Clifford.

Hvad, Landsmand, svarer J? D giver efter! For Raaden boier Oder naar den kydes, til Deden ledes J af dette Slæng. Hver som sin Konge elsker og modtager Tilgivelsen, sin Hæd kaste høit og raabe: Gud hans Majestæt bevare!

Hvo hader ham og ærer ei hans Fader,
den femte Henrik, som har rystet Frankrig,
sit Baaben hæve, og gaae os forbi.

Alle.

Gud bevare Kongen! Gud bevare Kongen!

Cade.

Hvad Buckingham og Clifford, ere I saa brave?
Og I nedrige Bønder, troe I ham? Langes I
efter at blive hængte, med Eders Pardon om Halsen?
Har mit Sværd derfor aabnet Londons Porte, at I
skulde forlade mig ved den hvide Hjort i Southwark.
Jeg troede ikke I vilde nedlægge Baaben, førend I
havde tilbagevundet Eders gamle Frihed; men I ere
Alle Uslinger og Gsjoner, som fryde sig ved at leve i
Adelens Slaveri. Lad dem bryde Eders Rygbeen
med Byrder, tage Eders Huse bort over Eders Hove-
der, voldtage Eders Hustruer og Døttre for Eders
Dine; hvad mig angaaer, jeg sørger for Gen, og en-
sker Guds Forbandelse over Eder Alle!

Alle.

Vi vil følge Cade, vi vil følge Cade.

Clifford.

Er Cade en Son af tappre Femte Henrik,
at I udbryde: I vil følge ham.

Vil han Jer lede gjennem Frankrigs Hjerte?

Gjer han den Ringeste blandt Jer til Hertug?

Han har ei Hjem, ei Sted at skjule sig,

ei veed at leve uden Røv og Bytte,

og ved at plyndre os og Eders Venner.

Var det ei Skam at mens I findes her,

de svage Franske som I nylig slog,

gik over Havet og besejred Eder?

Jeg seer dem alt i denne Borgertviist,

jeg seer dem skrydende i Londons Gader

udraabe: **Willageois!** til hver de møde.
 Nei, heller falde maac ti tusind Eader,
 end I skal ydmyg bukke for en Franskmænd.
 Til Frankrig flux, gjenvinder hvad vi tabte,
 spar England, det er Eders Fædres Kyst!
 Viid, Henrik Penge har, I ere stærke,
 Gud er med os, vi tvivle ei om Seiren.

Alle.

Clifford leve! Clifford leve! vi vil følge Kongen
 og Clifford.

Eade.

Var nogensinde en Fjeder saa let blæst hid og
 did, som denne Sværm? Henrik den Femtes Navn
 drager den i tusinde Ulykker, og gjør at de slippe
 mig, og lade mig staae ene. Mit Sværd skal bane
 mig Bei; her er intet Dphold for mig. Til Trods
 for Djævelen og hede Helvede gaaer jeg midt igjen-
 nem Eder! Himlen og Jorden er mit Vidne at ikke
 Mangel paa Beslutning, men kun mine Medhjælperes
 lave og nederdrægtige Forraderi er Marsag i at jeg
 sægter med Hælene.

(løber.)

Buckingham.

Han flygtet er. Gaaer Nogle; følger ham;
 og hvo hans Hoved bringe kan til Kongen
 skal have tusind Kroner til Belønning.

(Nogle gaae.)

Soldater følg! vi vil et Middel finde,
 for Eder med vor Konge at forløse.

Tiende Scene.

Kenelworth Borg.

Kong Henrik, Dronning Margaretha og
 Sommerfæt paa Bergens Terrasse.

Kong Henrik.

Var der en Konge paa en jordisk Throne

for hvem Tilfredshed flygtet, som for mig.
 Ni Maanedes var neppe bragt tilende,
 jeg knap af Buggen krob og Konge blev.
 Nei, aldrig Underfaat har ønsket Kronen,
 som jeg, at være simpel Underfaat.

(Buckingham og Clifford komme.)

Buckingham.

Held og lyksaligt Budskab, Eders Naade!

Kong Henrik.

Hvorledes Buckingham? er Gade betvingen?
 Maaskee kun flygtet for at styrke sig?

(Neden for Terrassen komme en stor Mængde af Eades
 des Følge, med Stritter om deres Halsse.)

Clifford.

Han flygtet er, hans hele Magt sig giver,
 og ydmyg her, med Strikken omkring Halsen,
 om Deden eller Livet venter Døm.

Kong Henrik.

Nabn Himmel de evindelige Porte,
 for at annamme Henriks Tak og Priis!
 Soldater, Eders Liv I har forsenet,
 i Dag, ved Kjærlighed til Eders Fyrste
 og Eders Land. Vedbliv et saadant Sind,
 og Henrik, skjendt han er ulykkelig,
 forsikkrer Eder, ei at vorde streng;
 Og nu hav Tak; Tilgivelse for Alle!
 Hver gange til sin Dønt og Fødested.

Alle.

Gud bevare Kongen! Gud bevare Kongen!

Et Bud (kommer.)

Jeg underretter Eders Majestæt,
 at Hertug York, fra Irland nylig kommen,
 med en særdeles stor og mægtig Hær

af Gallowglasser og af djærve Kerner, paa Marschen hidad er i stoltest Dptog. Han proclamerer, som han drager frem, at han kun væbnet er for bort at skaffe Lord Somersjet, som han Forræder kalder.

Kong Henrik.

Saa verler Gade og York at ryste Riget, liig Skibet der har udstaaet Storm og Uveir, i Havblik entres af Seroverslof.

Knap Gade er flygtet og hans Hær adsplittet, saa kommer York for ham at understøtte.

Jeg beder, Buckingham, gaae ham imøde, og spørger: hvi han væbnet er, og siig, at jeg paa Tower sender Hertug Edmund; og Sommersjet, vi vil Dig der forvare indtil hans Krigshær fra ham adskildt er.

Sommersjet.

Jeg villig gaaer i Fangslet, ædle Herre, og selv i Deden for mit Fædreland.

Kong Henrik.

Hvad der end hænder, vær ei raae i Tale; thi York er stolt, ei taaler haarde Ord.

Buckingham.

Tviwl ei, jeg skal med ham afgjøre Sagen, saa alt geraade skal til Eders Vel.

Kong Henrik (til Dronning Margaretta).

Kom, lader os at herske bedre lære; End England maae forbande min Regjering.

Tiende Scene.

Kent. Idens Hæve.

Gade.

Skam faae Wexhygen! Skam faae jeg selv,

som har et Sværd, og er dog nær ved at døe af Sult. I fem Dage har jeg skjult mig i disse Stove, og har ikke været at sigge ud; thi hele Landet er spærret for mig; men nu er jeg saa hungrig, at om man gav mig en Forsikkring paa mit Liv for tusinde Mar, saa kunde jeg ikke bide længere. Derfor er jeg krobet over denne Havemur, for at see om jeg kan æde Græs, eller finde mig et Græskar, som ret godt kjo-
ler Maven i varmt Veir. Et saadant Græskar er skabt til mit Vel; det har engang tjent mig som Hjelm, og frelst min Hjerneskal fra et Hellebardstik; ofte naar jeg har været tørstig efter en lang Marsch, har jeg brugt det som Pottemaal, at drikke af, og nu maae et Græskar tjene mig til at stille min Hunger.

I den (kommer med Betjente).

Hvem leve vil i Larin og Stoi ved Hoffet,
som Landets stille Fryd og No kan nyde?
Og denne liden Jord jeg fik i Arv,
langt meer mig fryder end et Kongerige.
Jeg søger ei ved Andres Fald at stige,
ei samler Rigdom som misundes mig.
Jeg er tilfreds naar jeg min Alger freder,
og Bøtteren gaaer mættet fra min Port.

Eade.

Her kommer Stedets Herre for at gribe mig som en Landstryger, fordi jeg betræder hans Grænser uden Tilladelse. Ha, Slyngel, Du vil forraade mig, og faae tusinde Kroner af Kongen for at bringe ham mit Hoved; men førend vi skilles ad, skal Du æde Jern som en Struds, og swælge mit Sværd, som om det var en stor Knappenaal.

I den.

Du grove Karl, ei veed jeg hvem Du er,
Hvorfor forraade den jeg ikke kjender?

Er det ei nok, at bryde ind i Haven,
bestige mine Mure, mod min Villie,
og, liig en Tyv, at stjæle paa min Grund;
men Du vil trodse mig med Uqvems Ord?

Eade.

Trodse Dig? Ved det bedste Blod som nogen-
sinde blev udtappet, vil jeg rykke Dig i Skjæget oven
i Kjøbet. See ret paa mig, jeg har ikke smagt Mad
i fem Dage, og dog kommer Du med Dine fem
Mand, og dersom jeg ikke forlader Jer Alle saa døde
som Sild, vil jeg bede Gud at jeg aldrig maae æde
Græs mere.

I den.

Saa lange England staaer, det ei skal siges,
at Alexander Iden, 'Squire af Kent,
i Trekamp gif mod en udbungret Svend.

Sæt Dine derfke Dine imod mine,
see om Du kan mig skræmme med Dit Blif.

Sæt Lem mod Lem, og Du er langt den Mindre;

Din Haand er kun en Finger mod min Næve,

Dit Been en Pind mod denne svære Bul;

min Fod kan sparke om Din hele Styrke;

og naar min Arm jeg op i Lusten løfter,

da alt i Jorden gravet er Din Grav.

Men flere Ord nu blive Praleri,

mit Sværd forkynde skal hvad Talen mangler.

Eade.

Ved min Tapperhed, den dygtigste Fægter jeg
nogensinde har hørt tale om. — Staal! dersom din

Eg lægger sig, og ikke sonderstjærer denne bomstærke

Knold i Kjødstrimler, forend du sover i din Skede,

beder jeg Gud paa mine Knæ, at Du maae blive

forvandlet til Gestselosom. (De fægte, Eade falder.)

O, jeg er slagen! Hunger og ingen Anden har dræbt

mig; lad ti tusinde Dødvale komme imod mig, og giv mig kun de ti Maaltider jeg mangler, saa byder jeg dem Alle Spidsen. Visne, du Havel og bliv herester til et Begravelsessted for alle dem som boe i dette Huus, fordi Gades uovervindelige Sjæl her bortflei!

I den.

Var det Forræderen Jack Gade jeg slog?
 For denne Daad, mit Sværd, jeg dig indvier,
 Du pryde skal min Grav, naar jeg er død.
 Fra Spidsen aldrig Blodet skal afvættes,
 liig en Herold sin Kjortel, Du det bære,
 for at basune ud Din Herres Vre.

Gade.

Har vel I den, og var stolt af Din Seier.
 Fortæl Kent fra mig, at det har mistet sin bedste
 Mænd; og forman hele Verden til at blive Ejsoner;
 thi jeg som aldrig frygtede for Noget, er overvunden
 ved Hunger, ikke ved Tapperhed.

(doer.)

I den.

Mit Vidne Himlen er, Du gjør mig Uret.
 Forbandet var af hende som Dig bar!
 Og som mit Sværd Dit Legem gjennemborer,
 saa vorde skal Din Sjæl til Helved riet.
 Ved Hælen drager jeg Dig hovedkulds
 hen paa en Mødding, hvor Din Grav skal blive;
 der Dit Forræderhoved jeg afhugger,
 og bringer det til Kongen i Triumph,
 og lader Legemet til Kragers Føde.

(gaaer, dragende Legemet efter sig.)

Femte Akt.

Første Scene.

Kent. Egn imellem Dartford og Blackheath.
Kongens Leir paa den ene Side. Fra den anden
Side kommer York med Faner og Tromme,
hans Hær paa nogen Afstand.

York.

Fra Irland kommer York, sin Ret at jordre,
og plukke Kronen fra den svage Henrik.
Ring Klokker lydt, brænd Glædesild med Glands,
for Englands rette Konge at forlyste!
Ah Sancta Majestas! hvor Du er kostbar;
men lad dem lyde som ei veed at herske.
Min Haand er skabt til Guldet at omfatte,
jeg kan ei lægge Handling i mit Ord,
naar Scepter eller Sværd ei Haanden tynger.
Har jeg et Sværd, et Scepter vil jeg have,
det skal med Frankrigs Lillieblomst omvindes.

(Buckingham kommer.)

Der kommer Buckingham mig at forstyrre,
jeg maae forstille mig; ham Kongen sender.

Buckingham.

York, er Din Mening god, da vær velkommen!

York.

Gumpfrey af Buckingham, tak for Din Hilsen;
sig, kommer Du som Budskab eller ikke?

Buckingham.

Som Budskab, York, fra en fortornet Konge
at spørge; hvi Du væbnet er i Fred?
og hvorfor Du — en Undersaat som jeg —
imod Din Sed og mod Din svorne Tro,

saa stor en Hær har uden Delov samlet,
og vover, den at bringe nær til Høffet?

York (affides.)

Anap kan jeg tale, Galden løber over.
Jeg kunde sprengte Fjeld og slaae med Flint,
saa vredes jeg ved disse lave Uldtryk.
Diig Mjar Telemonius, jeg kunde
mit Raseri paa Gaar og Dyne kjøle!
Jeg bedre kongebaaren er end Henrik,
meer kongelig end han i Sind og Tanke;
dog for en Stund jeg maae forstille mig,
til Henriks Svaghed og min Magt tiltager.
(høit) O Buckingham, jeg beder, tilgiv mig,
at jeg paa Svar Dig lod saa lange vente,
med dyb Melancholi jeg var besvaret;
og Grunden, hvi jeg bragte Hæren hid,
er: at bortffjerne stolte Sommerfæt,
for Kongen, som for Staten, lige farlig.

Buckingham.

Det er for stor Dumdriftighed af Dig;
men har Din Væbning ingen anden Marsag,
da har alt Kongen Din Begjæring svøiet;
thi Hertug Sommerfæt er bragt til Tower.

York.

Paa Hre jeg Dig spørger; er han Fange?

Buckingham.

Paa Hre jeg Dig svarer, han er Fange.

York.

Da, Buckingham, jeg giver Hæren Afsted.
Soldater, haver Tak, adskiller Eder;
med mig i Morgen paa Sanct Georgs Mark,
for at modtage Sold og hvad I ønske.
Og lad min Souverain, den fromme Henrik,

min ældste Son, ja alle mine Sonner,
til Pant paa min Hengivenhed modtage,
jeg sender dem saa gjerne som jeg lever.
Land, Gods og Heste, Vaaben, hvad jeg eier,
er til hans Brug, naar Sommeret kun doer.

Buckingham.

Din Undergivenhed roesværdig er.

York, lader os gaae ind i Kongens Telt.

Kong Henrik (kommer med Følge.)
Har York ei Dndt i Sinde, Buckingham,
at Du hidkommer med ham Arm i Arm?

York.

Med Underkastelse og Idmyghed,
York stiller sig for Eders Majestæt.

Kong Henrik.

Hvorfor da denne Hærmagt Du medbringer?

York.

For den Forræder Sommeret at vippe,
og stride mod Oproreren Jack Cade,
som jeg nu horer overvunden er.

Iden (kommer med Cade's Hoved.)
Om Gen saa lav og af saa ringe Byrd,
tør vise sig for Kongens høie Mafyn,
saa kommer jeg med et Forræderhoved,
af den Jack Cade, som jeg i Tvekamp slog.

Kong Henrik.

Cade's Hoved? Store Gud, Du er retfærdig!
D, lad mig nu hans døde Ansigt see,
som levende mig voldte megen Uro.
Fortæl mig, Ben, er Du den Mand, som slog ham?

Iden.

Ja Eders Majestæt, ja det var mig.

Kong Henrik.

Hvad hedder Du? hvad er Din Rang i Staten?

Iden.

Mit Navn er Alexander Iden, Herre,
en fattig Squire fra Kent, sin Konge tro.

Buckingham.

Om saa min Konge synes, var det billigt,
ham strax at slaae til Ridder, for sin Daad.

Kong Henrik.

Knæl, Iden, ned. (han knæler) Reis Dig igjen som
Ridder.

Vi giver tusind Mark Dig i Belønning,
og vil at Du herefter os ledsager.

Iden.

Gid Iden leve og sliig Gunst fortjene;
men ikkun leve troe imod sin Konge!

Kong Henrik.

See Buckingham! der kommer Sommerfet,
bed Dronningen at skjule ham for York.

(Dronning Margaretha kommer med Sommerfet.)

Dronning Margaretha.

For tusind Yorker skal han sig ei skjule,
men modig stande, Ansigt imod Ansigt.

York.

Hvorledes det? Er Sommerfet i Frihed?

Da York, undslip de længe fangne Tanker,
og lad Din Tunge stemme med Dit Hjerte.

Skal jeg end længer taale Sommerfet?

Hvi, falske Konge, bryder Du Dit Løfte?

Dog veed Du at jeg saadant neppe taaler.

Jeg Konge kalder Dig? Du er ei Konge,

ei skabt til at beherske Millioner,
som tør ei, kan ei, en Forræder tæmme.

Dit Hoved af en Krone jeres Hæd.
 En Pilgrimsstav sig passer i Din Haand,
 ei det heitidelige Tyrstesepter.
 Nei, Guldet denne Tinding smykke skal,
 hvis Smil, hvis Rynker, lig Achilles's Sværd,
 ei blot forstaaer at saare, men at læge.
 Her er en Haand, som føre kan et Scepter,
 og med det øve streng retfærdig Lov.
 Giv Plads. Ved Gud, ei meer Du ham regjere,
 som Himlen har til Din Behersker skabt.

Sommer set.

O Ertsferræder! Jeg Dig fangster, York,
 for Heisferræderi med Land og Ronge.
 Aldyd, Ildgjerningsmand, og knæl for Naadel!

York.

Du vil jeg knæle skal? spørg Diøse først,
 om de kan taale at jeg knæet bøier.
 I der! Kald mine Sonner som min Borgen.

(En af Følget gaar.)

Jeg veed, de heller end at see mig fangstlet,
 pantsætte deres Sværde for min Frihed.

Dronning Margaretha.

Kald Buckingham og bed ham komme strax,
 han os skal sige, om Yorks Slegfredrenges
 er Sikkerhed for deres falske Fader.

York.

Blodstankte Neapolitanerinde,
 Neapels Udskud, Englands grumme Svøbe!
 Yorks Sonner, adlere af Byrd end Du,
 min Borgen er; men Tugtens Riis for dem,
 der ei, som Sikkerhed, vil dem antage.

(Edvard og Richard Plantagenet komme ind med
 Tropper paa den ene Side; paa den anden, si-
 geledes med Tropper, gamle Clifford og hans
 Søn.)

York.

Der komme de, jeg vædder at de gjør det.

Dronning Margaretha.

Og Clifford her, for Bergen at benægte.

Clifford (knæler.)

Al Held og Lykke for min Herre: Kongen!

York.

Dig takkes, Clifford, siig, hvad Nyt Du bringer?

Nei, skræk mig ikke med Dit vrede Blik,

vi er Din Herker, Clifford, knæl igjen,

og Din Feiltagelse Dig skal tilgives.

Clifford.

Her staaer min Konge, York, jeg tog ei Feil;

men meget mere Du, ved saa at tænke.

Til Bedlem med ham! Raser Mennesket?

Kong Henrik.

Ja, Clifford, æresyg Afstandighed

gjør ham opsætsig, fræk imod sin Konge.

Clifford.

Han en Forræder er; bring ham paa Tower,

og slaa det Oprørs hoved fra hans Krop!

Dronning Margaretha.

Han heftet er, men ei adlyde vil,

og siger at hans Sønner ere Bergen.

York.

Vil I ei, mine Sønner?

Edvard.

Jo, ædle Fader, om vort Død antages.

Richard.

Om Dødet gjælder ei, skal vore Vaaben.

Clifford.

O, hvad Forræderlyngel har vi her!

York.

See i et Speil, og kald Dit Billed saa.
 Jeg er Din Konge, Du en falsk Forræder.
 Kald hid til Staven mine tvende Bjørne,
 at de, ved blot at ryste deres Lanker,
 kan disse lumste Rjoterhunde skrække;
 bed Salisbury og Warwick komme til mig.

(Lyb af Trommer. Warwick og Salisbury kom-
 me med Tropper.)

Clifford.

Vel, disse Bjørne vi til Døden hidsse,
 og slutter Bogteren i deres Lanker,
 om Du tør bringe dem paa Gidselpladsen.

Richard.

Jeg ofte saae en varm, forvoven Hund,
 at bide, gjøe, naar man den holdt tilbage;
 men naar den nærmed sig til Bjørnens Lab,
 med Galen mellem Benene, den hyled.
 En slig Forretning J udføre vil,
 hvis J tør Eder maale med Lord Warwick.

Clifford.

Du Fjendheds Dynge, bort, vantrevne Klump,
 saa froged i Dit Sind som i Din Skabning!

York.

Vel, vi skal gjennemhede Eder strax.

Clifford.

Giv Ngt, at J ved Heden selv ei brændes.

Kong Henrik.

Har Warwicks Kna forglemt at boie sig?
 Skam over Dine Solvhaar, Salisbury,
 Din hjerneslyge Søn Du leder vild.
 Vil Du paa Sottesengen lege Morder?
 Vil Du med Brillen lede Kummer op?

Hvor er Hengivenhed, o hvor er Trostkaab? —
 Naar den bandlyses fra det froesne Hoved,
 hvor skal den finde Herberg her paa Jord?
 Du graver Grav for Krig at spade op,
 og æret Alder Du med Blod besudler.
 Hvi er Du gammel naar Du mangler Klogskab?
 Dg har Du den, hvi vil Du den misbruge?
 D skam Dig! efter Pligt Du Knæet bøie,
 som alderstegen krummer sig mod Jorden.

Salisbury.

Min Fyrste, jeg har Grunden overveiet,
 for denne vidtberømte Hertugs Forderung,
 og finder, paa Samvittighed, hans Naade,
 til Englands Kongethrone, lovlig Arving.

Kong Henrik.

Har Du mig ei tilsvoret Lydighed?

Salisbury.

Det har jeg.

Kong Henrik.

Kan Du for Gud fritage Dig for Eden?

Salisbury.

Det er stor Synd at sværge paa en Synd;
 men større Synd at holde syndfuld Ged.

Hvo bindes ved hoitidelige Løste,
 at ove Morderdræt, plyndre, rove,
 og at borstjæle skyldfri Jomfrues Rydsthed,
 bortrane fra den Faderløse Arven,
 beklippe for sin vandte Ret, en Enke;
 og for sin Daad ei have anden Grund,
 end den, at holde hellig svoren Ged.

Dronning Margaretha.

Torræderdræt ei Sophist behøver.

Kong Henrik.

Kald Buckingham og bed ham væbne sig.

York.

Kald Buckingham og hver den Ven Du har,
 For Doden eller Værdighed jeg strider.

Clifford.

Det første, York, Din Lod, om Drom skal sandes.

Warwick.

Gaae Du tilfængs og drom engang endnu,
 det fra Valpladsens Storm Dig fjerner vidt.

Clifford.

Jeg døie skal en mere vældig Storm,
 end Du formaaer at sværge frem i Dag,
 med Sværdskrift jeg det prenter i Din Hjelms,
 om jeg kun kjende kan Dit Skjoldemærke.

Warwick.

Nu, ved min Faders, gamle Nevils Tegn;
 den reiste Bjørn ved knudret Stav i Vænger,
 i Dag jeg Hjelmens bær i høien Sky,
 som paa en Bjergetop den ranke Ceder,
 der sine Blade bær til Trods for Stormen,
 for Dig at skræmme ved det stolte Syn.

Clifford.

Dg fra Din Hjelms jeg styrter Bjørnen ned,
 og under Fod den træder med Foragt,
 til Trods for Vogteren som den beskytter.

Unge Clifford.

Dg nu til Vaaben, seiertrige Fader,
 at styrte den Oprørsvarm til Jorden.

Richard.

Barmsjertig vær! Din Gaan min Ynk har vækket,
 thi Eders Nadverbord hos Christ er dækket!

Unge Cliffford.

Det Haab forgjæves, Krobbling, Dig skal fryde.

Richard.

Hvis ei hos Gud, i Helved Du den nyde.

(De gaae, hver til sin Side.)

Anden Scene.

Sanct Albans.

Tummel. Angreb. Warwick kommer.

Warwick.

Cliffford af Cumberland, Dig Warwick kalder!

Du Du ei krobet er i Skjul for Bjørnen,

nu — da Trompeten vred til Kampen byder,

og Slagnes Skrig opfylder tomme Lust,

jeg raaber, Cliffford, kom og fægt med mig!

Du stelte, nordre Lord af Cumberland,

hæs er jeg ved at kalde Dig til Vaaben.

(York kommer.)

Hvorledes, ædle Lord, I er tilfods?

York.

Cliffords dødsvangre Haand min Ganger slog;

men jeg tilmaalte ham med samme Maade;

til Rov for Radselglente og for Krager,

omskabte jeg hans skjønne Jndlingsdyr.

(Cliffford kommer.)

Warwick.

Dødskløffen slaar for een, maaskee for begge.

York.

Holdt, Warwick, holdt, opseg Dig anden Fængst,

jeg selv vil jage dette Bildt i Døden.

Warwick.

Da adel York! Du sægter for en Krone. —

Saa vist jeg haaber, Clifford, alt vil lykkes,
saa nodig jeg Dig lader uangreben.

(Warwick gaaer.)

Clifford.

Hvi seer Du paa mig, York, hvi tøver Du?

York.

Jeg elske kunde hoit Din ædle Anstand,
dersom Du ei min svorne Fjende var.

Clifford.

Din Mandighed min Agtelse ei mangled,
naar den var ædel, ei forræderfuld.

York.

Saa lad den mod Dit Sværd nu hjælpe mig,
som jeg for Ret og Villighed den viser!

Clifford.

Mit Liv, min Sjæl paa denne Daad jeg sætter.

York.

Et Djarvheds Løfte! Hurtig Dig bered!
(De fægte og Clifford falder.)

Clifford.

La fin couronne les oeuvres.

(Doer.)

York.

Saa Krigen gav Dig Fred, nu er Du rolig.
Fred med Din skønne Sjæl i Himlens Velig!

(gaaer.)

Unge Clifford (kommer.)

Skam og Forvirring! Alle Flugten tage.
Frygt splitter Hæren ad, da saarer den,
og skjærmer ei. O Krig, Du Son af Helved,
som vrede Himmel til sin Sending gjorde,
kast ned i vore Kjemperes kolde Varme,
Hevngjerrighedens Blod! Lad ingen flygte.

Den, som med Hu og Sind er Kampens Mand,
Selvfjærlighed ei har; men har han den,
da bær han retlig ei, men kun tilfældig
den Tappres Navn. (seer sin døde Fader.)

Synk, Verden, ned i Gruus,

Iad Dommedags fortidlig sendte Flammer
samsmelte Jord og Himmel!

Iad Retsbasunens sidste Skrald forstumme
hver enkelt Lyd og hver en anden Smaating!
Var det Din Lod, min evig elskte Fader,
Din Vaar i Fred at nyde, og Din Manddom
at smykke med Erfarings gylde Krone,
og nu solvloffet doe i Dyrerslag.

Bed dette Syn mit Hjerte er forstenet,
og som en Steen det skal i Barmen slaae,
mens det er mit. Ei Olding sparer Dork,
jeg ikke deres Born; nei Jomfrutaarer
liig Dug for Ilden for mig være skal;
og Skjenhed, som har tidt Tyrannen tæmmet,
skal i min Grubbeds Flamme gyde Dlie.

I Fremtid bort med slau Medlidenshed,
og moder jeg et Barn af Huset Dork,
jeg sanderhugger det i flere Stykker,
end vild Medea forduum skar Absyrtus.

I Grusomhed jeg søge vil mit Rygte.
Kom ny Ruin af Cliffords gamle Huus.

(tager Legemet op.)

Som hiin Uneas Oldingen Anchises,
saaledes bær jeg Dig paa mandig Skulder;
men Bægten leved, som Uneas drog.
O, hvad er tungt som denne Smertens Byrde!

(gaaer.)

(Richard Plantagenet og Sommer set komme
ind fægtende, Sommer set bliver dræbt.)

Richard.

Nu, lig Du der! —

Saa i Dødsildelse den Spaadom gik;
thi under usle Skildt af dette Dlhuns,
Sanct Albans Borg, nu Edmund Sommerset
navnkundiggjør hiin Troldmand ved sin Død.
Vær skarp mit Sværd! ved Hjertet Grumshed klæbe!
For Kjender bede Præster, Prindsjer dræbe.

(gaaer.)

(Tummel. Udsald. Kong Henrik, Dronning
Margaretha og flere, i Begreb med at
flygte.)

Dronning Margaretha.

Bort, min Gemal, o Skam, I langsom er.

Kong Henrik.

Min Dronning, bliv, kan vi fra Himlen løbe?

Dronning Margaretha.

Hvoraf er I? I vil ei flye, ei sægte,
Nu er det Manddom, Wiisdom og Selvsforvar,
at vige Kjenden og at sikke os,
som vi kan bedst, og det er kun ved Flugten.

(Alfarm udenfor.)

Om I bli'er taget kan vi Bunden see
af Lyffens Maal; men om vi undflye dem,
som let vi kan, naar I ei lange noler,
vi gaae til London, hvor I elsket er,
hvor dette Brud, i vor Tilfredshed gjort,
kan hastig werde helet.

Unge Clifford (kommer).

Hvis ei mit Hjerte ahned flere Vanheld.
jeg heller spottet Gud end bad Jer flygte;
men I maae flye. Ulagelig Forvirring
i hele Hærens Hjerter strengt regjerer.
For Eders Redning bort! End skal vi leve,

og see vor Skjæbne over dem fremsvæve.
Bort, ædle Herre, bort!

(gaae.)

Tredie Scene.

Mark ved Sanct Albans.

Dummel. Tilbage tog. Lyd af Trompeter. York,
Richard Plantagenet, Warwick komme med
Soldater, Trommer og Faner.

York.

Hvem kan om Salisbury noget melde?
Den Winterlove, som i Heden glemmer
sin Alders Meen og Bræk og Tidens Rust;
han griber Leiligheden, lig den Tappre
i Ungdoms Vaar. Nei, denne skønne Dag
selv intet er; ei Gudsbrød har vi vundet,
er Salisbury tabt.

Richard.

Min ædle Fader,

tre Gange jeg i Dag ham hjalp paa Hesten
og var hans Skjold, tre Gange bort ham ledte,
og trygled ham ei mere Daad at øve,
men stedse jeg, hvor Faren var, ham mødte.
Som i en Hytte prægtige Tapeter,
saa i hans gamle Legem var hans Billie.
Men ædel som han er, see, hvor han kommer.

Salisbury (kommer).

Du ved mit Sværd, vel har i Dag Du sægtet;
saa gjorde hele Massen. Richard, tak!
Gud veed hvorlænge jeg end har at leve;
men det hans Billie var, Du trende Gange
i Dag mig mod den visse Død beskyttet.
Vel Løds; end er ei vores hvad vi vandt,
det er ei nok vor Fjende flygtet er,
han snart igjen sig samler og forstærker.

Dork.

Jeg veed det sikkest er at følge dem;
thi Kongen, horer jeg, til London flygted,
for hastig der et Parlament at kalde.
Forsølger dem for Skriftet gaaer omkring.
Hvad siger Warwick, skal vi efter dem?

Warwick.

Hvad, efter dem, nei for dem, om vi kan.
Paa Ere, Lords, den Dag var seierlig,
Sanct Albans Slag, som tappre Dork har vundet,
foreviget i Mindets Bog skal vende.
Skrald Krigstrompet, lad os til London ile,
gid mange flige Dage til os smile!

